Jessica Steele

UN ADĂPOST NESIGUR

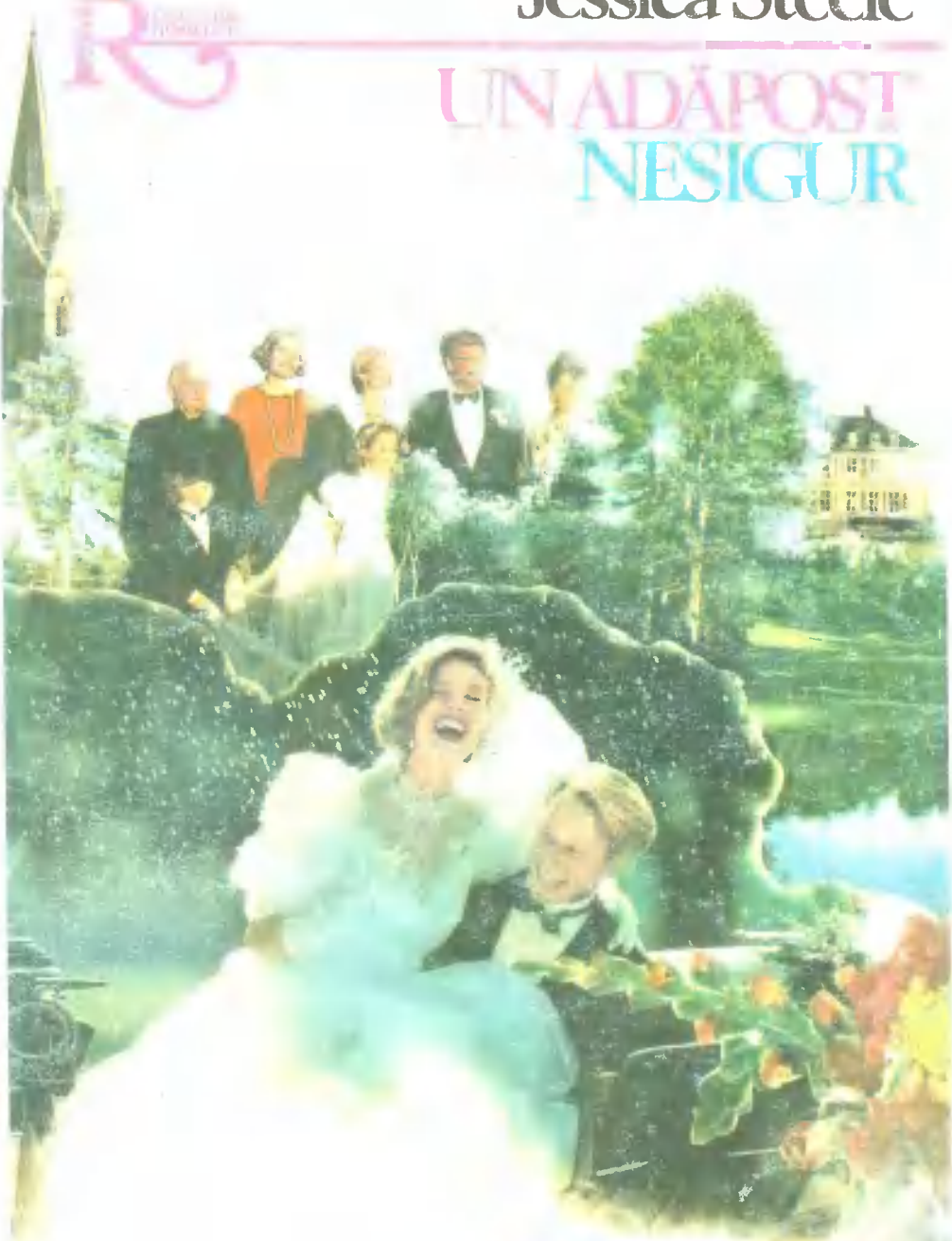

editura coni

Logodită cu Philip, îl întreabă pe Philip Bailey, Despre ce vorbeşti? Mercy se trezeşte dimineaţa, după o petrecere, în pat cu mirigiţorul Croft Lafitner. Surprinsă de logodnic, Mercy este într-o situaţie limită. Pentru a opri bârfelile de tot felul, nu găseşte altă soluţie decât să apară în bârlogul care a cotropit-o

THE BEST

ISBN 973-96196-3-0

JESSICA STEELE

UN ADĂPOST NESIGUR

Traducere din limba engleză de
CEZAR NICULESCU

EDITURA

BUCUREȘTI 1993

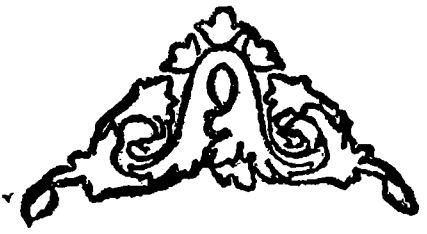

CAPITOLUL I

Mercy se trezi, pironindu-şi instinctiv privirea asupra ceasului deşteptător. Imediat îşi aduse aminte că era prima ei zi de vacanţă şi, într-un gest de sfidare, îşi scoase vârful limbii trandafirii pentru a-i aminti acestui instrument obraznic că astăzi avea de gând să se odihnească.

Câteva minute mai târziu îşi dădu seama că în această dimineaţă nu trebuia să fie somnoroasă, aşa cum în fiecare dimineaţă conştiinţa o împiedica să-şi continue somnul pentru a se da jos din pat şi a se duce la şcoală, unde era secretară.

Sper să mă distrez, se gândi, văzându-se deja în după-amiaza zilei, în casa familiei Driver, aflată la periferia satului. Hilary fusese cea mai bună prietenă din şcoală, dar legătura dintre ele aproape dispăruse. Cu atât mai mare fusese surpriza de a fi invitată să facă oficiul de domnişoară de onoare la nunta lui Hilary, care avea loc în ziua următoare.

Îşi reaminti că Philip fusese şi el surprins de invitaţie, apoi dădu la o parte păturile şi

se îndreptă spre bucătărie ca să-şi pregătească o ceaşcă de cafea. În loc să stea în picioare la masa din bucătărie, aşa cum făcea de obicei, în fiecare zi de lucru, se hotărî să-şi permită luxul de a bea cafeaua zece minute, stând jos, înainte de a-şi începe ziua.

Gândurile ei se întoarseră repede spre Philip Bailey, logodnicul ei, deşi nu purta inel, căci fusese de acord cu el că banii ar fi fost mai bine folosiţi pentru viitorul lor cămin.

Clipi din ochi, privindu-şi degetele subţiri de la mâna stângă lipsită de inel. Fără invidie, îi trecu prin minte gândul că ar putea paria cu oricine că Hilary purta un diamant mare şi strălucitor. Hilary ştiuse întotdeauna să obţină ce dorise.

Cu cinci ani în urmă, când amândouă aveau şaptesprezece ani, în ultima zi de şcoală Hilary trăsese un picior pălăriei de şcolăriţă, ce ajunsese într-un tufiş şi spusese :

— Adio, şcoală, adio Ravensmere. Vii cu mine la Londra, Mercy ?

Fusese o idee grozavă, recunoscu Mercy atunci. Dar tatăl ei pusese, în curând, capăt acestei dorinţe.

— Domnişoară, vei merge la colegiul pentru pregătirea personalului de secretariat, îi spuse el sever. Jock Driver poate să-şi trimită unde vrea el fata. dar tu o să stai acasă.

Şi ea rămăsese acasă. Un an întreg tânjise la timpul nemaipomenit petrecut de Hilary, descris în scrisori. Aşa cum spusese Hilary :

— Nimic nu se întâmplă vreodată în Ravensmere.

După terminarea cursului de secretariat Mercy începuse să lucreze la şcoala din sat. Apoi, deodată, nu mai dusese dorul de a o revedea pe Hilary, pentru că Philip, un profesor de la aceeaşi şcoală, îrcepuse să se intereseze de ea. Îl ştia de mulţi ani, dar nu schimbaseră decât un simplu „Ce mai faci ?“ apoi, treptat, cu cât îl cunoscuse mai bine, cu atât îi apreciase valoarea.

Începuseră să se întâlnească în mod regulat deşi, la început, îi fusese teamă că tatăl ei ar fi putut să nu-l agreeze. Dar şi tatăl ei văzuse că Philip era bărbatul potrivit pentru ea. A fost foarte bucuroasă că tatăl ei nu se împotrivise ca ei să se logodească.

La scurt timp după logodna lor, ce avusese loc cu un an în urmă, tatăl ei o anunţase pe soţia sa că avea de gând să vândă casa şi să plece împreună în Australia, mai ales că Mercy era pe punctul de a-şi face un drum în viaţă.

În primele zile de la plecarea părinţilor, Philip se purtase foarte afectuos cu Mercy care ducea dorul mamei sale. Deşi cu reţinere în suflet, Mercy încercase, acum când mama ei era departe, să fie la fel de gene-

roasă cu Philip și cu cei din jurul său, gândindu-se că mama lui Philip și-ar fi revărsat afecțiunea numai asupra fiului.

Ea nu-l auzise vreodată pe Philip bârfind pe cineva.

De aceea fusese aproape șocată de întrebarea lui când îi comunicase că Hilary o invitase să fie domnișoara ei de onoare :

— De ce are acum nevoie de tine ?

Deși Philip o menajase întotdeauna de agresiunea altora, deoarece ea moștenise o fire sensibilă de la tatăl ei, acum ea se gândi un moment care ar fi fost motivul real al invitației făcută de sofisticata Hilary.

— Sunt prietena ei, izbucni ea în cele din urmă.

— Dar nu ai mai văzut-o de mulți ani.

Acest lucru era perfect adevărat. Ultima vizită făcută de Hilary la Ravensmere fusese foarte scurtă și nu avusese timp să se intereseze de vechile ei prietene.

— Asta nu înseamnă că nu suntem încă prietene... ne scriem...

Brusc, Philip ridică tonul și ei i se făcu frică. deoarece ei nu se certaseră până atunci. și acum erau aproape de a se ciondăni.

— Ai fi preferat să nu accept ? îl întrebă ea, domolindu-și pornirea lăuntrică de a fi mereu de acord cu spusele altora.

Era bucuroasă, totuși, că acceptase să o ajute pe Hilary. cu toate că avea îndoieli asu-

pra bunelor intenţii ale prietenei sale. Philip coborî tonul şi redeveni bărbatul amabil pe care-l ştia.

— Desigur că trebuie să fii domnişoara ei de onoare. Neapărat... O mângâie uşor pe mână şi Mercy se simţi iarăşi bine. Philip dădea de înţeles că Hilary nu ar fi fost o prietenă bună pentru ea, dar, după cum îşi dăduse ea seama, el era prea generos, prea bun şi prea amabil ca să-i strice aranjamentele.

După ce Philip plecase ea s-a simţit tulburată şi în mod ciudat, a descoperit în sufletul său o undă de revoltă când şi-a reamintit întrebarea lui :

— Hilary îţi va plăti rochia de domnişoară de onoare ?

În realitate ea nu dăduse nici o importanţă acestui amănunt. Dădu de o parte acest început de răzvrătire şi se gândi că Philip avusese dreptate când afirmase că ar fi fost mai bine să economisească banii, depunându-i în contul lor comun. Ar fi fost o prostie să facă atâta caz pentru o rochie pe care, probabil, o va purta numai o dată. Nu era oare mai bine să poarte o rochie de-a ei puţin modificată, ca domnişoară de onoare ?

Nesimţindu-se în largul ei cu toate aceste gânduri, Mercy îşi clăti ceaşca de cafea şi se hotărî să facă ceva pentru a le alunga. Îşi promise în sinea ei să se ocupe de treburile curente din acea primă dimineaţă de vacanţă.

Nu mai avea timp să-l revadă în ziua aceea pe Philip deşi era şi el tot în prima zi de vacanţă. Mama lui îl rugase să o însoţească într-o vizită la sora ei, La Leeds, şi se reîntorcea prea târziu ca să mai poată vorbi la telefon, căci domnişoara Sefton o spiona din spatele perdelei. Ea ştia că domnişoara Sefton îl plăcea pe Philip. Din cauza aceasta acceptase să-i închirieze apartamentul după ce părinţii vânduseră casa. Totuşi ţinea neapărat să-l vadă pe Philip în dimineaţa nunţii, deşi îşi făcuse propriile ei aranjamente pentru ziua respectivă. Hilary mergea cu maşina în centru, în această dimineaţă. Din fericire, una din prietenele ei avea exact aceeaşi talie cu Mercy. aşa că aceasta spera ca rochia ei de domnişoară de onoare să i se potrivească.

Aşteptând cu nerăbdare să-şi revadă prietena, la orele două Mercy încuie uşa apartamentului şi lăsă cheia sub ghiveciul de flori de pe palier, deşi Philip îi spusese de nenumărate ori că domnişoara Sefton nu admitea acest lucru. Or, tocmai repetase această greşeală. O luă pe strada principală a satului pentru a ajunge la prietena ei. Nu-i părea rău de gestul făcut, gândindu-se la lumina oarbă de pe palier şi la banii pe care-i plătea degeaba pentru curentul electric. Proprietăreasa pusese becuri de putere scăzută pentru a face economie. Pe zi ce trece, lumina e mai chioară. se gândi ea. Era mult mai uşor

să găsească cheia la locul unde o pusese decât să stea în picioare cinci minute în faţa uşii, scotocind în poşetă după a doua cheie.

— Bună ziua, Mercy !

Îşi ridică privirea şi o zări pe domnişoara Jauncey, cu care lua cina la şcoală, trecând pe lângă ea cu bicicleta.

— Bună dimineaţa, domnişoară Jauncey, strigă după ea. O cunoştea de când era mică. De fapt, se gândi ea, nu există persoană în sat care să nu mă cunoască şi cu care să nu mă salut.

Ar fi putut să meargă la Hilary cu maşina, dar era o zi prea frumoasă, încât ar fi fost păcat să nu meargă pe jos. Îşi muşcă buzele în timp ce gândurile se îndreptau spre propunerea lui Philip ca ea să-şi vândă maşina, deoarece întreţinerea o costa prea mult şi el avea deja o maşină pe care ar fi putut-o folosi.

Era uşor să-şi dea seama că banii de pe vânzarea maşinii le-ar fi rotunjit puţin veniturile, dar ea învăţase să conducă pe vechea maşină a tatălui ei şi nu se îndura să se despartă de ea. Nu ştia dacă refuzul de a o vinde venea din legătura sentimentală care o avea faţă de maşină sau din sentimentul de independenţă faţă de Philip pe care-l încerca având propria maşină.

Mintea ei era în încurcătură de a alege care dintre cele două motive era mai bun,

când se întâlni cu doamna Vialls, cea mai renumită dintre bârfitoarele din sat.

În acel moment și-ar fi dorit să fie cu mașina. Căci trebuia să piardă cel puțin zece minute ca să se descotorosească de aceasta. Grăbi pasul, încercând să sugereze că avea treburi urgente de făcut.

— Astăzi nu sunteți cu Philip Bailey ? se interesă doamna Vialls, fără să o mai salute, blocându-i calea cu trupul ei masiv.

Mercy își încetini mersul și răspunse zâmbind :

— Astăzi nu...

Doamna Vialls era o prietenă a mamei lui Philip. Dacă Mercy ar fi jignit-o, Philip ar fi auzit de acest lucru toată viața lui, din gura mamei sale.

— Mi s-a părut că l-am văzut în mașină cu mama-sa.

— S-au dus la Leeds, de dimineață.

— A, da, îmi aduc aminte, zise doamna Vialls care avea o memorie de elefant și nu uita niciodată vreun amănunt. Apoi adăugă :

— O călătorie atât de lungă într-o singură zi ! Dar vei fi cu el, mâine la nuntă, nu-i așa ?

Mercy își păstră zâmbetul fără să dea atenție aluziei că Philip s-ar extenua din cauza ei.

— Un băiat atât de simpatic ! adăugă cu dulceață în glas doamna corpolentă. Mercy

se gândi că doamna Vialls aproape că împlinea șaizeci de ani, așa că Philip, la cei douăzeci și doi de ani, putea trece în ochii ei drept un „băiat simpatic".

— Da, este simpatic, încuviință ea, și schiță o mișcare de îndepărtare.

— Ați fixat deja data nunții voastre? întrebă cu insistență doamna Vialls, făcând să tremure bărbia ei îngroșată.

— Pentru anul viitor, zise Mercy, făcând publică vestea pe care Philip o comunicase deja mamei sale.

— Probabil că te duci la familia Driver, zise doamna Vialls, pregătindu-și deja viitoarea bârfă din spusele lui Mercy.

— Am înțeles că Hilary sosește chiar înainte de prânz.

— Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să ajung neapărat la...

— Mai întârzie două minute, o întrerupse doamna Vialls, renumită în întregul sat pentru insistența de care dădea dovadă. Hilary ar fi trebuit să fie aici cu mult timp înainte de nuntă. A lăsat tot greul pe umerii părinților. Biata sa mamă s-a spetit muncind.

— Mă scuzați, dar trebuie...

— Nici n-o să mai aibă timp de slujba de la biserică. Ieri l-am văzut pe paroh și tocmai îmi spunea...

Acum fu rândul lui Mercy să o întrerupă

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Vialls, spuse ea, zâmbind forţat şi numai de dragul lui Philip. Se întoarse şi aruncă o privire la ceas :

— Sunt în întârziere cu zece minute.

Lăsă să-i scape un suspin de uşurare după ce scăpă de doamna Vialls, afurisita bârfitoare a satului. În drumul său uită de celelalte gânduri şi, resemnându-se, ea gândi la faptul că întreaga viaţă de la ţară era atât de plictisitoare. Toţi se cunoşteau între ei şi acceptarea bârfelor făcea parte din ritualul rustic. Şi oricare alt loc de la ţară era la fel, pretutindeni oamenii ştiau absolut totul despre ceilalţi.

Cel care i-a deschis uşa a fost Justin Driver, fratele lui Hilary care avea şaptesprezece ani şi, după opinia lui Mercy, având nevoie de cineva care să-l urecheze.

— Lumina vieţii mele ! rosti el gâfâind şi se luă cu mâinile de cap, apoi se dădu înapoi clătinându-se.

— Bună, Justin ! răspunse ea, nepregătită să-i răspundă pe măsura vorbelor sale. Am auzit că a sosit Hilary.

— Intră şi alătură-te casei acesteia de nebuni ! o invită el şi imediat ce ea trecu pragul, adăugă : Mai ieşi cu moş Bailey ?

— Justin, spuse Mercy avertizându-l.

— Îi dă voie mama lui să iasă din casă ? întrebă el, fără rușine și pe un ton de glumă. Când văzu că nu o amuză cuvintele sale adăugă, luându-și un aer solemn : Iartă-mă, dar e atât de greu să știu că iubești pe altcineva, și neputându-și înfrâna neobrăzarea : și „care anume“ altul !

Dorind să fie ea cea care să-i ascută urechile, Mercy și-a stăpânit mânia :

— Voi fi fericită, Justin Driver, când vei crește mare, replică ea.

Dar, când văzu că pielea obrazului său capătă o culoare roșie purpurie, la încercarea ei de a-l potoli, regretă vorbele spuse. Era prea mândru de sine și se considera deja matur, astfel că vorbele ei l-au usturat mai mult decât dorise ea.

Dar înainte ca el să facă un efort spre a-și salva onoarea prejudiciată — căci remarcile sale la adresa lui Philip îi dăduseră un răgaz — ușa de la salon se deschise și apăru Hilary, mai impunătoare și mai elegantă ca niciodată.

— Draga mea ! Cât de splendid arăți ! exclamă Hilary.

Și Mercy își dădu dintr-o dată seama cât de mult timp trecuse ; ea și această sofisticată Hilary fuseseră cele mai bune prietene.

Dar, după o jumătate de oră, sus în fosta cameră a lui Hilary, decorată special pentru ea, Hilary redevenise prietena de odinioară

în timp ce Mercy proba rochia ei de domnișoară de onoare.

— Îți vine perfect ! exclamă Hilary, învârtindu-se în jurul ei și examinând cu un ochi critic dantela din mătase verde ce fusese transformată de o croitoreasă pricepută, într-o rochie cu guler înalt și mâneci lungi.

— Într-adevăr, arăți nemaipomenit ! exclamă prietena ei.

Hilary nu se putu abține să nu se admire și ea în oglindă. „Nemaipomenit" era poate un compliment exagerat dar Mercy arăta realmente extraordinar în rochia aceea.

Croiala se armoniza cu părul ei negru, tăiat scurt și puțin ondulat.

— E o rochie frumoasă, încuviință ea. Mi-a fost teamă că... se întrerupse, dându-și seama că era pe punctul de a comite o gafă.

Imediat observă că prietena ei intuise oricum ce-a vrut să spună.

— Ți-a fost teamă ca decolteul să nu fie mare pentru tine ?

— Ei bine, zise Mercy rușinată, aceasta este moda la Londra ?

— Eu mă gândisem la o rochie decoltată și deosebit de frumoasă care să atragă privirile sătenilor, zise Hilary cu un surâs nevinovat, dorind să șteargă depărtarea celor cinci ani de când părăsise Ravensmere.

— Dar cred că e mai bine așa, deoarece Giles este un om liniștit.

Mercy acorda un interes deosebit lui Giles. Schimbaseră până acum puține vorbe despre el. Era aproape o surpriză să afle că este „un om liniștit". În toate scrisorile sale, Hilary nu omisese să menționeze invitațiile la petrecerile la care luase parte.

— Cum, îi place o viață liniștită ? întrebă ea și văzu cum figura lui Hilary devine un moment gânditoare, ca apoi să spună surâzând :

— Voi avea mult de lucru cu el. Surâsul i se transformă din nou : Nici nu știi cât de mult timp mi-a trebuit să-l conving să facem o nuntă mare.

— Giles ar fi preferat o ceremonie simplă ?

— Ai ghicit, confirmă Hilary. Nu-i place deloc să se agite. M-aș neliniști profund dacă ar ieși din starea de detașare și ar începe să devină zelos.

După expresia feței Mercy și-a dat seama că era prea puțin probabil ca el să facă acest lucru.

— Nici o șansă, spuse ea.

— Nici una, ai dreptate. Deși el ar fi preferat să facă o căsătorie fără fast dacă aș fi acceptat, adăugă Hilary, continuând să-i spună prietenei ei cât de mult detesta el să vadă toți oamenii uitându-se la el și cum fusese aproape paralizat de stânjeneală la o petrecere unde o fată a făcut un scandal care ar fi amuzat pe oricare altul decât pe Giles, astfel încât, văzându-l, l-a dus repede de acolo.

— Dar el nu era implicat în scandal, nu-i așa ? se interesă Marcy simțind că-i place Giles deși nu-l văzuse niciodată. Și ea avea repulsie de scene.

— I-ar fi sta inima pe loc dacă ar fi fost, replică Hilary atât de convinsă de cele ce spune, încât Mercy întrebă repede :

— Nu are nimic la inimă, nu-i așa ? deși îi stătea pe limbă să întrebe ce vârstă are Giles.

— Absolut nimic, doar atât că m-a deranjat, mărturisi deschis Hilary. Asemenea sinceritate nu putea fi înțeleasă de Mercy, căci nu avusese cu Philip asemenea discuții și oricum acesta le-ar fi considerat strict personale.

— Și îl iubești, izbucni Mercy surâzând drăgălaș.

— Nu te-ai schimbat, mai ai sufletul romantic de odinioară, comentă Hilary, apoi făcu o pauză și spuse :

— Da, îl iubesc. Nu de la început, trebuie să recunosc acest lucru, dar numai față de tine. Tot ce puteam vedea la început era portofelul său brodat cu fir de aur.

Ochii lui Mercy se măriră la mărturisirea că prietena ei se interesase la început doar de contul lui din bancă. Apoi Hilary îi spuse că se simțise atrasă de el după ce îl cunoscuse așa ? se interesă Mercy, simțind că-i place căci viitoarea mireasă continuă :

— M-am trezit făcând lucruri doar așa, ca să-i placă lui. O schimbare de mentalitate doar din partea mea, zise cu tristețe. Oh, nu afirm că nu-mi mai place să mă distrez, dar acum totul este diferit.

— Ai fost îndrăgostită înainte ?

— De vreo șase ani, dar nu ca acum. Când Giles m-a cerut de soție nu i-am putut da un răspuns rapid, încât ar fi putut să-și schimbe hotărârea.

— Ar fi mai bine să-mi scot rochia, spuse Mercy, căreia secretele romantice ale lui Hilary îi amintiseră faptul că Philip nu-i propusese același lucru, ei trecuseră de la „vom face asta sau asta" la „vom face acest lucru când vom fi căsătoriți". Consideră discuția despre dragoste destul de neplăcută.

Cu ajutorul lui Hilary își dădu jos rochia lungă și juponul și amândouă avură timpul să admire din nou splendida ei croială și mătasea verde, pe când o puseră pe umeraș în șifonier.

— Îți vine perfect, spuse Hilary, așa cum tu ești exact ce-mi trebuie pentru a fi una din domnișoarele mele de onoare.

În modul cum rostise aceste vorbe era ceva ce sugera că nu era prea sigură de afirmația făcută.

— Se pare că nu ai fost sigură până în acest moment ?

— Cred că e starea de nervozitate a miresei, a fost răspunsul rapid şi, ca în zilele de odinioară, mărturisi cinstit :

— Au fost atâtea fete pe care puteam să le invit să fie cea de-a treia domnişoară de onoare. Toate ca mine, având aceleaşi preocupări şi maniere. Principala mea domnişoară de onoare e o astfel de fată, la fel şi Pamela, cea de-a doua.

Pe neaşteptate, surâsul ei se schimbă într-un zâmbet larg şi răutăcios, ca atunci când avea şaptesprezece ani.

— Tu eşti concesia făcută lui Giles, spuse ea. Lui o să-i placă exact genul tău de fată cuminte, machiajul simplu şi coafura ta, de femeie de casă.

— Am o întâlnire la coafor mâine dimineaţă, zise Mercy neînţelegând prea bine ce voise să spună Hilary când o numise „fată cuminte".

— Oh, Doamne ! adăugă Hilary. Să nu cumva să o laşi pe coafeză să-ţi strice pieptănătura. Vreau ca Giles să vadă şi el că am totuşi nişte prietene care s-au născut cu frumuseţe naturală. Dar Mercy nu era prea sigură că i-ar fi convenit acest lucru, cu toate că începea să-l îndrăgească pe Giles din ce în ce mai mult. Totul părea că indică preferinţa acestuia din urmă pentru o viaţă liniştită şi tihnită. Dar Mercy îşi puse întrebarea cum o să se descurce Hilary cu cheltuielile când se

va căsători, atâta timp cât i-ar fi plăcut să rămână independentă o bună bucată de timp.

— Eşti sigură de asta ? se aventură ea cu întrebarea, deoarece considera căsătoria ca pe un lucru sacru peste care nu trebuia trecut cu uşurinţă.

— Vrei să spui că legătura dintre Giles şi mine nu este sigură ? Din contră, adăugă ea. Sunt sigură că ea o să dureze. Şi arătând la fel de fericită ca orice fată în pragul măritişului, ea îi reaminti lui Mercy :

— Nu ţi-am povestit că am cântărit mult şi bine înainte să mă îndrăgostesc de cineva pentru totdeauna ?

Apoi întrerupând brusc orice alte întrebări pe care i le-ar fi putut pune Mercy, Hilary schimbă conversaţia, fără să mai dea amănunte despre întâmplările din viaţa ei din momentul când părăsise Ravensmere.

— Tu ce-ai mai făcut ?

— Eu ! exclamă Mercy, ştiind că nu făcea nimic la sfârşit de săptămână. Ce-am făcut ?

— Ei bine, mai eşti logodită cu acel Philip Bailey ? întrebă ea, aruncând o privire rapidă la mâinile lui Mercy, lipsite de inele.

— Da, încă mai sunt, zise Mercy cu o urmă de răceală, neconvenindu-i tonul cu care Hilary vorbise despre Philip.

— Nu te necăji, e un scump Ţi-am trimis o invitaţie care include şi un partener,

dar ea se întrerupse, rotindu-şi ochii albaştri şi vicleni :

— M-am gândit mai mult la tine. Ţi-am mărturisit că am cântărit bine până m-am oprit asupra lui Giles. M-am gândit că nu te-ar deranja dacă ţi-aş recomanda să faci şi tu la fel.

— Eu am ales deja.

Pe moment se gândi că, la urma urmei, Hilary ţine mult la ea. Apoi îşi dădu seama din privirea lui Hilary că o judecase pripit.

— Nu trebuie să te măriţi cu primul bărbat cu care faci dragoste, o sfătui viitoarea mireasă, crezând, firește, că acest lucru intenţionase să spună Mercy prin alegerea făcută.

— Vreau să spun că Philip Bailey poate fi bun la pat — nereuşind să ascundă că ar fi fost o surpriză dacă acest lucru era adevărat — dar aşa sunt cei mai mulţi bărbaţi.

Conştientă că ele abordau un subiect despre care ea nu avea suficiente cunoştinţe, deşi era evident că nu era cazul cu Hilary, Mercy se grăbi să încheie conversaţia.

— Dar îl iubesc, Hilary.

Apoi, observând aceeaşi privire insistentă a lui Mercy, Hilary abandonă subiectul şi, alegându-şi cu grijă cuvintele, spuse :

— Ei bine, este alegerea ta. Parcă-i dădea inima ghes să mai adauge ceva. Se răzgândi, însă, deoarece se auzea zgomotul unei maşini care se apropia.

— Hai să coborâm, s-au întors părinții mei.

Fiind singură în seara aceea, Mercy rămase câteva ore în casa familiei Driver. Și, când veni timpul să plece acasă să se culce, Mercy era în mod ciudat îngrijorată pentru că orele petrecute cu Hilary îi lăsaseră o senzație de amărăciune.

În sinea ei simțea că realizase multe lucruri, mai ales de când își dăduse seama că nu era deloc invidioasă pe Hilary. Ea rămăsese în atmosfera plictisitoare din Ravensmere, consolându-se totuși, că era fericită aici cu Philip al ei, prin voia lucrurilor.

Nu putea să adoarmă. Se răsucea în pat. Mintea ei revenea la conversația avută despre calitățile lui Philip ca bărbat. Ea știa precis de ce oprise discuția aceea penibilă. Nu ar fi mărturisit nimănui că ea și cu Philip nu făcuseră dragoste până atunci. Având o oarecare intenție în aceste probleme în care Hilary era, fără îndoială, versată, Mercy era sigură că aceasta ar fi râs să-i audă mărturisirea deși ei nu i-ar fi păsat deloc dacă scumpul ei Philip, iubirea ei cea mare, nu i-ar fi spus că ar fi vrut ca amândoi să rămână neprihăniți până vor ajunge în fața altarului.

A doua zi dimineață, lui Mercy i se păru o corvoadă că trebuia să stea în odăița care servea drept salon de coafură în sat, așteptând să i se șamponeze părul de mâinile pri-

cepute ale lui Betty Mason, cunoscută și sub numele de coafeza Elisabeta.

Betty ridică capul lui Mercy din chiuveta cu apă și înfășură în jurul capului acesteia un prosop călduț. Apoi, alergă cât putu de repede ca să-i aranjeze coafura doamnei Holmes, președinta societății W.I., în timp ce asistenta ei mai tânără se duse să o invite pe doamna Tandy, îngrijitoarea familiei Driver. Aceasta apăru de sub foen cu părul înfășurat într-un plastic de culoare roz.

Toate trei mergeau la nuntă, deși Mercy avea curând să afle niște zvonuri că doamna Tandy avea multe lucruri de făcut până să meargă la biserică pentru a asista la nunta fetei patronului ei.

— Sper să nu mă țină prea mult timp, Elisabeta, murmură ea aruncând o privire întunecată înspre Betty. I-am promis doamnei Driver că o să mă duc la ea cât pot de repede să-i dau o mână de ajutor.

— Nu cred să dureze prea mult, murmură Mercy, în chip de încurajare.

— O să ai destul timp ca să aranjezi totul, zise tare doamna Holmes, care era așezată lângă Mercy, deși Tandy nu era fudulă de ureche. Ceremonia nu va fi mai devreme de ora patru după-amiază.

Auzind aceasta, doamna Tandy exclamă :

— Eu găsesc că este un moment nepotrivit din zi pentru căsătorie. Dacă s-ar fi cu-

nunat mai devreme, tot acest puhoi de rude, sosite din toate părţile, ar fi putut să meargă direct la biserică şi să felicite mirii după aceea.

— Asta se întâmplă probabil din cauză că vin aşa de mulţi şi atât de departe, concluzionă doamna Holmes — dar oricum, nunta a fost stabilită pentru ora patru, ca toată lumea să ajungă acolo la timp.

Doamna Tandy fornăi tare, în chip de remarcă, şi adăugă :

— Toate acestea s-au făcut mai degrabă deoarece domnişoara Hilary vrea să se bucure din plin de avantajul de a fi centrul atenţiei la petrecerea de după cununie.

— Sunt sigură că o să fie o petrecere minunată, zise Mercy, aşteptând momentul propice de a spune ceva pentru a evita o eventuală ceartă pe care doamna Holmes o rumega în sinea ei, aşteptând să o ia în răspăr pe doamna Tandy.

— La urma urmei, adăugă ea, Hilary s-a întors acasă mai mult ca să se mărite aici, pentru că ar fi putut la fel de bine să se mărite la Londra.

De-abia sfârşi Mercy că doamna Tandy se avântă din nou în discuţie, spunând că nu înţelegea motivul pentru care Hilary alesese satul ei drept loc al ceremoniei.

Atunci, Mercy zise :

— Deoarece suntem prea departe de ori-

ce aeroport. Şi ar fi prea târziu ca mirii să plece în luna de miere. Sunt sigură că Hilary s-a gândit ce bine va fi pentru noi toţi să profităm de o petrecere prelungită.

Doamna Tandy nu părea prea convinsă de lucrul acesta. Dar, printr-un noroc nesperat pentru Mercy, chiar atunci asistenta coafezei veni să-i aranjeze părul fin pe bigudiuri şi îi distrase atenţia, trăgând prea tare de un bigudiu care se înţepenise.

— Au ! Mă doare ! ţipă ea.

— Mă scuzaţi, doamna Tandy ! răspunse tânăra Cristina, cu toate că nu făcuse acest lucru intenţionat.

— Ne vedem mai târziu ! zise doamna Holmes peste umărul doamnei Tandy. Apoi o ameninţă pe Cristina că o să aibă ea grijă să nu-i mai tolereze acelui tânăr Justin glumele nesărate din timpul zilei.

Mercy fu mulţumită de eforturile coafezei Betty şi de felul cum îi uscase părul cu foenul. Cu toate acestea, când ieşi afară şi văzu cerul înnourat, ajunse la concluzia că un simplu duş rapid i-ar fi conferit părului ei aceeaşi formă pe care i-o dăduse Betty. Se simţi cuprinsă de fiori când o luă cu maşina pe acelaşi drum pe care ieri îl străbătuse cu picioarele. Se reîntorsese la apartamentul ei, după ce plecase de la salonul de coafură. Acum avea de gând să mănânce ceva, deoarece nu era aşteptată la familia Driver mai devreme de

ora 2. Dar, din cauza acelei tulburări care o cuprinsese, îi pieri complet foamea. Astfel, Mercy se hotărî să-şi astâmpere foamea când va trece pe la bufetul aflat în drumul ei la întoarcere. Îşi zise că oricum, putea să mănânce acolo, dacă va fi cazul. Apoi, după ce parcă maşina printre celelalte maşini de tot soiul din faţa casei lui Hilary, îşi aduse aminte brusc că nu mâncase nimic nici la micul dejun. Se apropie de casă şi observă că uşa din faţă rămăsese deschisă. Mercy intră şi, fără să vrea, îşi pironi ochii asupra mulţimii pestriţe de oameni, răspândite peste tot.

Peste tot se auzeau râsete şi murmure de conversaţie, de parcă ar fi nimerit într-un azil de nebuni.

— Ai mâncat ceva, Mercy ? o întrebă mama lui Hilary, întâmpinând-o cu un surâs forţat şi încercând să-şi ascundă oboseala sub o privire senină.

— Da, doamnă Driver, am mâncat, minţi ea cu stângăcie. Pot să vă ajut cu ceva ?

— Nu, draga mea, nu e cazul. Ne descurcăm perfect cu toate, răspunse mama prietenei sale, mințind la fel de bine ca şi Mercy. Apoi adăugă :

— Fetele sunt toate în camera lui Hilary, aşteptându-te şi pe tine.

Când intră în dormitorul lui Hilary, Mercy observă că prietena ei nu era deloc nervoasă. Hilary era înfofolită într-un fel de halat de

casă şi stătea la taifas cu una dintre cele mai sofisticate tinere pe care le văzuse vreodată Mercy. Unghiile celor trei domnişoare erau făcute cu ojă roşie şi se armonizau cu unghiile degetelor lui Mercy, care străluceau cu nuanţe roz în semiobscuritatea camerei. Şi în curând Mercy îşi dădu seama că Hilary arborase acelaşi aer superior, sofisticat, cu care o întâmpinase cu o zi în urmă.

— Scumpa mea, zise ea cu voce mieroasă. Vino să-ţi prezint pe cele mai dragi prietene ale mele, Pamela şi Giorgiana.

De obicei Hilary întârzia mereu, deşi nu mai mult de cinci minute. Dar, deşi era vară, după-amiaza aceea devenise friguroasă. Lucrul acesta nu prea le convenea deloc Pamelei şi Giorgianei. Aşa că ele începură să vocifereze cu vocea lor piţigăiată, plângându-se că le era prea frig în rochiile lor subţiri.

Când sosi Hilary, Mercy intrase în rândul domnişoarelor de onoare lângă Pamela, iar Giorgiana, principala domnişoară de onoare a lui Hilary, o urma pe aceasta care mergea braţ la braţ cu tatăl ei. Apoi orga se dezlănţui şi se produse o forfotă printre invitaţi atunci când toţi se ridicară în picioare. Şi astfel începu drumul spre altar.

Era o biserică minunată, aceeaşi biserică în care Mercy şi cu Philip urmau să schimbe verighetele. La toate acestea se gândea Mercy pe când mergea în rândul celor trei domni-

şoare de onoare care deschideau alaiul. Se gândi iar la Philip în timp ce stătea jos urmărind slujba şi încercând să îl zărească pe Philip ce stătea pe rândul stâng de bănci.

Rândurile din spate erau înţesate cu săteni. Şi Mercy observă aceasta atunci când alaiul de nuntaşi dădu colţul în spatele bisericii. Acum se găseau cu toţii în pronaos şi ochii tuturor erau aţintiţi asupra miresei. Mercy se gândi bucuroasă că Hilary trebuia să fie foarte fericită arătând aşa de bine şi având aşa mulţi prieteni care să o felicite. Astfel că se uită drăgăstos la ea. cu acea privire caldă hărăzită de obicei mireselor.

Apoi, când toţi o priveau pe Hilary. deodată Mercy se trezi la realitate. Pentru că în timp ce căuta să surprindă privirea lui Philip, ochii ei întâlniră din întâmplare ochii unui alt bărbat şi rămaseră nemişcaţi asupra lor.

Incapabilă să se uite înapoi, Mercy se simţi fixată de nişte ochi negri tăioşi. lipsiţi de căldură şi rămase şocată de expresia de indiferentă de pe faţa acestui bărbat care părea că spune prin privirea lui că nu dă doi bani pe mireasă

Ochii aceia tăioşi parcă o ardeau în spate. În sinea ei. Mercy se simţi parcă abandonată. cu rochia ei verde deschis, iar ochii ei căprui îşi dilatară brusc pupilele. Un gând o străbătu ca un cuţit : oare nu cumva acest bărbat înalt cu părul blond era un intrus, de vreme ce nu-l

interesa deloc festivitatea religioasă ? Totuşi, atâta timp cât el se afla aici, probabil că fusese invitat. Şi probabil că şi acceptase invitaţia !

Nu mai dorea deloc acum să-l caute pe Philip. Şi cu un sentiment de uşurare parcă, trecu pe lângă acest bărbat. Mercy îşi spuse că, în fond, nu avea de-a face nici în clin nici în mânecă cu el. Dar atunci de ce simţise acel fior îngrijorător pe şira spinării ?

Dar apoi îl zări pe Giles... aşteptându-i. Încercă să se concentreze asupra slujbei nupţiale care începuse. Şi apoi încercă din răsputeri să uite totul despre bărbatul care o făcuse să se cutremure doar prin simpla lui privire. Dar nu-i venea deloc uşor să-şi vină în fire.

Nu putea să-şi imagineze de ce naiba bărbatul acela se tot uita la ea. El părea un bărbat cult, ca dealtfel tot anturajul lui Hilary. Mercy s-ar fi gândit, dacă atenţia ei n-ar fi fost concentrată asupra celorlalte domnişoare de onoare, că stilata Pamela sau Giorgiana ar fi fost mai pe gustul acestui necunoscut.

Făcând un efort, Mercy alungă din mintea ei orice imagine a acestui bărbat, spunându-şi că la urma urmei îşi făcuse griji degeaba. Era clar că acest bărbat era un om de lume şi că probabil nunţile îl plictiseau. Poate că, de fapt nici nu se uitase la ea ci avusese doar o iluzie optică.

In altă împrejurare ar fi fost poate scandalizată simţindu-se privită cu atâta insistenţă. Dar acum, îşi luă în serios numele de domnişoară de onoare şi se hotărî să uite acest incident. Apoi se gândi că Giles, logodnicul lui Hilary, era un bărbat simpatic. Dar imediat gândurile ei o luară razna înapoi spre omul care începuse să o obsedeze, cu privirea lui arzătoare. Era greu să şi-l alunge complet din memorie, apoi, gândindu-se iar la Giles, îşi reaminti că Hilary îi spusese că acesta are doar 44 de ani. Mercy făcu un ultim efort disperat de a se gândi numai la Giles, dar ceva în subconştientul ei o făcea din nou să se întrebe asupra vârstei bărbatului cu ochii negri. Presupuse că acesta ar putea avea 35 de ani. Îşi aminti de fracul lui negru, care-i dădea un aer masiv. Părea un tip atletic. Mintea ei îndărătnică o făcea să se întrebe în continuare dacă el...

Apoi îşi îndepărtă gândurile de la el. Şi pe când Hilary începea să răspundă la întrebările preotului, Mercy simţi cum i se umezesc ochii de emoţie, şi în sfârşit reuşi să alunge complet din mintea ei pe străinul care o tulburase atât de mult.

Acum părea că Hilary îl domina pe Giles, spre deosebire de prima dată când merseseră amândoi în sacristie. Şi abia atunci Mercy îşi dădu seama că prietena ei chibzuise mult şi bine până când găsise acest bărbat, de care se

îndrăgostise cu adevărat. Ea avusese totuşi norocul să-l găsească şi pentru asta Mercy o invidia puţin.

Toată lumea se ridicase în picioare când mirii se întoarseră dinspre naos. Acum atmosfera era destinsă. Mercy era din nou fericită şi îşi şterse lacrimile de bucurie gândindu-se că asistase la cea mai fericită clipă din viaţa lui Hilary.

Un unchi mai vârstnic al lui Giles o însoţea spre uşa de la intrare şi Mercy se bucură că reflexele rapide ale acestuia îi dezminţeau vârsta. Pentru că atunci când ajunse din nou la locul unde fusese străinul care o privise insistent, deşi nu avea intenţia să-l mai caute, şi nici să se mai gândească la el, ochii ei se întoarseră involuntar înspre el.

Şi spre stupoarea ei. străinul era tot acolo, uitându-se numai la ea. Acesta ricană uşor când Mercy se împiedică şi unchiul lui Hilary dădu drumul braţului ei încleştat de mâna lui.

Obrajii ei se aprinseră puternic.

— Vă mulţumesc, îngăimă ea, bucuroasă să vadă uşa bisericii larg deschisă, în timp ce aerul proaspăt o făcu să tresalte uşurată.

Unchiul lui Hilary se scuză :

— Cred că mi-am pierdut echilibrul din cauza luminii prea puternice, deşi oricine s-ar fi putut împiedica în obscuritatea din biserică.

În faţa bisericii, Mercy rămase la taifas cu câţiva dintre săteni. Câţiva fotografi se agitau făcând poze nuntaşilor.

Dar numai când unul dintre săteni remarcă absenţa lui Philip, Mercy se simţi puţin vinovată că îl uitase complet în timpul ceremoniei.

— E undeva pe aici, zise ea, cu siguranţă. Nu mai avu timp să se uite în jurul ei. deoarece fotografii o chemară să se alăture celorlalte domnişoare de onoare.

Într-un moment de pauză, când nu trebuia să intre în cadru, Mercy se uită în jur după Philip, deşi privirea ei era atrasă, în mod misterios, de aceiaşi ochi negri. Simţea prezenţa străinului aproape, deşi nu-l zărea. Îl văzu stând deoparte de ceilalţi ca şi cum ar fi vrut să facă o distincţie între el şi grupul nuntaşilor.

Se întrebă în sinea ei de ce venise el la nuntă, atâta timp cât nu părea mulţumit că se află acolo.

Îi trecu rapid prin gând că era, poate, unul dintre foştii iubiţi ai lui Hilary, pe care-l cunoscuse înaintea lui Giles. Apoi respinse această idee. Nu părea genul de seducător de profesie.

Mireasa şi mirele erau în fruntea alaiului ce se îndrepta spre petrecere. Toţi tremurau de frig pentru că stătuseră prea mult în aer

liber, când, deodată, uitându-se spre Hilary, Mercy observă că aceasta era foarte palidă.

Se gândi că e consecinţa frigului. Apoi atenţia îi fu atrasă de doamna Tandy care, în ciuda comentariilor sale critice la adresa „doamnei Hilary" făcute la coafeză, deschidea o cutie de confeti şi se pregătea să le arunce deasupra capetelor proaspeţilor însurăţei.

Privirea i se îndreptă din nou spre Hilary. Aceasta se oprise la jumătatea distanţei până la Rolls-Royce-ul care o aştepta. Era ceva în vocea lui Hilary care o făcu să tresară. Prietena ei adoptase acelaşi ton pe care îl folosise când îi dăduse sfaturi să deschidă bine ochii la alegerea viitorului soţ.

— Aş vrea să mă fotografiez încă o dată cu fiecare dintre domnişoarele mele de onoare, zise Hilary, zâmbind către Giles. Acesta părea nerăbdător să scape odată de flashurile aparatelor de fotografiat. Hilary continuă :

— N-ar fi drăguţ să păstrăm aceste fotografii în albumul nostru de familie ?

Mercy se gândi că Hilary era, totuşi, stresată de ceva. Prietena ei devenise prea distantă şi era pe punctul să-şi strice, cu observaţiile sale fandosite, cea mai frumoasă zi din viaţă. Se uită, pe rând, la Giorgiana şi la Pamela, când se fotografiau cu mireasa. Nu-l zări încă pe Philip dar se gândi, în acest timp, că avea destulă vreme să-l caute.

Apoi veni rândul ei să stea lângă Hilary. În timp ce se îndreptă spre mireasă, Philip îi dispăru din minte pentru că observă, de aproape, că se petrecea ceva neobişnuit cu vechea ei prietenă de şcoală.

— Ce s-a întâmplat ? o întrebă, dându-şi seama că era ceva grav.

Deşi Hilary zâmbea, pentru oricine care o cunoştea, nu era dificil să-şi dea seama că ochii ei albaştri erau trişti şi păreau pur şi simplu înspăimântaţi.

— Zâmbeşte, zâmbeşte odată ! zise Hilary, în loc de răspuns şi se rugă Domnului să o ajute.

Rugămintea ei suna mai mult a strigăt de disperare.

— Dar cu ce să te ajut ? o întrebă Mercy, încercând din răsputeri să-şi învingă teama care punea stăpânire pe ea.

— Îl vezi pe omul acela care stă lângă uşă ? Cel pe lângă care tocmai a trecut Giorgiana ?

Mercy nu avu nevoie să se uite, dar o făcu totuşi. Străinul nu se uita deloc la Giorgiana, care părea că nu-l interesa câtuşi de puţin. Din contra, privirea acestuia se îndrepta chiar spre Mercy.

— Da, îl văd, murmură ea, neputând să se prefacă că zâmbeşte precum Hilary, dar reuşi apoi să-şi stăpânească emoţia şi o întrebă iarăşi pe Hilary :

— Dar cine e persoana asta, prima ta pasiune ?

Pusese o întrebare prostească şi lipsită de sens. Ar fi fost absurd ca Hilary să-şi invite primul iubit la propria sa nuntă, dacă acesta exercita o asemenea influenţă negativă asupra ei.

— Aşi, nu e ceea ce crezi tu, şopti Hilary. Apoi se întoarse către fotograf şi spuse : Scuzaţi-mă, mi se pare că m-am mişcat şi am ieşit din cadru. Putem să mai facem o poză ?

Zâmbi forţat şi întorcându-se spre Mercy îi dădu răspunsul la cealaltă întrebare :

— Îl cheamă Croft Latimer ; şi nu-i mai dădu nici o altă explicaţie.

— Dar... insistă Mercy, deşi ştia acum numele bărbatului.

— N-am timp să-ţi explic asta acum. zise Hilary, cu aceeaşi panică în voce. Ascultă-mă cu atenţie şi fă exact cum îţi spun. Croft Latimer este doar un scandalagiu notoriu. Dacă nu faci aşa cum îţi spun eu, o să-mi facă o scenă din care o să trag multe ponoase. Nu vreau ca Giles să sufere din cauza lui. Şi apoi, după aşa ceva, Giles nu m-ar ierta niciodată.

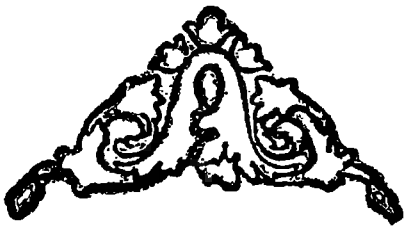

CAPITOLUL II

După atâtea întâmplări, profitând de forfota din jur, pe când Hilary și Giles încercau să se urce în Rolls-Royce, sub ploaia de confeti, Mercy găsi momentul propice să se eschiveze și să rămână singură, cu gândurile ei.

Fără ca cineva s-o bage în seamă se strecură sub arcada bisericii și dintr-odată îi trecu prin cap ideea că nu reacționase cum ar fi dorit la starea de panică care o cuprinsese pe Hilary. Își propuse să-l țină pe acel bărbat departe din calea lui Giles.

După cum spusese Hilary, nu mai era timp pentru explicații, dar Mercy regreta deja că îi promisese s-o ajute. Chiar dacă n-ar fi vorbit niciodată cu acel străin cu privirea obsedantă, își dădu seama că nu era pregătită să facă față unei eventuale confruntări cu acesta.

Știuse lucrul acesta, deoarece nu fusese de acord ca prietena ei să se adreseze în această problemă Giorgianei sau Pamelei. Și, desigur, își dădea seama că această sarcină o privea mai mult pe ea, decât pe prietena ei Hilary. Dar privirea îngrozită din ochii

lui Hilary îi explicase clar că sorții căzuseră pe ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, îi șoptise cu o voce răgușită Hilary — să nu care cumva să afle cineva ceva. O să mă bârfească toată lumea la Londra că m-am pierdut cu firea când l-am văzut — aș fi bătaia de joc a tuturor.

Și în timp ce reușea să zâmbească forțat, în fața aparatelor de fotografiat, Hilary o apucă strâns de braț :

— Promite-mi că ai să mă ajuți ! Promite-mi ! Te implor, Mercy, nu mă lăsa !

Ce mai putea să spună ?

— E în regulă, am să te ajut, promisiunea îi scăpase din gură fără să vrea.

Și acum că mai avea doar 5 minute la dispoziție, singura ei dorință era ca Hilary să fi rugat pe una din celelalte domnișoare de onoare să facă acest lucru.

Fără să-și bată prea mult capul, ea își reaminti felul în care Croft Latimer reușise să nu pară plictisit când Giorgiana încercase să-i capteze atenția. Și atunci își dădu seama că, indiferent dacă ar fi promis sau nu, sau că i-ar fi dat cu ceva în cap sau l-ar fi înghesuit într-un colț, tot nu avea nici o șansă să-l îndepărteze din calea lui Giles.

O frământa totuși gândul că trebuia să facă oricum o încercare.

Deodată deveni conştientă că murmurul vocilor încetase. O luă din loc şi tresări de nemulţumire văzând că toată lumea plecase în timp ce ea rămăsese cufundată în gândurile ei.

O, Doamne ! se gândi ea în timp ce mergea repede prin curtea bisericii. Deja o dăduse în bară cu sarcina. Croft Latimer ar fi putut deja să ajungă la recepţie ! Chiar în această clipă, probabil că-i făcea tocmai scena aceea teribilă de care se temea atâta Hilary.

În minte avea un singur gând : să oprească prima maşină care o să-i apară în cale. Apoi, în timp ce se îndrepta spre poarta bisericii, îşi propuse să-i dea o mână de ajutor lui Hilary. Mercy îşi grăbi mersul, mâna se încleştă de rochia a cărei trenă o împiedica să se mişte mai repede.

Dar, în timp ce se grăbea spre poartă, se poticni de ceva.

Inima ei bătea să-i spargă coşul pieptului şi nu putea deloc să-şi stăpânească emoţia.

Acolo se afla un Mercedes negru, strălucitor, care era parcat într-un loc liber până acum. Mercedesurile erau nişte maşini care se vedeau rar prin sat. Dar nu din cauza aceasta îi bătea inima cu putere.

Emoţia care pusese stăpânire pe ea se datora faptului că zărise un bărbat ce se aple-

case peste capota maşinii. Era înalt şi lat în umeri, un bărbat cu ochii negri.

Ochii care se uitau chiar în ochii ei căprui, cu pupilele dilatate. Aşadar, Croft Latimer nu se mai dusese la masa de după nuntă. El stătea chiar acolo, mut — în aparenţă, aşteptând-o să-şi vină în fire şi să îi vorbească ea prima.

Îşi frână panica, gândurile ei se învălmăşeau în minte fără vreo ordine precisă. Singurul lucru care îi rămăsese de făcut era să încerce să-l împiedice pe acest străin să strice casa şi să destrame căsătoria celei mai bune prietene a sa, Hilary.

Sperând să poată găsi o cale care să-i împace sufletul frământat ea arboră un zâmbet forţat şi străbătând drumul dintre uşa bisericii şi maşină, îşi luă inima în dinţi şi merse întins spre bărbatul care nu se mişcase din loc.

— Ce bine-mi pare că te văd ! Se pare că ne-am mai văzut undeva.

Auzind vocea ei străinul tresări şi Mercy fu derutată, deoarece se gândi că era aceeaşi privire care o obsedase anterior în biserică. Era neîndoielnic privirea aceea plictisită pe care o arătase el Giorgianei. Zâmbetul îi dispăru de pe buze. Abia atunci auzi vocea lui sobră. Chiar dacă ceea ce spunea el nu era interesant deloc, vocea lui sună rece şi distantă :

— Aşa se pare.

Acum Mercy făcea eforturi încercând să găsească un mod elegant de a-şi veni în fire.

— De vreme ce şi dumneavoastră mergeţi la recepţie, domnule Latimer... şi se opri brusc. Ar fi vrut, în clipa aceea, să se deschidă pământul sub ea şi s-o înghită — îşi dădu seama că făcuse o gafă, deoarece nici nu-i fusese prezentată acestui om înainte, dar îşi adună toate puterile şi continuă.

— Mă întrebam dacă puteţi ajuta... şi deodată începu să-l urască pe acest om, deoarece o obligase să pună această întrebare prostească

— Unu la zero pentru dumneavoastră, zise el. Şi când ea rămase fără replică, nemaigăsind alt subiect de conversaţie, auzi vocea lui interpelând-o :

— Domnişoară...

— Mă numesc Mercy Jeomans, se simţi obligată să se recomande, deşi avea o senzaţie de jenă la gândul că acesta ar fi putut crede că o interesa persoana lui şi i-ar fi cerut prietenei sale numele său. Era încă nesigură dacă ar fi putut să-i sară cineva în ajutor, eventual, vreun trecător. Pe neaşteptate simţi mâna lui dreaptă, călduţă şi moale, strângându-i mâna îngheţată de frig.

Dar, după ce-şi strânseră mâna amical, Croft Latimer nu-i dădu drumul imediat, ci îşi menţinu strânsoarea mâinii în timp ce o însoţea spre portiera maşinii.

— Mâinile dumitale sunt reci ca gheaţa, adăugă el. Cred că ar fi bine să mergi undeva să le încălzeşti. Ce zici de asta, Mercy ?

Ea zâmbi şi se rugă la Dumnezeu să nu îşi iasă din fire. Spera în sinea ei ca străinul să nu-şi dea seama cât era de emoţionată. Se urcară în maşină şi el apăsă pe accelerator.

— Va trebui să îmi arăţi drumul, zise el, ceea ce o determină să-l întrebe :

— N-aţi mai fost pe la casa lui Hilary ?

Întrebarea rămase fără răspuns. Un tractor cotea la dreapta şi el părea că era foarte atent la manevra acestuia, iar ea spera ca mutra lui acră să se datoreze şoferului şi nu numelui lui Hilary.

În mintea lui Mercy nu era prea clar ce trebuia să facă. Ea căuta cu înfrigurare să găsească calea prin care să-l ţină pe acest bărbat ocupat până când va trece seara. Datoria ei nu se prelungea după recepţie, dar trebuia să-l ţină departe până când aceasta se termina.

— Nu aţi venit pe drumul acesta, domnule Latimer ? întrebă ea. Mai erau multe ore până când ea ar fi putut să creadă că misiunea ei se terminase şi ei îi era teamă să nu-i slăbească puterile aşa cum se întâmplase cu câteva minute mai înainte.

— Croft, replică el, dându-i posibilitatea să-l tutuiască, până să mai adauge ceva.

Ea simţi că o cuprinde iritarea la faptul că el nu-i răspundea nici măcar la cea mai nevinovată întrebare şi văzu că şansele ei de a-l îndepărta de recepţie se năruie. Dorea să afle câteva răspunsuri la relaţia dintre el şi Hilary. Nu era corect, din punctul ei de vedere, să fie implicată într-o problemă pe care nu o cunoştea îndeajuns.

Apoi îşi aminti de panica lui Hilary şi de faptul că-l găsise pe Giles foarte drăguţ. Chiar dacă nu ar fi vrut să-şi dea osteneala să facă ceva pentru el, o influenţa doar promisiunea făcută lui Hilary.

— Coteşte aici, îi spuse, rupând tăcerea. Cunoşti pe cineva din familia lui Hilary ? Eu te voi prezenta dacă...

Privirea sa rece o făcu să se întrerupă, conştientă că el avea ceva de reproşat, dar ce ? Era cumva jenat de faptul că va sta alături de ea, odată ajunşi în casa lui Hilary ?

— Ar fi mai bine să nu faci nici o prezentare. zise el cu blândeţe.

O senzaţie ciudată de uşurare o cuprinse la gândul că propunerea ei de a-l prezenta ca şi cum ar fi fost împreună. nu-l deranjase prea tare. Din cele spuse de el trase concluzia că singura persoană cu care dorea să vorbească era Giles ! Era confirmarea de care ea avea nevoie pentru a adeveri ce spusese Hilary, că venise numai cu scopul de a face o scenă.

Uşurarea făcu loc panicii. Ca şi Giles, ea nu agrea scenele, dar în momentul acela presimţea că un scandal enorm era pe cale să izbucnească, aşa după cum ştia pentru ce fusese Croft Latimer ultima persoană care părăsise locul unde avusese loc ceremonia căsătoriei.

Ea înţelese că rămăsese în urmă. în mod intenţionat, pentru a ajunge la recepţie când toţi, mireasa, ginerele şi invitaţii, vor fi reuniţi ; ceea ce avea să spună va fi auzit de toţi participanţii !

El a văzut că nu a mers împreună cu celelalte domnişoare de onoare şi că a dispărut în spatele bisericii. Nu avea nici o importanţă pentru cele ce va spune el dacă lipsea unul dintre invitaţi, se gândi ea, preocupată să vadă ce şanse avea dacă l-ar ruga să nu strice ziua de nuntă prietenei ei.

— Oh, ce păcat. zise. dorind să vorbească pentru a-şi stăpâni neliniştea. Începe să plouă.

— O să dureze toată ziua. e o promisiune. replică Croft Latimer, şi cuvântul „promisiune" îi reaminti lui Mercy că se angajase să o ajute pe prietena ei.

— Sper ca vremea să nu-i strice ziua lui Hilary. zise ea în grabă. Nimic nu ar putea strica ziua nunţii unei mirese. nu-i aşa ?

Ea se rugă ca el să priceapă aluzia. dar îndreptându-şi privirea spre el văzu figura sa

încruntată și știu că rugăminţile sale vor rămâne fără răspuns. Adăugă apoi că mai au două minute până la familia Driver.

— Hilary este prietena ta și a mea, nu vei vrea să...

— Am spus eu că e prietena mea ?

— Dar ea trebuie să fie, sau a fost odată, murmură Mercy, fără să-și mai aleagă cuvintele. Ai stat lângă mireasă la biserică.

Ar fi ascuns faptul că l-a văzut, și că a fost atrasă de el, se gândi ea, dacă nu ar fi fost atât de neliniștită din cauza lui Hilary și dacă nu s-ar fi gândit la ce vor simți părinţii ei și la faptul că nu putea spune nimic despre puterea pe care acest ticălos o avea de a-l pune pe Giles într-o situaţie jenantă.

Apoi, pe neașteptate, figura lui Croft Latimer se destinse și chiar dacă nu a zâmbit, ea a simțit o undă de căldură în vorbele sale :

— Și eu te-am remarcat, fără prefăcătorie.

Ea se gândea că lucrul acesta se datora faptului că stătuse foarte aproape, în spatele miresei, și atenţia tuturor era atrasă de acel loc. Dar simţi o tresărire auzindu-l în momentul când intra pe poarta larg deschisă a casei familiei Driver :

— Nici pe departe nu am fost un prieten al prietenei tale. Am văzut-o numai o dată în viaţa mea.

Încă se mai gândea la vorbele lui când La-

timer opri maşina şi o ajută să coboare pentru a o conduce repede în casă prin ploaia puternică.

Ajunsă înăuntru, Mercy nu mai avu timp să se gândească la problemele ce o frământau, deoarece Hilary şi Giles tocmai primeau felicitările ultimilor invitaţi şi fu rândul lor să se îndrepte spre miri. Era momentul când trebuia să se supună protocolului şi să poarte o conversaţie scurtă cu Giles.

— Ah, Mercy, zise Hilary, abordând un zâmbet forţat, căci în ochi i se citea teama. Eram îngrijoraţi că nu ştiam unde eşti. Şi, înainte ca Latimer să spună ceva, adăugă :

— Giles, aceasta este cea mai bună prietenă a mea.

Mercy era prea tulburată pentru a observa dacă Croft a strâns mâinile mirilor. Ea zărise teama adâncă pe care Hilary se străduia să o ascundă şi nu mai pierdu nici un moment. Îşi strecură mâna după braţul lui Croft Latimer şi se lipi de el. Se făcu că nu vede privirea lui rapidă la gestul ei energic şi era gata, dacă ar fi avut forţă, să-l îndepărteze pe Croft de miri, şi în acelaşi timp începu să murmure felicitări.

— Trebuie să fii Philip, zise Giles, întorcându-se spre Croft, pe când Mercy îşi ţinuse respiraţia.

Şi înainte ca acesta să răspundă, ea îşi reaminti că nu se mai gândise deloc la Philip. Îşi imagină cum vor reacţiona invitaţii, care ştiau aproape toţi că era logodită cu Philip şi o vor vedea la braţ cu Croft Latimer şi pe Philip în preajmă. Dar Hilary reuşi să-şi domine spaima şi să articuleze :

— Dragule, domnul Arnold, vicarul, a sosit !

Mercy observă că, deşi avea încă privirea aceea rugătoare, Hilary reuşi să-i mulţumească, cu multă distincţie, vicarului pentru ceremonia simplă şi minunată.

— Vrei să bei ceva ?

Mercy trase de braţul lui Croft şi-i oferi ea băutura, făcând oficiul de gazdă. Simţi iarăşi o uşurare că el nu protestează şi se lăsă condus în salonul cel mare unde presupunea că se găsea barul.

Ajunsă în prag ea se opri, făcând o trecere în revistă a invitaţilor, căutându-l pe Philip.

Atunci îl auzi pe bărbatul pe care încă îl strângea de braţ şi căruia nu-i scăpase nimic din gesturile sale :

— Pot să aştept băutura. Glasul îi era morocănos. Dar pot să-mi dau seama că, după cum arăţi, tu ai nevoie, neapărat, să bei ceva.

Toate gândurile îndreptate spre Philip se risipiră şi ea dădu drumul la braţul lui Croft Latimer. Era atât de evidentă dorinţa ei ?

— Eu am nevoie ? zise ea sufocându-se, uitându-se în ochii aceia care arătau atât de reci, dar care acum păreau să-şi fi pierdut puţin din răceală.

Inima îi bătu cu putere şi se temu când Croft Latimer îi luă mâna şi i-o reţinu. Vai, Doamne, se gândi. Era firesc pentru ea să presupună că dacă se preface că-i face jocul o să-l poată împiedica să facă scandal.

Să-l facă să creadă că avea ceva deosebit, care a atras-o irezistibil către el. Acest lucru îi permitea, aşa cum ceruse Hilary, să stea lipită de el, ca scaiul.

Ceea ce nu reuşea să-şi imagineze era ce se va întâmpla dacă el nu se lăsa prins de jocul ei. Dar modul în care ochii lui îşi pierduseră definitiv răceala şi faptul că îi ţinea încă mâna lăsau să se înţeleagă că era receptiv la tot ce făcuse ea.

Era încă nelămurită dacă el acceptase modul în care îl luase strâns de braţ când el se aplecă şi-i spuse la ureche :

— Eşti îngheţată. Cred că un pic de coniac nu ţi-ar face rău.

Înainte ca ea să-i spună că nu obişnuia să bea, el îi dădu drumul mâinii şi se duse spre bar. Ea şi cu Philip nu prea frecventau

localurile, deoarece economiseau fiecare ban şi doreau să facă altceva cu banii câştigaţi decât să-i dea pe băutură.

Ea se plimbă puţin prin cameră şi-l căută din ochi pe Philip. Nu reuşi să-l zărească ; se frământa în interiorul său şi groaza îi sporea gândindu-se la orele care le va petrece până să poată respira uşurată şi să plece acasă. Îşi dădu seama că trebuie să se concentreze asupra faptului dacă i-a plăcut lui Croft Latimer şi asupra perspectivei de a petrece câteva ore împreună cu bărbatul căruia părea să-i convină o asemenea companie, deşi ea văzuse cu câtă răceală o tratase pe Giorgiana ; mai ales că nu ştia ce aveau ei în comun.

Un murmur o făcu să-şi uite frământările şi privirea i se îndreptă spre uşă. Hilary şi Giles tocmai intrau în salon. Observă că Hilary clipeşte din ochi şi se uită cu atenţie, de parcă ar fi căutat pe cineva. Când o zări pe Mercy se lumină la faţă. Mercy îşi dădu seama că Hilary dorea să ştie doar dacă ea îşi ţinuse promisiunea, deoarece nu se apropie de ea.

Mercy schiţă un zâmbet care semnifica : Nu-ţi face griji, totul se desfăşoară aşa cum am prevăzut. Văzu după uşorul semn făcut din cap că prietena ei recepţionase mesajul, deşi Hilary nu-i zâmbise şi se uitase prin sa-

lon până când privirea ei îl întâlni pe Croft Latimer care se întorcea de la barul unde se înghesuiseră invitații. Era rândul lui Mercy să se îndepărteze de prietena ei.

— Este mai mult spațiu lângă fereastra dinspre grădină, zise ea întâmpinându-l pe Croft.

În mână avea numai un pahar pe care-l ținea foarte bine, în timp ce ea îi arăta drumul. Când ajunseră lângă fereastră el îi întinse paharul cu coniac.

Deși nu mâncase nimic toată ziua, Mercy credea că dacă băutura de culoarea chihlimbarului era de bună calitate, ar fi putut să fie un remediu pentru nervii săi atât de încordați.

Sorbi o înghițitură și se uită la invitații care înconjuraseră mirii. În ritmul în care treceau de la o pereche la alta, avea să treacă o oră până să ajungă la ei, se gândi Mercy. Căută un motiv să-i determine pe Hilary și Giles să ocolească locul unde se aflau.

— Nu mi-ai spus unde locuiești, zise ea brusc, căci Croft nu părea să facă efortul de a susține conversația. Se gândi la ușurința cu care celelalte fete flirtează și la dificultatea pe care o întâmpina încercând să facă ca ele. Se forță chiar să surâdă pe când întrebă :

— E chiar un secret să-mi spui unde locuiești ?

— Deloc, răspunse el, zâmbindu-i cu căldură. Când mă aflu în țară, locuiesc la Londra.

— Călătorești mult în interes de serviciu ? se interesă ea.

— Întrucâtva, fu răspunsul său scurt, ceea ce o făcu să se gândească ce să mai spună.

— Ce serviciu ai ? întrebă, luând o altă înghițitură, gândindu-se că au trecut numai zece minute din orele pe care trebuia să le petreacă cu acest bărbat.

— Noi fabricăm echipamente pentru comunicații.

Pe când mintea ei căuta cu înfrigurare să facă o legătură între Croft și Grupul Latimer de Echipamente de Comunicații el o sfătui să-și termine băutura și adăugă :

— Bufetul este în camera cealaltă, vrei să-ți aduc ceva ?

Mercy refuză să mănânce, simțind că stomacul ei nu putea să primească nici un fel de hrană.

— Poți să mergi, dacă vrei să iei ceva, îi spuse, nedezlipindu-și privirea de el pentru a fi sigură că nu se îndreaptă spre Giles, dorind să rămână singură pentru câteva momente.

— Prefer să rămân, replică Latimer.

Ea observă că figura sa rămâne severă și se gândi că el nu vrea să mănânce și să bea

atâta timp cât se află în casa lui Hilary. Încă nu aflase de ce se înfricoşase prietena ei atât de tare la vederea lui, dar, aflându-se pe neaşteptate în compania politicoasă, dacă nu prea prietenoasă, a acestui bărbat cu privirea rece, după cum observase de la început, dorea din tot sufletul să facă ceva pentru a-i atenua severitatea şi a-l face să renunţe la scopul pentru care venise.

— Ai vreo legătură cu Grupul Latimer de Echipamente de Comunicaţii ? întrebă, cu scopul de a-l atrage din nou în conversaţie.

— Eu îl conduc, rosti el fără emfază.

Lui Mercy i se tăie respiraţia la auzul acestei revelaţii făcută fără afectare. Se gândi că Hilary ştia cine este el, în momentul când i-a propus ei, o persoană fără importanţă, care rareori părăsise satul, să-i acapareze atenţia lui. Părea de necrezut ca ea să reuşească acest lucru, mai ales că nu vedea cum i-ar putea stârni interesul. Dar neîncrederea în forţele sale se stinse când el continuă :

— Asta este ocupaţia mea. Dar ce faci tu, Mercy Jeomans ? Locuieşti aici ? Cu ce te ocupi ?

Cu greutate, Mercy reuşi să-şi domine emoţia ce o încerca, deşi Croft Latimer nu o intimidase atât de tare încât să uite ce avea de spus. Dar ştiind cine era el şi cu ce tip de femei prefera să-şi petreacă timpul, amintindu-şi de răceala cu care răspunsese la avan-

surile Giorgianei, era conştientă de faptul că avea o şansă minusculă să-i capteze atenţia şi să-l facă să-şi uite plictiseala de a ţine companie unei femei neinteresante.

Şi totuşi nu părea că ar fi început să se plictisească.

În mod miraculos, nu-i arătase privirea severă adresată Giorgianei şi ascultase cu multă atenţie ce-i spusese în legătură cu slujba sa. Chiar se arătă interesat de soarta părinţilor ei care trăiau în Australia.

Sporovăiala lor continuă timp de o oră. Ceremonia se desfăşură conform tradiţiei : se tăie tortul miresei, se destupară sticlele de şampanie, se ţinură toasturi. Ea asistase cu teamă la aceste ritualuri, gândindu-se că el ar putea s-o părăsească pe neaşteptate sau să vorbească tare din colţul unde se afla şi atunci ar fi anulat toate eforturile ei de a potoli spaima lui Hilary.

Dar cu cât trecea timpul, cu atât Mercy începea să fie plină de speranţă că momentul dificil trecuse, odată cu ultimele toasturi şi că Croft uitase scopul cu care venise la petrecere. Totuşi ea nu încetase să fie atentă, ca să nu se întâmple ceva neaşteptat.

— Bună, Mercy.

Îşi întoarse capul şi schiţă un salut văzându-l pe fratele lui Hilary îndreptându-se spre ei.

— Bună, Justin, zise cu politeţe, numai pentru a fi sigură că, fiind prietenoasă, nu se expune unei posibile remarci insolente din partea lui. Era, poate, la vârsta când toţi adolescenţii de şaisprezece ani trec printr-o perioadă când dau răspunsuri fără bun simţ sau aşa era firea lui, se gândi Mercy.

— Personalul de serviciu nu mai poate face faţă cererilor adresate de invitaţi, zise el, zâmbind cu subînţeles, şi-i întinse un pahar cu o băutură incoloră. Ţi-am adus ceva de băut.

— Oh, mulţumesc, Justin, zise ea luând o înghiţitură pentru a se convinge că era cea mai inofensivă limonadă.

— Pot să vă ofer ceva, domnule ? îl întrebă Justin pe Croft cu aceeaşi amabilitate.

Croft refuză şi, cum Justin nu schiţă nici un gest de îndepărtare, indiferent de faptul că Latimer nu dădu de înţeles că vrea să se prezinte, Mercy se simţi datoare să facă ea acest serviciu. Văzu că Justin rămase amabil şi respectuos după ce ei îşi dădură mâna, ceea ce o făcu să creadă că fusese aspru certat de tatăl său în dimineaţa aceea, ori că îşi dădea seama că Latimer nu era persona indicată cu care să facă glume proaste.

Cu toate acestea, deîndată ce ea termină de băut limonada care-i potolise setea, Justin luă paharul şi, scuzându-se cu aceeaşi vădită politeţe, se îndepărtă.

Dar se întoarse într-o clipită.

— A sunat telefonul pentru tine, Mercy, şi pe figura lui apăru un zâmbet, deşi căuta să pară serios.

— Pot să-i spun domnului că eşti oarecum logodită ?

Câteva secunde ea se uită uluită la figura ironică a lui Justin şi nu ştia dacă nervii ei slăbiţi o făcură să nu se simtă prea bine. Şi, uluită, se gândi să răspundă :

— Spune-i ! Da, sunt logodită ! Deveni brusc palidă la gândul că putuse să-l uite complet pe Philip.

Profund impresionată de faptul că nu se mai gândise la el de atâta timp, Mercy îi spuse lui Justin că va răspunde la telefon. Dar îşi reaminti momentul când îi văzuse ultima dată pe Hilary şi mai ales pe Giles şi ezită.

— Poţi să răspunzi din bibliotecă, propuse Justin, dar ea nu făcu nici o mişcare, frământându-se dacă era bine să-l lase singur pe Croft Latimer, fie şi pentru câteva minute.

— Este aici, aproape, adăugă. Şi privirea sa lăsa să se vadă inteligenţa care depăşea vârsta ce o avea.

Fără să cunoască motivul ezitării ei, Croft rezolvă singur dilema, zicând :

— Te pot însoţi, dacă-mi permiţi.

Starea ei de agitaţie se atenuă la gândul că el putea să pună punct la aluziile ironice rostite de Justin.

— Aș putea da și eu un telefon care nu mai admite amânare, spuse el.

Senzația de ușurare ce o resimți se amesteca cu o ușoară sfială, conștientă că toate privirile erau ațintite asupra sa, pe când se îndrepta spre bibliotecă, urmată îndeaproape de Croft. Spera din tot sufletul că Philip va înțelege, când îi va spune de ce era agățată de Croft Latimer ca o lipitoare. Spera numai să aibă timpul să-i mărturisească ea prima acest lucru, căci mâine tot satul va fi la curent cu cele întâmplate.

Trecuse ceva vreme de când nu mai fusese în casa familiei Driver, dar era sigură că-și va aduce aminte unde se afla biblioteca. Fără îndoială că mintea ei o luase razna, căci altfel nu-și putea da seama de ce rămăsese pe hol cu Croft, căutând să-și amintească poziția bibliotecii. Deși el era spiritual și lega ușor conversația. ea se simți din nou neajutorată încercând să flirteze și să-și joace bine rolul.

— Aceasta cred că e ușa, spuse el, venindu-i din nou în ajutor și indicându-i singura ușă închisă.

De îndată ce intră. Mercy observă că receptorul era pus deoparte. Doar în momentul când alergă spre telefon și puse receptorul la ureche auzi glasul lui Croft care se scuza :

— Dacă e ceva personal, eu pot...

— Nu, nu cred că e ceva important, răspunse cu gândul deja la Giles şi la ce se poate întâmpla. Îl urmări cu privirea în timp ce închidea uşa bibliotecii şi se concentră să-i răspundă lui Philip care se plângea de faptul că aşteptase atât de mult la aparat.

— Credeam că-ţi va trece prin cap să-mi dai un telefon când ai văzut că nu sunt la petrecere, spuse imediat ce ea termină scuzele pentru că-l lăsase să stea prea multi timp la capătul firului.

— M-am gândit la asta, minţi ea şi se simţi iritată că-l mințise pentru prima dată pe Philip. Da, dar nu am vrut s-o deranjez pe mama ta când se odihneşte, inventă ea o scuză. Văzu că Philip era un drăguţ, căci o crezuse şi o iertase pentru lipsa ei de atenţie.

— Nu te-am sunat până acum deoarece nu vroiam să te deranjez în momentele când se adresau urările mirilor, zise el, arătând ce persoană înţelegătoare este. Îmi displace să te dezamăgesc, Mercy, dar ştiu că mă vei înţelege. E mama mea.

Continuă să-i spună că doamna Bailey îşi luxase groaznic piciorul pe când cobora din maşină, noaptea trecută.

— Pur şi simplu nu am putut să o părăsesc, se scuză. Desigur, mama m-a asigurat că nu are nimic şi că pot pleca, dar, în momentul când m-am hotărât să mă îndrept

spre biserică, ea şi-a adunat torţele, deşi avea dureri tot timpul, şi a încercat să se ridice pentru a mă conduce. În acel moment a scăpat, de durere, pulovărul ce-l tricota, şi a urlat, încât m-am hotărât să stau cu ea.

— Nu puteai proceda altfel, îl consolă Mercy, simţindu-se puţin prefăcută, căci aşa cum evoluaseră lucrurile, era mai bine că el nu se afla în preajma ei.

— Am ştiut eu că vei înţelege. Am aranjat cu doamna Vialls să vină să stea cu mama, mâine dimineaţă, până când mă voi întoarce, aşa că planurile noastre pentru mâine nu vor avea de suferit.

Cu coada ochiului Mercy observă că Latimer terminase de inspectat rafturile pline cu cărţi şi că îşi îndreptase atenţia spre dânsa. Astfel că planurile făcute cu Philip se duseră pe apa sâmbetei, căci ea considera că modul cel mai bun prin care putea reţine atenţia lui Croft era să nu vorbească despre dragoste, la telefon, cu un alt bărbat.

— Aştept cu nerăbdare să le facem, ar fi vrut să spună, în schimb pronunţă :

— Trebuie să închid acum, mai aşteaptă cineva să dea un telefon. Şi lui Philip, amabil şi bun cum era, nu-i trebui altă aluzie pentru a înţelege.

— Ne vedem mâine dimineaţă. Petrecere frumoasă la nuntă. La revedere.

— La revdere, Philip. Apoi trebui să se forţeze să-şi amintească ce rol juca acum, căci Croft întrebă, ridicându-şi sprânceana :

— Philip ? Sunt în concurenţă cu el ?

— Din păcate, nu, şi ea se miră că aude cum îşi scoate din minte bărbatul cu care se va căsători peste un an.

O cuprinse ruşinea. Era într-o stare de confuzie. Ţesuse o întreagă plasă de vrăji pentru a-l atrage pe Croft Latimer numai cu scopul de a-l îndepărta de intenţia de scandal cu care venise la nuntă, şi acum, că pronunţase cuvântul „concurenţă“ toate dorinţele ei păreau a se îndeplini :

— Te las să dai telefon, şi se îndreptă spre ieşire, când simţi mâna lui cum alunecă pe braţul ei, şi-i caută mâna.

— Convorbirea mea nu va dura mai mult de un minut, dar mai întâi... zise el, uitându-se fix în ochii ei.

Ea simţi că el vroia să o sărute, şi o emoţie puternică o cuprinse.

— E, e,... prea devreme pentru a... astfel de lucruri, bâigui ea, retrăgându-se cât îi permitea braţul lui. Văzu că pe faţa lui apărură linii severe. După ce se uită la ceas, Croft zise :

— Îmi pare rău că este aproape opt seara. Regret că nu avem timp ca simţămintele naturale să-şi găsească calea de a fi înţelese.

Spune-mi drept, Mercy Jeomans, mi-am pierdut eu, aceste ore, cu o fată plină de prejudecăți, sau cu o fată pricepută să mă provoace ?

Mercy se simți dezorientată și mulțumi cerului că trecuse câtva timp de când băuse coniacul adus de Croft și șampania tradițională la toasturile adresate mirilor. Simțea nevoia să aibă mintea limpede pentru a pune ordine în gândurile sale și a înțelege ce spunea Croft. Avea impresia că ceva se învârte în capul ei. Era sigur că el a pus această întrebare ?

Reuși totuși să-și formuleze răspunsul. Dacă admitea că e demodată și că ține la etichetă, el ar fi părăsit-o ca pe o sperietoare. Nimeni nu trebuia să-i spună lucrul acesta. Croft ar fi ieșit ca din pușcă din această cameră și, supărat că a pierdut atâta timp cu ea, ar fi făcut acea scenă de care se îngrozea Hilary.

— Este... ci... cineva demodat, în zilele noastre ? zise ea, având o idee fixă la gândul că ar putea distruge căsătoria lui Hilary.

— Admiți că ești o fată provocatoare ?

— Nu-mi place să fiu zorită. răspunse ea, abordând un subiect pe care nu și l-ar fi putut închipui posibil la o petrecere.

Senzația de ușurare reapăru când observă că aerul posomorât dispare de pe figura lui.

— Reţin punctul tău de vedere, continuă el, arcuindu-şi buzele. Spui că e prea devreme, dar cine ştie ce se poate întâmpla mai târziu ?

Simţindu-se mai bine decât în momentul când el a cuprins-o cu braţul şi ar fi vrut numai să îi dea o sărutare, deşi exista pericolul să fie surprinşi de oricine ar fi intrat în bibliotecă, Mercy îi răspunse printr-un zâmbet convingător. Croft putea să înţeleagă ce vrea din faptul că-i zâmbise. De îndată ce se termina petrecerea ea se va duce în grabă spre apartamentul ei, iar Croft Latimer nu va şti niciodată în ce direcţie s-a îndreptat.

Croft îi zâmbi la rîndul său ; în ochi i se citea bucuria. Ţinând-o strâns de mână, Croft luă telefonul şi-l puse pe masă, formă numărul şi duse receptorul la ureche.

Ea nu ştia cui îi telefonează şi nici nu-i păsa deloc. Conversaţia fu foarte scurtă.

— El va fi cu totul al tău, dacă doreşti acest lucru. Apoi continuă : Da. ea a făcut-o.

Mercy se întrebă dacă telefonul fusese într-adevăr absolut necesar, dar nu se îndoia că persoana de la celălalt capăt al firului era capabilă să descifreze mesajul sibilinic.

Părăsiră biblioteca, în tăcere, şi pătrunseră într-o încăpere unde muzica se auzea tare. Se râdea şi cei mai tineri chiar ţipau. Unchii şi mătuşile nu se lăsau mai prejos şi dansau împreună cu nepoţii şi nepoatele lor.

— Dansezi ? o întrebă Croft, întorcându-se spre ea.

Mercy consideră că întrebările scurte îi conveneau acum de minune, după lunga conversație avută în bibliotecă.

Deși nu se considera o bună dansatoare ea a fost surprinsă să constate că-i face o mare plăcere să danseze cu Croft. Când banda se termină și ei se retraseră, obrajii lui Mercy erau roșii de efort și bucurie.

— Mi-a plăcut foarte mult! exclamă, bucuroasă că poate fi cinstită măcar în aceste clipe față de acest bărbat.

Se părea că și lui Croft îi plăcuse dansul, după privirea caldă cu care se uita la ea. Dar, înainte ca el să răspundă sincer la remarca ei, Justin se ivi în fața lor, ținând în mână un pahar înalt, plin cu oranjadă, pe care se grăbi să-l ofere lui Mercy :

— M-am gândit că dansul te-a înfierbântat.

Într-adevăr, îi era sete, la fel ca tuturor invitaților, care goleau paharele de băuturi răcoritoare. Mercy sorbi cu nesaț băutura care îi potoli setea. În următoarele două ore, când obrajii ei se colorau în roșu, Justin apărea prompt cu o băutură pentru ea, încât începu să-și schimbe părerea despre băiat — nu putea să fie, la urma urmei, atât de rău.

Când se făcu ora zece Mercy simți că petrecuse formidabil, fără să-și dea seama cum trecuse timpul.

Sporovăiala lui Croft, remarcile sale spirituale, îi îndepărtară gândurile de la prudența pe care trebuia să o manifeste față de propunerea lui din bibliotecă.

Justin apăru cu un alt pahar plin ochi. De data aceasta ea se mulțumi numai cu o sorbitură. Avea o ușoară amețeală și se întreba din ce cauză. Ah. desigur, își aminti. nu mâncase nimic toată ziua. Dansul nu avea nici o legătură cu starea ei, dar se gândi că trebuie să-și menajeze forțele.

— Vrei să ne așezăm puțin ?

Sugestia veni din partea lui Croft. Ea era îngrijorată că și el remarcase că se simțea slăbită.

— Nu, nu cred că e necesar. zise, ridicându-și sprânceana. având sentimentul că trebuie să facă ceva. dar neputând să-și amintească precis ca anume. Trebuie să merg undeva.

Își goli paharul din mână și se duse în hol, știind că Latimer va bănui că se duce la toaletă. Dar nu acesta era țelul ei. În mintea ei începețoșată apărea clar dorința de a vorbi urgent cu Hilary.

Deodată holul începu să se învârtă cu ea și fu nevoită să se sprijine de perete. Numai

să mănânc ceva, se gândi, căutând să-şi amintească unde era bufetul.

— Unde este Croft Latimer ?

Cuvintele răsunară puternic şi o făcură să se îndepărteze de perete şi se trezi cu Hilary în faţa ei.

— Tocmai te căutam.

— Unde e el ? şuieră Hilary.

— Giles ?

— Nu, proasto, — Croft Latimer. Adună-ţi minţile, pentru numele lui Dumnezeu...

Nu ştia pentru ce Hilary o făcuse proastă şi de ce o jignise spunându-i să-şi adune minţile. Se îndepărtă de perete, ţinându-se dreaptă.

— E în cealaltă cameră, zise ea, cu răceală în glas. Unde se dansează.

— Oh, te implor, du-l de aici. Doamne, Mercy, sunt atâţia ani de când nu te-am rugat ceva, fă acest lucru pentru mine.

Mercy se înduioşă. Sărmana Hilary — parcă e în pragul unei crize de isterie.

— Să-l duc de aici ? repetă Mercy.

— Scoate-l de aici, imediat.

— Unde să-l duc ?

— Ce dracului îmi pasă mie unde îl duci ? Oaspeţii încep să plece şi nu se va observa absenţa ta. Dar du-l odată de aici, să stau şi eu linistită.

— Dar, cum să fac ?

Deşi slăbiciunea o făcea să raţioneze cu încetineală, Mercy revăzu figura lui Croft Latimer, severă şi impenetrabilă. Dacă el refuza să plece, nimic nu putea să-l determine să-şi schimbe hotărârea. Acest lucru era foarte clar pentru ea.

— Oh. la naiba ! Unde ai fost în ultimii cinci ani, la mănăstirea de maici ?

Mercy se simţi din nou ofensată. Dar îşi reaminti că Hilary era cea mai bună prietenă şi că avea mari necazuri.

— Bine, o să mă descurc, zise cu hotărâre, sprijinindu-se de zid câteva clipe pentru a-şi reveni puţin şi a putea să se reîntoarcă în sala de dans.

Îl zări pe Justin care o căuta, cu un pahar în mână. Îşi simţea gâtul uscat şi spera ca paharul să conţină limonadă. Băiatul îi spuse :

— Te simţi bine ?

Ea ridică privirea şi văzu că Latimer era lângă ea.

— Da, mă simt bine. Dar consideră că era mai bine să-i explice motivul pentru care Justin îi pusese întrebarea şi spuse cu o voce pe care nu şi-o recunoştea :

— De fapt nu am mâncat nimic astăzi Cred că mi-a scăzut nivelul zahărului în sânge.

— În acest caz. cred că e bine să nu bei nimic până nu mănânci ceva. Croft îi luă paharul de limonadă pe care-l oferise Justin.

Era contrariată de gestul său, care o lipsea de limonada atât de necesară gâtului ei uscat. Încetişor, îi luă paharul şi sorbi o înghiţitură care o făcu să se simtă mai bine. În mintea ei se învălmăşeau gândurile şi era frământată de modul cum îşi va ţine făgăduiala faţă de Hilary. Avu impresia că podeaua se mişcă şi se agăţă de Croft pentru a rămâne în picioare. Îi reapăru în minte dorinţa lui Hilary de a-l îndepărta de la petrecere.

— De fapt mă gândeam că e mai bine să mă duc acasă. Vrei să mă conduci ? zise, ţinându-l strâs de braţ din cauza ameţelii.

Simţi mâna lui că o mângâie şi înţelese că el acceptase invitaţia, deoarece o conducea spre uşă. Ajunsă la intrare ea auzi ploaia care cădea mărunt. Se gândi la costiţa şi ouăle pe care le va mânca, odată ajunsă acasă. Trebuia de asemenea să pregătească ceva şi pentru el. Nici el nu mâncase în timpul petrecerii şi bănuia că era mort de foame, ca şi ea.

— Aşteaptă aici, zise Croft, pe când ea adulmeca deja mirosul costiţei, aduc imediat maşina.

Îl apucă de mânecă în momentul când el vroia să se îndepărteze, cu gândul să-l întrebe dacă preferă unul sau două ouă.

— Nu trebuie să pleci acasă când vom ajunge în apartamentul meu, nu-i aşa ? Şi,

vrând să-i spună despre mâncarea pe care vroia să o pregătească, adăugă :

— Putem împărți ceva ce-mi place foarte mult dacă tu r... ămâi.

I se păru că el îi răspunde : În starea în care te afli, mă gândesc la oferte mai bune, dar el își desprinse brațul, și se îndepărtă înainte ca ea să-l roage să repete ce a spus.

Și încă își storcea mintea să priceapă ce a vrut el să zică — ce stare ? ce ofertă ? — când el se întoarse și o ajută să intre în mașină.

CAPITOLUL III

Dimineața, când deschise ochii, Mercy simți o durere de cap îngrozitoare. Clipi când zări lumina puternică a soarelui și-i închise din nou.

Se gândi să se scoale și să ia repede o aspirină. Nu era în stare să-și amintească când se culcase noaptea trecută și nici faptul că se simțise atât de rău la petrecere. Chiar și căutatul unei aspirine i se părea un efort extraordinar. Capul ei pulsa îngrozitor.

Cu ochii închiși de teama luminii crude ce-i făcea rău, încercă să-și amintească ce se întâmplase. Desigur că Latimer o condusese acasă. Vag îi reveni imaginea ei în mașină, unde se simțise îngrozitor, lucru de necrezut, căci nu mai avusese rău de mașină niciodată, iar ea reținuse că motorul mașinii lui torcea ca un motan și nu zdrăngănea ca vechea ei mașină.

Se concentră la cele întâmplate după ce el oprise mașina în fața apartamentului ei. Nu erau prea multe de spus. El îi ceruse cheia și ea se spriiinise de ceva, să nu cadă. El nu pricepuse când ea încercase să-i spună că o

ascunsese sub ghiveciul de flori și se încurcase în căutarea cheii în poșeta ei, printre toate nimicurile îngrămădite. Trebuie să fi reușit apoi să deschidă ușa, să o fi împins înăuntru și să se fi îndreptat spre Londra.

Apoi se ivi întrebarea : cum de găsise poșeta, căci ultima dată când o avusese era în camera lui Hilary, înainte de a merge la biserică ? Se poate ca, în momentul când a plecat, cineva să fi binevoit să i-o dea. Durerea de cap se accentuă și o forță să ia hotărârea să coboare din pat și să ia o pastilă care să-i potolească chinurile.

Chiar în acel moment, o mișcare făcută de cineva în patul său, o făcu să rămână pe loc, șocată că mai este o persoană lângă ea. Zguduirea produsă de mișcare era atât de puternică, încât, timp de câteva minute, uită complet de durerea de cap.

Se ridică brusc și-și întoarse privirea spre persoana cu care împărțise patul. Ochii săi zăriră, îngroziți, că bărbatul care trebuia să o fi condus acasă și să fi plecat apoi, nu părăsise apartamentul.

— Tu aici ? țipă, tresărind de durere, căci pulsul îi bătea puternic la tâmple. Apoi exclamă : Vai... nuuu ! Revelațiile cele mai distrugătoare o loviră din plin când îl văzu lungit lângă ea. Pieptul său era dezgolit și dintr-o privire observă hainele lui puse pe scau-

nul din dormitor, ceea ce însemna că și restul trupului trebuia să fie tot atât de gol.

— Oh, nuu ! zise din nou, în șoaptă, în timp ce privirea ochilor lui cenușii era amuzată de stupoarea ce-o cuprinsese.

— Da, eu sunt, spuse cu ironie Croft. Nu-ți amintești că mi-ai spus noapte bună ?

— Nu, nu-mi amintesc nimic, bâigui ea răgușită, neîndrăznind să creadă ceea ce era țipător de evident.

— Lucru care nu este surprinzător, ținând seama de starea în care te aflai, zise el cu detașare, părând total relaxat în timp ce ea era pironită de uluială.

— Starea în care mă aflam ! repetă ea, neputând încă să creadă ceva din ce se întâmplase. Nu-și închipuia că el fusese atât de nesăbuit și lipsit de înțelegere față de ce s-a petrecut între ei.

— S-o luăm cu încetișorul, mărturisesc că ai atârnat cam greu când te-am cărat.

— Cărat... ? Vrei să spui că am fost beată ?

Uluiala i se transformă în furie la afirmația lui atât de tranșantă. Înainte ca el să confirme semnificația exactă a vorbelor sale, ea continuă să vorbească, dând greutate afirmațiilor sale, în ciuda durerii îngrozitoare de cap care n-o slăbise deloc :

— Nu fi ridicol ! Tot ce-am băut la nuntă, în afară de coniac şi de un pahar de şampanie, a fost numai băutură răcoritoare.

— Dacă mai adaugi o porţie dublă de vodcă pe care Justin a turnat-o în ultimul pahar pe care l-ai băut. Ei, şi pe stomacul gol...

— Vodcă ?

Figura lui păru contrariată :

— Pari surprinsă. Nu ai făcut o înţelegere în prealabil cu acel tânăr ? Am crezut...

— La dracu, ce ai crezut. Şocul puternic pe care-l suferise o făcu să-şi piardă controlul. Dacă cele afirmate de Croft erau adevărate, furia ei avea să se reverse asupra fratelui lui Hilary.

— Am să-l omor pe Justin, urlă ea, zguduită de faptul că năzdrăvăniile unui adolescent au putut să-şi atingă ţinta, în mod groaznic.

— Vrei să spui că nu ai aranjat cu el să-ţi amestece băuturile ?

— Bineînţeles că nu, se repezi ea să spună, simţind că mânia ei se ridică împotriva lui pentru cele ce se întâmplaseră :

— Nici tu nu eşti mai bun.

Poate că nu se întâmplase nimic, se îmbărbătă ea. Dar văzându-l întins în pat, distant, relaxat şi fără să răspundă la ultimele ei cuvinte, se întrebă dacă a avut şansa să scape nevătămată. Gândul acesta îi potoli fu-

ria, deși aspectul său viril, reliefat de umerii săi goi, de pielea mai întunecată de pe piept în contrast cu albul feței, îi spunea că nu avea nici o șansă.

— Tu... ezită, incapabilă pe moment să termine fraza, deoarece avea urgent nevoie de confirmarea lui. Trebuia să știe ce se întâmplase. Tu... și ezită din nou. Simți că e furioasă atât pe el cât și pe ea însăși și-l provocă, tulburată :

— Ai profitat de mine.

— Eu ?

O speranță apăru în mintea ei :

— Nu-i adevărat ?

El nu răspunse nimic și figura sa rămase severă, cu toate că pricepuse la ce se referea întrebarea. Ea nu era sigură că i se oferise fizic și dorea să audă acest lucru din gura lui.

Speranța i se năruí când observă un zâmbet batjocoritor pe fața lui.

— M-ai provocat și te-ai agățat de mine, dădu el din umeri. La urma urmei nu sunt decât un mascul.

Fața ei se înroși imediat ce se confirmase bănuiala ei cea mai rea. El avea dreptate, aproape că se aruncase asupra lui. Dar asta nu-i ușură chinul.

Era din nou revoltată și simțea nevoia să-și domine nenorocirea. El profitase de ea.

Știuse că ea nu era în stare să se apere și el acționase.

Îl ura. Mai mult decât urâse vreodată pe cineva. Și dacă noaptea trecută făcuse dragoste cu el, acum era hotărâtă să-i arate, că, departe de a se folosi de ea când dorea, — vai ce expresie dezgustătoare —, nu era deloc iubitul ei.

— Dă-te jos din patul meu, îi porunci, pentru început. Și apoi, aprinzându-se la față de furie, își dădu seama că el zăcea gol pușcă sub pătură.

— Ba nu ! Rămâi acolo unde ești ! se răzgândi ea, ochii ei rătăcind în căutarea halatului.

Uitându-se rapid în fața ei, observă că încă mai avea pe ea furoul lung, care nu era tocmai potrivit să-i ascundă goliciunea în compania unui gentleman. Mai nimerit ar fi fost să-și pună desuurile. Dar deocamdată nu avea curajul să se dea jos din pat și să-și caute halatul pe care îl purta de obicei prin casă.

— Fac orice ca să satisfac o doamnă — replică Croft sarcastic, continuând să stea în pat.

— Ar fi bine să știi acuma cum să te porți, izbucni ea, dându-și seama că nu avea nici un rost să-și mai ascundă sentimentele de ură, după ce el se purtase atât de bestial cu ea. Apoi continuă :

— Orice ai crede despre mine, să ştii că, de fapt, nici măcar un moment n-am ţinut la tine.

— Ce fel ciudat ai pentru a-ţi arăta afecţiunea! fu răspunsul lui sardonic, de care s-ar fi putut lipsi, la urma urmei.

— De fapt, zise ea, înroşindu-se la faţă, dar hotărâtă să treacă peste aluziile lui răutăcioase, dacă n-ar fi fost la mijloc Hilary, care m-a rugat să stau cu tine în timpul nunţii, niciodată nu te-aş fi acostat în felul în care am făcut-o. Şi ascultă, domnule Latimer, sfârşi ea, zâmbind, te rog să nu mai apelezi niciodată la mine, în felul acesta.

Şi cu asta, se gândi ea în sinea ei, încheiase discuţia.

Hilary şi cu Giles erau probabil acum în drum spre aeroport. Ea îşi atinsese, în sfârşit, scopul ; Croft Latimer nu mai putea ajunge la timp pentru a le compromite căsătoria.

Cu toate acestea, el nu era prea convins de ceea ce îi spusese Mercy, şi ea îşi dădea seama perfect de acest lucru. Fu rândul ei să rămână perplexă când, după ce Croft Latimer nu mai arboră acelaşi zâmbet sardonic, acesta adăugă având parcă o revelaţie a motivului pentru care ea se agăţase de el :

— Şi chiar crezi, domnişoară Jeomans, că nu mi-am dat seama de toată mascarada asta ?

— Aşadar, ai ştiut de la bun început ! Minţea. Precis că asta era. Se ascundea după vorbe.

— Crezi că n-am observat că prietena ta o luase la fugă, speriată, din clipa când şi-a exprimat dorinţa să se fotografieze cu fiecare dintre domnişoarele ei de onoare, separat ? Şi nici n-a schiţat vreun surâs în legătură cu acest subiect abordat. Ştiam, continuă el, că vreuna dintre voi va fi desemnată să se ocupe exclusiv numai de mine — surpriza a fost pentru mine că s-a nimerit ca tocmai tu să fii aceea.

Mercy se simţi stânjenită la gândul că el răstălmăcise spusele ei referitoare la faptul că ea nu-l agrease de la bun început. El nu-i ascundea faptul că purtarea ei firească, cu aerul ei de tărăncuţă care nu se farda niciodată. ea ar fi fost ultima persoană de care un bărbat s-ar fi putut îndrăgosti. Aceste cuvinte o făcură să reţină sinceritatea lui. demonstrată prin înţelepciunea cu care îi vorbise încă de când se cunoscuseră. Crezu că el epuizase tot ce avea de reprosat pentru faptul că ea încercase să-l ducă de nas Of. of, de ce Hilary nu le rugase pe Giorgiana sau Pamela să se ocupe de el ?

Se părea că nu mai aveau ce să-şi spună. Dorea ca el să plece. Mai întâi, era necesar să depăşească momentul stânjenitor când trebuiau să se dea jos din pat. Vroia să se în-

toarcă cu spatele la el şi să-i spună să plece, când, deodată, încremeni de spaimă la auzul unor zgomote pe palier. Brusc, se încleştă de braţul descoperit al lui Croft căci recunoscuse vocea lui Philip care se auzea clar, din spatele uşii :

— Mercy, deschide !

Şi pe când ea rămăsese hipnotizată, uitându-se ţintă la clanţa uşii, se auzi un ciocănit uşor, şi apoi, aşa cum obişnuia când ea dormea dimineaţa, Philip răsuci cheia în broască şi se strecură încetişor în cameră.

— Soneria de la uşă iar nu funcţionează, începu el să zică, când obrajii săi deveniră roşii la vederea lui Mercy, albă ca varul, mută de şocul emoţiei, care stătea lipită de un bărbat robust, cu pieptul gol, care se uita nepăsător la el.

— Mercy ! tonul vocii o străpunse şi ea începu să tremure spasmodic. Cum ai putut ? Cum ai putut să faci una ca asta ?

Rămasă stană de piatră, scoţând nişte sunete nearticulate, negăsind ce scuză să invoce pentru compania penibilă în care o găsise, Mercy simţi că îi vine rău la vederea uimirii care se citea pe faţa lui. Obrajii i se împurpuraseră de ruşine şi îl privi fix pe Croft, sperând ca acesta să o scoată, cumva, din încurcătură.

Ruşinea o făcuse să evite privirea lui Philip dar nu văzu nici urmă de jenă pe fi-

gura bărbatului care era instalat confortabil şi destins, fără să se sinchisească de faptul că fusese surprins în această postură de Philip, pe care nu-l văzuse niciodată. Privirea lui îl examina cu atenţie pe Philip, fără să reacţioneze la vorbele acestuia, de parcă nu ar fi fost acolo.

Privirea ei neajutorată se întoarse către Philip şi inima îi bătu să sară din piept în timp ce acesta, înghiţind în sec, spuse :

— Oh. Mercy. Mercy, numai tu ai stricat totul între noi. Cum ai putut face aşa ceva ? La fel de discret cum venise ieşi din apartament.

În minte îi apăru vag promisiunea pe care i-o făcuse lui Philip de a merge împreună în dimineaţa aceea la piscina din Channing.

Nu mai putea să se ducă acolo şi rămase îngrozită uitându-se la uşa pe care el o închisese.

Îi veni rău de la stomac şi, nemaiţinând cont de felul cum era îmbrăcată, se dădu jos din pat.

Greaţa deveni şi mai puternică, încât, pentru a se uşura, fără să-i pese că era dezbrăcată ca şi Latimer care-şi trăgea pantalonii, se duse glont în baie.

— Aşează-te puţin aici. să te calmezi, o sfătui el. luând-o uşurel de braţ si rezemând-o de marginea căzii de baie, după ce vomase.

Ca un copil, se lăsă spălată pe față și nu spuse nimic când el îi perie cu grijă părul aflat în dezordine. Se uita cu seriozitate pe când îi scruta trăsăturile feței, fruntea ei palidă și netedă, nasul mic și gura bine conturată și, în sfârșit, ochii ei.

El se duse pentru câteva momente în cameră, de unde reveni, aducând halatul pe care ea nu fusese în stare să-l vadă.

— Pune-ți asta pe tine, o sfătui, fiind pregătit să o ajute dacă ar fi avut nevoie. Ea simți că mâna lui îi atinge umărul gol și, din instinct, o dădu deoparte.

— Cum te simți acum ? o întrebă imperturbabil, fără să-și schimbe tonul vocii.

— Minunat, chiar extraordinar, îi spuse ea, cu o nuanță sarcastică.

— Mă bucur. El nu ridică vocea, deși sarcasmul vorbelor ei îl răni, și-i spuse cu blândețe :

— Te sfătuiesc să vii în cameră. Îți voi pregăti o ceașcă de ceai.

Mercy ar fi vrut să-i spună să nu se mai deranjeze, căci făcuse și așa prea multe lucruri pentru ea, dar nu mai avea forța să se ducă până în bucătărie. Acceptă să fie condusă până în sufragerie și apoi așezată cu grijă într-un fotoliu comod și aștepta ca el să vină din bucătărie cu băutura reconfortantă. Capul o durea atât de tare încât i-ar fi

plăcut să se întoarcă în pat sau să stea întinsă undeva.

Ce gânduri ciudate îţi trec prin minte în momentele de criză, se gândi ea, căci îşi aminti eforturile pe care le făcuse pentru a putea umple apartamentul ei cu mobilă rămasă de la casa părinţilor ; nu fusese prea uşor să găsească loc pentru a pune în sufragerie canapeaua încăpătoare şi cele două fotolii. Vroia să se întindă puţin, căci se simţea slăbită şi ameţită, dar era incapabilă să se ridice fără ajutorul lui Croft.

— În momentul de faţă cred că cel mai bun lucru pe care trebuie să-l faci este să bei ce ţi-am pregătit.

Ea îşi ridică privirea şi văzu că el şi-a pus cămaşa şi că-i aduce, nu ceaiul promis, ci un pahar în care dizolvase aspirine.

— Ai căutat în dulăpiorul din baie, zise ea, dar fără reproş, luând paharul pe care el îl întinsese.

— În aceste împrejurări, n-am crezut că o să te superi.

Ea sorbi băutura din pahar şi-l privi pe Croft care, dezinvolt şi deloc afectat de cele petrecute în apartament, puse pe o măsuţă două ceşti de ceai, trase celălalt fotoliu în faţa ei şi adăugă :

— După cum arăţi, aş zice că ai putea bea ceaiul cu tot conţinutul zaharniţei, dar am impresia că preferi să-l bei amar.

— Genial, cum ai ghicit ? mormăi ea.

— Ai căutat să-mi ascunzi că prietenul tău are o cheie de la apartament și știe cum se ajunge în dormitor.

Vocea lui continua să fie blândă dar tonul cu care vorbise o făcu să tresară și se apără :

— Bineînțeles că știe unde e dormitorul. Philip m-a ajutat la mutatul mobilei. Nu are cheia de la apartament. Păstrez cheia sub ghiveciul de pe palier.

— Asta vroiai să spui aseară când n-am priceput nimic din bâiguiala ta. Acesta a fost Philip, nu-i așa ? Acum înțeleg la ce te gândeai când ai spus că nu am intrat în competiție cu nimeni.

Nota de ironie o indispuse.

— Cum îndrăznești ?... izbucni ea, imaginându-l pe Philip plesnit peste obraz. Se întrerupse, crispîndu-se, deoarece mintea ei nu era capabilă să suporte o ceartă. Adăugă cu răceală :

— Pentru informarea ta, află că Philip și cu mine suntem... Vocea ei ezită și se corectă. Am fost logodiți.

Fără a se uita la mâna ei stângă, Croft remarcase că nu poartă inelul de logodnă.

— O persoană poate fi logodită fără să poarte inel. Și continuând să se apere iritată de faptul că el îi reproșase lipsa inelului :

— Am făcut economii. Philip credea... amândoi credeam, se corectă iarăşi, că un inel de logodnă nu este o cheltuială necesară.

Nu-i răspunse la această mărturisire.

— Cât timp aţi fost logodiţi tu şi acest econom îndrăgostit ? întrebă el.

Nu putea să se abţină la insinuarea lui şi, deşi nu vedea legătura dintre logodnicul ei şi situaţia în care se aflau acum, ei doi, îi răspunse :

— Aproape un an. Apoi, uitându-se cu reproş la el, căci o dezonorase faţă de Philip : Nu mai sunt logodită, mulţumită ţie. Mă îndoiesc că Philip o să vrea să mai vorbească vreodată cu mine.

Ea remarcă faptul că Latimer nu părea deloc că regretă ruptura intervenită sau că se căieşte de contribuţia avută la obţinerea independenţei ei.

Ea era puţin descumpănită de indiferenţa lui afişată, când el observă, dând din umeri, nepăsător :

— O să vă împăcaţi curând.

— În nici un caz, după ce ne-a văzut împreună, îi răspunse arătând spre dormitor.

— Oh , se poate, Mercy ? doar fiecare are dreptul la o aventură.

O aventură ? Asta-i tot ce înţelesese din incidentul petrecut. O fată logodită să fie găsită în pat cu un alt bărbat ! Şi chiar de logodnicul ei !

Îl fulgeră cu privirea şi observă că figura sa lăsa să se înţeleagă că nu credea o iotă din cele ce spusese. Ea îşi imagină că el acordă logodnei o valoare supremă, dorind ca femeia aleasă să fie numai a lui. Şi, deoarece nu fusese vorba de logodna lui, el nu acorda atenţie altor cupluri.

— Nu a fost o aventură, îi replică ea cu îndârjire, a fost singura mea aventură. Vru să-l facă să înţeleagă că nu era vorba de un lucru uşuratic ci de o situaţie fără ieşire :

— Philip nu mă va ierta niciodată pentru asta.

Pe când încerca să-şi demonstreze nevinovăţia, observă expresia sardonică de pe faţa lui Croft şi amuţi. Era iritată de vorbele lui.

— Un monument al virtuţii este acest... Philip. Şi înainte ca ea să-i poată replica, el continuă : Vrei să mă faci să cred că, de când sunteţi logodiţi, n-a încercat vreodată să te înşele cu o altă femeie ?

— Nu, niciodată, afirmă ea. cu siguranţă. Revoltată de aserţiunea lui că nu era în stare să păstreze un bărbat numai pentru ea, accentuă :

— Philip nu m-a înşelat cu nici o altă femeie.

S-a oprit, cuprinsă de ruşine. Cum putea să vorbească aşa despre Philip ? Cum putea să mărturisească lucruri atât de intime

petrecute cu bărbatul care fusese, până acum o oră, considerat viitor soţ ? Se uită supărată la Croft, dorind să-l mustre. Figura acestuia nu exprima naivitatea, aşa că renunţă să-şi mai verse năduful asupra lui, chiar dacă el ar mai fi făcut aluzii la starea de virginitate a lui Philip.

— Într-adevăr, un monument al virtuţii, murmură el, încetişor. Înainte ca ea să deschidă gura, el zise, neîncrezător : Sunteţi logodiţi de aproape un an şi singura dată când a pătruns în dormitor a fost să te ajute la mutatul mobilei.

— Poţi să dovedeşti cele afirmate ? zise ea, cu amărăciune în glas, luându-şi privirea de la el, uimită de schimbarea care se petrecuse cu firea ei, fiind acum capabilă să susţină o conversaţie străină de caracterul ei. Apoi îi reapăru speranţa : desigur, dacă Croft s-a interesat de faptul că ea şi Philip au făcut dragoste înainte de căsătorie, asta înseamnă că...

El părea că se gândeşte la ceva. Speranţa ei se evaporă din nou când el îi spuse, cu voioşie, deşi trăsăturile feţei redeveniră grave :

— Vrei să spui că dovada pe care o am este că eu am fost primul tău bărbat ?

Pe când inima ei tresări, el avu îndrăzneala să râdă uşor şi să continue cu întrebările insolente :

— Ceea ce te îngrijorează în privința individului, este teama de a pierde respectul pe care i-l porți, dacă te iartă și dorești să aveți un drum comun în viață.

Ea își ieși din fire, deși capul o durea încă foarte tare :

— Nu e ceva nostim. Gândindu-se revoltată că el îl consideră pe Philip un caraghios, replică, înecându-se de furie :

— Nu toți bărbații sunt ca tine. El nu ar fi profitat niciodată de o fată care nu se putea apăra.

Încă fierbea de indignare când el se ridică în picioare cu o ușurință uimitoare, fără să mai aibă privirea aceea batjocoritoare și părând că suferă la acuzația adusă.

— Ajunge cât timp mi-am pierdut cu tine, Croft Latimer. Întoarce-te de unde ai venit. Nu avem nevoie aici de o persoană ca tine. Putem să fim o localitate uitată de lume, dar cel puțin avem cunoștință de regulile elementare de bună purtare.

— O înaltă constiință, aș fi spus, o întrerupse el brusc. Și dacă vrei să insinuezi că nu aș fi rămas cu tine noaptea trecută, te rog să-ți amintești că am acceptat acest lucru la invitația ta insistentă.

— Eu...

Atât putu articula. Nu știa dacă îl invitase să rămână, dar era probabil să o fi făcut. Nu trebuia să se simtă rușinată căci el

era un om cu experienţă şi putea să fi remarcat că ea nu era capabilă să-şi dea seama de ceea ce face.

— Bine, tu... ridică ea tonul, pentru a-i răspunde la grosolănia lui, când el continuă cu duioşie, fără urmă de sarcasm.

— Şi bineînţeles că nu poţi să mă numeşti pe mine bădăran când tu, draga mea, ai uitat să menţionezi că eşti logodită ?

Siderată, Mercy îi aruncă o privire mânioasă.

— Mă duc să mă îmbrac ; sper să nu te mai găsesc pe aici când mă voi întoarce, adăugă ea, dispreţuitoare.

În baie, ea tună şi fulgeră în continuare împotriva unor bărbaţi ca Latimer, în timp ce-şi puse pe ea un pantalon şi o bluză, conştientă că nimic în lume nu mai putea să repare ceea ce i se întâmplase.

Îşi examină faţa palidă în oglindă ; lipsa de culoare nu-i punea în evidenţă farmecul trăsăturilor armonioase. Paloarea nu o surprinse, era atât de înfometată încât se îndoia că o să-şi revină la culorile ei naturale. Îşi aranjă puţin obrajii, dându-i cu puţină pudră, pentru a atenua suferinţa ce se citea pe chipul ei.

În afară de paloare nu descoperi nici o diferenţă în înfăţişarea ei faţă de ziua precedentă. Oftă uşurată când constată că durerea de cap începuse să-i treacă şi se întrebă

cum să se fardeze. Nu-şi amintea absolut nimic din momentele petrecute cu Croft Latimer noaptea trecută şi nu putea remarca vreo urmă de schimbare pe faţa sa.

Se frământa să-şi amintească dacă s-a dezbrăcat ea însăşi sau Croft a fost acela care a făcut acest lucru. Deodată se înroşi în obraji. Se îndepărtă în grabă, lăsând neterminată introspecţia realizată în faţa oglinzii, căci nu era în stare să meargă mai departe cu descoperirile.

Când se întoarse din baie, mirosul de costiţă sfârâind în tigaie îi atrase atenţia. Nu ştiu ce o agasă mai mult : faptul că el era încă în apartament sau că s-a instalat calm în bucătărie. Se îndreptă spre bucătărie hotărâtă să-l dea afară fără menajamente.

— Sper că nu te superi, îi spuse el peste umăr, înainte ca ea să zică ceva. Nu plec nicăieri fără să-mi iau micul dejun.

— Îmi pare rău că nu sunt ca prietenele tale obişnuite, îi zise ea, în grabă. Presupun că ele îţi pregătesc totdeauna micul dejun.

El zâmbi cu o oarecare căldură, resimţită doar de el.

— Întotdeauna. Preferi costiţa friptă sau crudă, la ouă ?

Deşi era mânioasă şi ar fi vrut să-l dea afară, ea murmură :

— Prăjită.

Vălul din memoria ei începu să se dea deoparte şi întrezări ce se întâmplase noaptea trecută.

— Costiţă şi un ou ? întrebă el.

— Costiţă şi un ou, răspuse ea şi îşi aminti. De emoţie se aşeză pe scaunul din bucătărie.

— Tocmai mi-am amintit. Când te-am invitat la mine îmi era tare foame şi credeam că şi ţie îţi era poftă să guşti ceva. Vroiam să pregătesc costiţă şi ouă pentru amândoi !

Timp de câteva secunde Croft rămase cu privirea la figura ei deprimată, apoi se ocupă de pregătirea micului dejun, zicându-i încetişor :

— Deci m-ai invitat să rămân pentru ceva „grozav“ ?

Mâhnită, Mercy nu-i dădu nici un răspuns. Ce rost mai avea să răscolească faptele petrecute. Ceea ce se întâmplase nu se mai putea schimba. Dorea să termine odată cu această continuă confruntare dintre ei, mai ales că rămăsese şi fără logodnic.

— Mănâncă puţin, o rugă Croft, punându-i în faţă o farfurie cu costiţă prăjită şi cu un ou deasupra. Se aşeză şi el pe celălalt scaun şi începu să mănânce.

Ea apucă mecanic furculiţa şi cuţitul pe care el le aşezase pe masă.

Costița mirosea plăcut și ea începu să mănânce, căci era moartă de foame. Mânca în tăcere, cu gândurile aiurea, abătută și răvășită de cele întâmplate.

— Hai, la luptă acum ! spuse Croft, și cuvintele îi răsunară prea tare, pentru starea ei lamentabilă.

Pentru el totul era perfect ! Imediat ce-și va fi terminat micul dejun fără de care nu pleacă nicăieri, va pleca la treburile sale. Nu avea vreun motiv să rămână și să se lupte cu opinia satului la aflarea știrii că logodna ei s-a destrămat.

— La urma urmei n-o fi dracul chiar așa de negru, îi ghici el gândurile.

— Crezi ? observă ea cu amărăciune, uitându-se cu tristețe și resemnare. Nu cunoști lumea din Ravensmere.

— Te referi la bârfitoarele care vor avea subiect de conversație ?

— O mană cerească pentru ele.

— Ești hotărâtă să nu te împaci cu logodnicul tău ?

— Fostul logodnic, preciză ea scurt, fără să mai adauge altceva.

— E cumva genul de om care să răspândească vestea în tot satul ?

— Oh, nu, tresări ea, disperată. Philip Bailey este prea bun, prea amabil, chiar dacă este rănit în amorul propriu. Deși, adăugă

ea ezitând puţin, el o să-i spună câte ceva mamei sale de care ascultă foarte mult.

— Ziceai că e un sfânt ?

Ea nu-i luă în seamă remarca, preocupată de cum va reacţiona doamna Bailey. Ştia că mama lui Philip nu a plăcut-o niciodată. Şi piciorul luxat nu ar putea să o împiedice să pună mâna pe telefon şi să bârfească cu prietenele ei.

— Doamna Vialls... zise ea cu voce tare, amintindu-şi că Philip nu putuse să-i telefoneze toată ziua de ieri căci a stat lângă mama lui, şi că doamna Vialls, renumită bârfitoare, numită şi în ziarul local, avea să-i ţină locul în această dimineaţă.

— Doamna Vialls ?

— Şefa serviciului secret al bârfitoarelor din sat.

Mercy îi explică pe scurt motivul absenţei lui Philip de la nuntă — imobilizarea la pat a mamei sale din cauza luxaţiei — şi faptul că doamna Vialls va sta la căpătâiul ei pentru a-i permite lui Philip câteva ore libere.

— Ea trebuie să fi ajuns dis-de-dimineaţă, căci altfel nu ar fi putut Philip să vină atât de devreme aici, comentă el.

— Presa nu doarme niciodată, zise ea cu un umor forţat şi văzu că asta îl amuză. Pentru ea nu era o situaţie caraghioasă. Aranjasem cu Philip să mergem în dimineaţa a-

ceasta la piscina din oraş, continuă serioasă.

— Începe să-ţi revină memoria. Altceva îţi mai aminteşti ?

— Am uitat să pun ceasul să sune pentru a merge la piscină, nu-i aşa ? replică ea.

— Ai avut alte probleme pe cap, îi răspunse el amuzat, apoi se referi la doamna Vialls : Te îngrijorează mult zvonurile pe care cotoroanţa aia bătrână le va răspândi în tot satul ? Va trebui să te spânzuri de ruşine ?

Ea confirmă din privire. El era departe de a fi serios, căci trata toată problema ca pe un lucru bun să stârnească râsul.

— Cu siguranţă va trebui să-mi pun capul în ştreang, zise ea, cu umor amar. Se vedea clar că el nu a locuit în sat.

Lumea de aici, din sat, nu va uita vreodată întâmplarea. Şi peste douăzeci de ani ea va fi considerată fata care s-a închis în cameră cu un musafir la nunta fetei familiei Driver şi apoi l-a luat acasă la ea pentru a-şi petrece noaptea împreună.

Deprimată, dădu farfuria de o parte. Îşi reaminti că la nuntă câţiva cunoscuţi îi aruncaseră priviri interogative şi era sigură că ele aveau acum confirmarea că logodna ei se dusese dracului şi că ea nu avusese un comportament dictat de bunul simţ al fetelor din sat.

— Mi se pare, Mercy Jeomans, îi întrerupse el şirul gândurilor chinuitoare, că tu pari mai afectată de ruperea logodnei decât de părerea celor din sat.

— Să te ia naiba, îi zise cu năduf. Cum poţi şti câtă suferinţă s-a acumulat în inima mea ? Te rog să dispari de aici. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, îi spuse răspicat : Nu eşti obligat să înfrunţi opinia celor care până ieri se aşteptau ca în curând să bată clopotele la nunta mea.

— Vai, Doamne ! exclamă el, citind în privirea ei mânioasă şi alt sentiment decât furia. Nu vrei să sugerezi că, printr-o şansă de necrezut, trebuie să acţionez aşa cum se cade şi să mă căsătoresc cu tine ?

Ea rămase cu gura deschisă, surprinsă de cuvintele lui. La fel de uluit ca şi ea, el adăugă, cu o figură severă :

— Nu puteai să te gândeşti la altceva mai diabolic, nu-i aşa ?

— Să mă căsătoresc cu tine ! Să fiu făcută de ruşine în halul ăsta ! Ea ar fi dorit un soţ atent, plin de bun simţ, nu unul ca Latimer, care se dovedea a fi atât de cinic.

— Să nu-ţi faci griji în privinţa spălatului vaselor, îi zise ea dispreţuitoare, dându-i de înţeles că prezenţa lui era inoportună şi că nu trebuia să-şi amâne plecarea.

Observă că privirea lui dură reapăru.

Nu-i cazuse prea bine respingerea ruşinoasă a propunerii sale, căci până la urmă tot o propunere de căsătorie a fost, dar ei nu-i mai păsa dacă el era afectat sau nu de reacţia ei.

Îşi duse farfuria la chiuvetă şi, într-o liniştе apăsătoare ea se întoarse să ia şi celelalte vase, fără să-i acorde nici o atenţie lui Croft.

Când privirea ei o întâlni pe a lui nu mai observă duritate în ochii săi, ci o undă de căldură. Ea îl privea, mirată de complexitatea acestui bărbat, când el ridică mâna şi o mângâie uşor pe obraz. Când i se adresă nu mai adoptă acel ton zeflemitor cu care crezuse că o poate cere în căsătorie căci îşi dăduse seama ce lucru important însemna acest lucru pentru ea.

— Pot să întreb dacă onorata casă autorizează folosirea aparatului de ras de către musafirii neaşteptaţi ? o întrebă cu politeţe.

Neştiind de ce, Mercy simţi dorinţa ciudată să râdă. Îşi înfrână pornirea cu severitate, căci el se uitase prin lucrurile ei când se dusese la baie să caute tabletele de aspirină, dând dovadă de nepoliteţe.

— Îmi pare rău că nu e bun de tăiat gâtul, replică ea, păstrându-şi atitudinea distantă, dar poate fi folosit.

Râsul său, când părăsi bucătăria, arăta că ea îi readusese fără să vrea buna dispoziţie. Aproape că-i plăcu râsul lui şi avu senzaţia că va râde şi ea. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce motiv avea să râdă ?

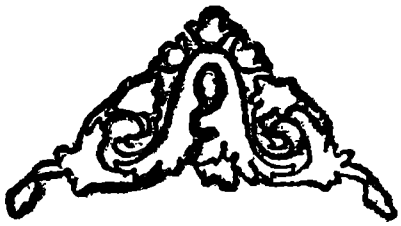

CAPITOLUL IV

În timp ce ştergea vasele, starea de spirit a lui Mercy era la pământ. Nu-i trebuiră decât câteva minute pentru a pune totul la punct, dar gândurile ei neliniştite nu o părăsiră deloc. Îi apăru în memorie scena când Philip pătrunsese în dormitorul ei şi se schimbase la faţă.

Era amărâtă şi imaginea lui continua să o frământe. Se simţea torturată de faptul că era centrul de interes al bârfelilor din sat şi vroia să scape de această ruşine. Dar cum? Îşi îndreptă gândurile spre Croft Latimer. Gândul că...

Se opri din meditaţie, căci un sentiment de disperare o cuprinse, făcând-o şi mai nefericită.

Căută să scape de obsesiile sale şi se simţi mai bine când îşi imagină că va scăpa de Croft imediat ce el va fi terminat să se spele şi să se radă.

Slavă Domnului, era şi timpul ! Se chinuia să afle care a fost motivul pentru care ea se comportase astfel cu el căci, în afară de faptul că-i ştiuse numele şi că fusese în

compania lui la nuntă, nu aflase nimic altceva despre el.

Răvăşită de aceste întrebări, căută să se detaşeze de evenimentele zilei precedente, dar imaginea figurii uluite a lui Philip nu-i ieşea din minte.

Preocupată de asemenea sentimente, nici nu băgă de seamă că Latimer îşi terminase toaleta şi stătea în pragul uşii, uitându-se cu atenţie la ea. Un zgomot uşor o făcu să se întoarcă şi-l văzu acolo în prag, fapt care nu-i spori deloc bucuria.

— Nu..., începu el, dar se opri, ca şi cum şi-ar fi dat seama că regreta ce avea de spus. Se apropie de ea şi, uitându-se fix în ochii ei, zise, ca şi cum ar crede acest lucru :

— El se va întoarce.

Ghicise că Philip o preocupa în acel moment ! Ea se dădu puţin înapoi şi-şi plecă privirile astfel ca el să nu-i observe tristeţea. Era sigură că Philip nu se va mai întoarce.

Ce bărbat ar face acest lucru dacă ar fi fost martor la ce văzuse Philip ? Şi oricum, ea nu avea chef să discute despre aceasta cu Latimer. Acesta se îmbrăcase în costumul care avea o croială superbă.

— Te rog să mă ierţi că nu te-am zărit la uşă. Ea nu vedea motivul pentru care el mai zăbovea : luase micul dejun, folosise baia şi nu mai avea ce face.

— Farmecul tău nu se potrivește cu trumusețea ta, murmură el încetișor, făcând o subtilă aluzie la faptul că era prea tristă și frământată de griji.

În mod ciudat, remarca sa o făcu să roșească. Vroise să o facă să înțeleagă că educația ei o determinase să-și ceară scuze pentru proasta ei dispoziție și frământările care deranjau pe alții. Ce altceva putea să se aștepte de la ea, în acele momente !?

— După o oarecare reflecție cred că o să te conduc până la ieșire. Îi surâse rece și trecu pe lângă el îndreptându-se spre sufragerie.

Ajunse în dreptul unui fotoliu când se întoarse să vadă dacă el o urmează. Nu prea avea putere să-l determine să plece fără consimțământul său.

El o urma, văzu ea cu satisfacție, dar când ea se opri, se opri și el. Tocmai în momentul când părea că nu mai are nimic de vorbit cu el, o cuprinse curiozitatea să afle motivul pentru care venise la nunta lui Hilary. Să afle de ce se înspăimântase atât de tare Hilary. După turnura pe care o luaseră evenimentele era îndreptățită, cel puțin, să afle măcar o explicație.

Rămase în picioare și, deși Hilary nu era prezentă să poată întreba, ea nu văzu nici un motiv de reținere în a-i cere ea o expli-

cație. Fusese prea evident că el nu se simțise fericit la petrecerea de ieri.

— De ce ai participat la nuntă ? îi zise ea, direct. Vorbele ei îl făcură să ridice sprânceana de mirare. Te pune în încurcătură întrebarea mea ?

Mercy dorea să afle cu orice preț motivul participării lui la nuntă și se așeză confortabil în fotoliu, hotărâtă să aștepte un răspuns din partea lui. El o urmări așezându-se și îi urmă exemplul, instalându-se în celălalt fotoliu, lăsând să se înțeleagă că va oferi o explicație.

— Mi-ai spus ieri că nu ai fost prieten cu Hilary și că ai văzut-o doar o dată în viață. Dar ceea ce fusese clar ieri, azi pare foarte incoerent. În afară de asta, mărturisi ea, nu văd motivul pentru care Hilary m-a însărcinat pe mine să... Se opri, din considerație pentru prietena ei, deși spusese și așa prea multe.

Descoperi în curând că Latimer avea flerul de a ghici lucrurile pe care nu le cunoștea.

— Nu ai nici o bănuială pentru ce ai fost aleasă de ea să mă împiedici să schimb două vorbe cu Giles Norman ?

Ea clătină din cap. Hilary era înspăimântată de o scenă şi nu de o vorbă sau două schimbate între cei doi bărbaţi.

— La început am crezut că ai fost bun prieten cu Hilary. La prima vedere părea că ai fost îndrăgostit de ea, dar apoi...

— Prima mea vedere cu târfa aia a fost suficientă să mă facă să nu mă intereseze deloc soarta ei, o întrerupse el scurt, şi ochii săi aprinşi dovedeau, fără nici o îndoială, că, departe de a se îndrăgosti de Hilary, el păstrase o amintire neplăcută despre cunoştinţa lor.

— Dar, de ce ai participat la nuntă ? repetă ea, plutind încă în necunoscut. Nu trebuia să schimbi două vorbe cu Giles ? adăugă ea, gândindu-se că Latimer nu era omul care, odată luată o hotărâre, să se lase împiedicat să o ducă la îndeplinire. Şi ai asistat la toată ceremonia.

Figura lui severă se destinse.

— Am asistat, nu-i aşa ? El observă că nici ei nu-i face plăcere să-şi amintească ceremonia de ieri. Îşi reveni puţin şi îi produse o nouă surpriză :

— Singurul motiv pentru care am mers la biserică ieri, a fost faptul că dacă nu m-aş fi dus eu, sora mea Diana ar fi participat la ceremonie.

— Sora ta ?

El aprobă, urmărind reacţia ei.

— Diane Goodwin. Îţi spune ceva numele de Goodwin ?

Ea reflectă un moment, apoi clătină din cap.

— Este o doamnă Goodwin în sat care este foare frumoasă...

— Prietena ta nu ţi-a spus niciodată numele amanţilor ei ?

— Amanţi ! exclamă ea, lăsând să se vadă uluiala de a afla că era vorba de un şir întreg de iubiţi. Nu am văzut-o de atâta vreme, am fost împreună doar la şcoală. A fost o mare surpriză când mi-a cerut să fiu una din domnişoarele ei de onoare...

Vorbele ei se auzeau încet, ca nişte murmure. Încet, încet, o luminiţă apăru în mintea ei, şi ea făcu o legătură între sora lui şi numele de Goodwin când vorbise despre amanţii lui Hilary, deşi i se părea că nu are dreptate.

— Vrei să spui că Hilary a avut de-a face cu soţul sorei tale ?

— A fost mai mult decât atât. A trăit cu el un an.

— A trăit cu el ?

— Asta te şochează ?

Era intimidată de ochii lui care o priveau fix. Abia articulă :

— Nu, nu este exact ceea ce simt, nu cred că e vorba de şoc. De când e lumea s-au întâmplat astfel de lucruri. Dar nu m-am gân-

dit vreodată ca Hilary să trăiască cu cineva cu care nu este măritată.

Vocea ei părea pierdută, şi pentru a-i arăta că nu a rămas închistată în păreri, adăugă cu mai multă convingere :

— Bineînţeles că între timp, sora ta a divorţat de soţul ei.

— Nu. Diane nu ştia că el îşi împarte timpul între două case până când căţeaua aia nu a venit să-i ceară să divorţeze pentru a-l avea toată vremea la ea.

— El locuia cu sora ta şi în acelaşi timp... zise ea şi i se tăie respiraţia, căci comportamentul modern la care se referea nu va fi al ei niciodată.

— El are o slujbă care-l solicită foarte mult să facă deplasări, adăugă, cu greutate, Croft. Era obişnuită ca el să lipsească şi câteva săptămâni, astfel că absenţele sale nu au îngrijorat-o deloc.

— Este groaznic ! exclamă ea, neputând să-şi revină din stupoarea cauzată de dezvăluirea faptelor comise de Hilary, care cu bună ştiinţă îl primea în casa ei pe Goodwin care îşi înşela nevasta. Cu greu îşi revenea din ceea ce fusese totuşi un şoc puternic pentru ea şi crezu că are cheia răspunsurilor la evenimentele de ieri, când afirmă :

— Sora ta vroia să vină ieri la nuntă pentru a-i răspunde cu aceeaşi monedă celei care îi distrusese căsnicia ?

Croft aprobă din cap. Văzând că ea intuia drama care se petrecuse în familia sa, îi relată pe scurt :

— Am venit să-l văd pe Goodwin.

Ea își imagină ce s-a petrecut după trăsăturile feței lui Croft care se înăsprise din nou. Prietena ta era acolo. După părerea mea, Diane l-a izgonit din casa ei, dar susține că-l mai iubește, și asteaptă să se reîntoarcă ; de aceea dorea să fie martoră că femeia care-i răpise soțul se mărită și-l lasă în pace pe Goodwin.

— Oh, spuse Mercy, sigură acum că a înțeles, i-ai spus ei că te oferi să vii la nuntă pentru a-i confirma evenimentul ?

— Diane a suferit prea mult pentru a se înjosi să respire același aer cu fosta amantă a sotului ei, zise el cu amărăciune.

Ea îl aprobă în tăcere. Nu mai avea nimic de spus, după această confesiune dureroasă

— Este evident că Hilary te-a recunoscut ieri după vizita pe care ai făcut-o în casa pe care o împărtea cu cumnatul tău, trase ea concluzia. Era înspăimântată de faptul că puteai să-i spui lui Giles că ea a fost cauza distrugerii căsniciei sorei tale.

Era departe de a bănui ce avea de gând să-i spună Croft lui Giles, ce adevăr sordid aveau să-i audă urechile :

— Ți-am spus că Goodwin obișnuia să lipsească frecvent de acasă plecând în călătorii de afaceri. Prietena ta nu e genul de femeie care suportă o lungă despărțire. Motivul pentru care a avut criza pe care ai observat-o când te-ai fotografiat cu ea, a fost teama de a auzi cum eu îi spun lui Giles că ea a fost în stare să se mărite cu un om pe care îl înșela fără scrupule și fără nici o remușcare ; ba mai mult, fără nici o jenă sau urmă de morală, ea considera firesc să trăiască cu soțul său și, în același timp, să împartă patul cu soțul sorei mele.

Lui Mercy i se făcu greață.

În școală Hilary fusese răutăcioasă ca o viespe, dar înțepăturile ei erau nevinovate. Să fi pornit și ea pe același drum dacă la șaptesprezece ani tatăl ei nu s-ar fi opus plecării ei la Londra ?

Instinctiv știu că nu ar fi mers pe această cale. Ar fi devenit poate mai înțeleaptă decât acum, dar nu ar fi procedat niciodată în asemenea mod încât să-și înșele soțul. Cuvântul *înșelat* o făcu să se gândească la fapta sa și la lipsa de sinceritate față de Philip.

— Dar tu nu i-ai spus lucrurile acestea lui Giles, spuse ea, dorind să-și alunge gândurile vinovate.

— Dacă nu te-ai fi agățat ca scaiul de mine, zise el sarcastic și văzu că ea se îm-

bujorează la față, rușinată, nu mă îndoiesc că aș fi găsit ocazia.

— Dar nu i-ai spus, insistă ea, convinsă că el nu renunțase la scenă doar pentru a-i răsplăti avansurile făcute.

Pe neașteptate ea simți că-i pare rău că-l necăjise. Aproape că îi plăcea, căci el lăsase deoparte tonul ironic și i se confesă :

— O privire rapidă aruncată asupra figurii lui Giles Norman care o sorbea din ochi pe mireasă mi-a fost de-ajuns să-mi dau seama că ea este genul de femeie care cade tot timpul în picioare, pe când el aparține celor care suferă îndelung la un șoc emoțional.

Rămaseră așa, uitându-se cu atenție unul la celălalt ; ea simțea că gheața care-i separa începea să se topească și un zâmbet îi apăru în colțul gurii. Dar își aminti pe dată că el făcuse dragoste cu ea când nu fusese în stare să i se împotrivească, și zâmbetul îi îngheță pe buze.

Se ridică brusc în picioare și-și îndreptă privirea spre ușa de la intrare.

— Îți mulțumesc că mi-ai lămurit toate acestea, i se adresă ea, știind că el era prea înțelept ca să nu ghicească ce se petrecea în sufletul ei. Acum că Hilary și Giles sunt în siguranță nu cred că mai am vreun motiv să te reții.

Ea îl ajunse din urmă în dreptul ușii, când el o întrebă cu răceală evidentă în glas :

— Ţi-ai terminat misiunea ?

Vorbele sale o făcură să tremure şi să pălească. El adăugă caustic :

— Spune-mi, Mercy, întotdeauna eşti atât de credincioasă prietenelor tale ?

Ea se gândi că el e un maestru al aluziilor răutăcioase, în timp ce-i reveni culoarea în obraji ; se simţea revoltată de ceea ce făcuse. Ce dovadă mai dorea el să obţină dacă nici noaptea petrecută împreună nu era concludentă ?

— N-am vrut să spun că trebuie să mergi atât de departe cât am mers eu, replică ea băţoasă, punând mâna pe clanţa uşii. Apăsă cu putere şi-i spuse, privindu-l drept în ochi, indignată : Am greşit când am vrut să-ţi fac avansuri căci nu doream acest lucru. Adăugă abia şoptit, în timp ce obrajii-i deveniră stacojii : Dar ai fost mai mult decât recompensat pentru asta. Căută să-şi stăpânească tulburarea. Nu am vrut să spun că... vreau să spun că... că va trebui să rămân aici, în Ravensmere.

— Şi să înfrunţi furtuna iscată de bârfă ?

— Da, răspunse ea recunoscătoare că el înţelesese ce avusese să spună.

El se apropie de ea, cu mâna îndreptată spre clanţă, gata să-şi ia la revedere.

— Nu va dura mai mult de o săptămână ; vor epuiza pățania ta și vor trece la alt subiect, o încurajă el, pe când ea învârtea clanța.

— Nu cunoști oamenii din Ravensmere, murmură ea neconsolată, depărtându-se de ușă pentru a-i permite să treacă. El rămase în dreptul ușii ; era rândul lui să ezite și, după câteva momente de reflecție, îi spuse :

— Uite, dacă îți folosește la ceva, eu am o vilă la țară situată la câteva ore de drum de aici. O poți folosi ca ascunzătoare până se liniștesc spiritele din sat.

Părea sincer și propunerea venea la țanc. Ea știa că nu va putea vreodată să șteargă cu buretele evenimentele petrecute. dar dacă s-ar fi îndepărtat de limbile ascuțite și veninoase ale femeilor satului, să zicem vreo câteva săptămâni, atunci cu siguranță că la întoarcere, flacăra bârfelilor și-ar mai fi pierdut din intensitate. Dorea ea să plece ? Era drept să procedeze astfel ? Nu era o lașitate morală să-i părăsească și să-i lase să se resemneze cu faptul împlinit ?

Cum ea întârzia cu răspunsul, cu toate că nu o presa să accepte, Croft adăugă :

— Am vila de câteva luni, și deși nu-ți pot promite lux, cred că vei găsi tot ce ai nevoie. Și în plus ai avantajul de a te putea ascunde până când reîncepe școala.

Nu era în intenţia ei să stea în vilă mai mult de câteva săptămâni. Dar se simţea îmboldită să-i accepte oferta. Nici unul dintre planurile pe care le făcuse cu Philip nu aveau să mai rodească acum şi timpul va trece greu pentru ea. Nu-şi putea permite să plece prea departe de casă.

— Se poate să găseşti puţină dezordine când vei sosi acolo, zise Croft, scuzându-se pe jumătate, căci era evident pentru el că privirea ei trăda interesul pe care-l manifesta pentru oferta lui.

— Puţină dezordine ? întrebă ea, îndoindu-se de vorbele lui.

— Nu am avut timpul să fac curat după ultima mea...

— Tu foloseşti vila ? strigă ea, bănuitoare.

— Pentru asta am cumpărat-o, zise el, — i se păru ei — cu trufie. Am nevoie de un refugiu din timp în timp. unde să pot să mă odihnesc şi să nu fiu deranjat.

Nederanjat ! Odihnit ! Avea dreptate să nu se încreadă în propunerea lui, un clopoţel răsună în mintea ei. Munca îndârjită pe care o depunea în fruntea companiilor avea nevoie de o supapă de uşurare la presiunile la care era supus. Dar ea întrevăzu repede care îi era jocul şi ce peştişor ar fi fost pentru a fi prins în plasa lui

— Iţi mulţumesc foarte mult pentru oferta amabilă, domnule Latimer, dar sper să mă ierţi pentru că nu o accept. Tonul semeţ cu care vorbise îl făcu să-şi piardă sarcasmul obişnuit şi fruntea i se încruntă. În culmea mâniei, ea îi aruncă, cu necaz : Dar o singură noapte petrecută cu tine este suficientă pentru toată viaţa.

Sprânceana lui se mişcă în sus şi, căutând să se liniştească, replică pe acelaşi ton zeflemitor :

— Aşa spun toate.

Căpăţână împuţită de porc, îi zise în gând, şi îi întoarse spatele. Va fi bucuroasă când va scăpa de el. Nu putea să-şi pună gândurile în ordine atâta timp cât uşa nu se închidea în spatele lui.

Nu auzi nici un sunet şi nu se auzi scârţâitul uşii, aşa că se întoarse să vadă ce face el. Croft scoase o carte de vizită din portofel şi începu să scrie ceva pe ea. Ea rămase nemişcată în timp ce el se apropie şi îi întinse cartea.

— Ai aici două numere de telefon, zise, de data aceasta cu seriozitate. De la birou şi de acasă. Dacă te răzgândeşti, sună-mă. Nelăsându-i timp să răspundă că poate să-şi păstreze numerele, adăugă la fel de serios : Voi fi prea ocupat o perioadă bună de timp ca să mai vin la vilă, dar poate fi folosită de cineva care vrea să stea acolo.

Mercy respiră adânc în momentul când Croft plecă. Cât de aproape fusese să fie înşelată ! Aruncă, fără să se uite la ea, cartea de vizită pe care el o pusese pe măsuţă. El şi-a închipuit că a călcat strâmb ieri şi că va mai face lucrul acesta, în viitor. Când îşi aminti ce a făcut ieri, un roi de gânduri negre începu să o chinuiască.

În grabă, se ocupă de curăţat bucătăria, pentru a scăpa de tortura gândurilor sale apăsătoare. După ce lăsă bucătăria lună, trecu în sufragerie deşi aceasta era în perfectă ordine.

Când termină, trecu în baie să facă şi aici curat, când privirea i se opri la rochia de domnişoară de onoare ce zăcea pe jos ; alunecase de pe scaun şi acum stătea acolo ; pe dale părea pângărită. Lui Mercy i se făcu silă.

Nu mai dorea s-o vadă în viaţa ei ; o împachetă cu grijă într-o pungă de hârtie pregătită pentru gunoi. Cum putuse să facă ceea ce făcuse ?

Gândurile îi zburau razna de la dezgustul ce o încerca pentru fapta comisă la disperarea pe care o va simţi în viitorul apropiat până când se va mai linişti rumoarea bârfelor ; o fotografie a lui Philip o făcu să se gândească la necazul pe care i-l pricinuise. Dacă nu era Philip figura lui Croft îi reapărea, când acesta îi propunea, serios : „Voi fi

prea ocupat să vin la vilă, dar cineva poate sta acolo".

Duminica părea că nu se mai sfârşeşte. Putea să o scurteze dacă va ieşi puţin. Singura ei dorinţă era să meargă la familia Driver să-şi ia maşina şi hainele pe care le schimbase înainte de a îmbrăca rochia de domnişoară de onoare.

Nu se duse totuşi, hărţuită de gândul că va întâlni anumite persoane de care vroia să nu se apropie prea mult. Justin Driver îi apăru imediat în gând ; dacă nu ar fi fost atât de puţin copt la minte pe cât credea ea, nu ar fi amestecat, atât de prosteşte, vodca lipsită de gust cu băuturile inofensive şi nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu siguranţă că, dacă l-ar zări în timpul cât va fi în casa familiei Driver, nu numai că ar avea să-i spună câteva vorbe dure, dar, în momentul când el ar încerca să-i dea o guriţă pe obraz, l-ar lua pur şi simplu de urechi, lăsând deoparte orice politeţe.

Când sosi timpul să meargă la culcare, Mercy se simţi epuizată de emoţiile prin care trecuse. Îşi stoarse mintea cu toate amănuntele pe care şi le amintea, dar frământările nu păreau să se oprească. Această certitudine că Hilary nu plecase de acasă numai pentru a-şi desăvârşi educaţia. Dorea să afle ce însemna pentru Hilary afirmaţia că îl iubeşte pe Giles. Mercy nu şi-ar fi închipuit

că ea putuse să se mărite cu Giles numai pentru portofelul său burdușit. Și Croft remarcase cât de vulnerabil era Giles, pe când Hilary nu dădea nici o ceapă degerată pe sentimente sau conduită morală.

La fel de vulnerabili erau Diane și soțul acesteia. Speranța Dianei de a-și recupera soțul, odată amanta acestuia măritată oficial, s-a evaporat ca roua dimineții. Cu atât mai naivă, cu cât a vrut să asiste la nuntă pentru a se convinge că acest lucru e adevărat.

Abia acum, telefonul dat de Croft din bibliotecă, căpăta sens. Îi telefonase, fără îndoială, sorei sale. „Va fi al tău cu totul, dacă dorești acest lucru" îi spusese. Fără să fie întrebat, se referise la soțul Dianei. „Da, ea a făcut-o" fusese răspunsul la întrebarea dacă ea a făcut nunta.

Ultima scenă pe care și-o reamintea înainte de a fi adormit era aceea în care Croft îi reproșa lipsa ei de înțelegere : „Farmecul tău nu-ți egalează frumusețea" îi spusese acesta. Asta însemna că o considera frumoasă ? Pleoapele i se închiseră și înainte de a mai da vreun răspuns, adormi profund.

Hotărâtă să nu-i treacă prin minte să rămână închisă în casă ca un sihastru, Mercy ieși din apartament în dimineața următoare. N-a mai așteptat ca proprietăreasa să închidă ușa când a trecut prin hol și a observat o

dâră de lumină din camera acesteia. Domnișoara Sefton nu numai că avea un lanț de siguranță, dar ținea ușa tot timpul încuiată ; știa că proprietăreasa nu ieșea pe hol când ea pleca spre școală. Astăzi observă că dânsa vorbea la telefon de mult timp, căci lăsase ușa întredeschisă. Telefoanele din sat zbârnâiau de douăzeci și patru de ore fără întrerupere.

Se strecură ușor pe ușa de la intrare, bucuroasă că a scăpat de trăncăneala mieroasă a proprietarei casei, când inima îi tresări.

O zări cu stupoare chiar pe doamna Vialls care, parcă prinsese rădăcini de când discuta așa de matinal cu doamna James, una dintre invitații de la nunta de sâmbătă. Nu trebui să-și stoarcă creierii ca să afle pe cine făceau de doi bani.

— Tocmai discutam despre tine, confirmă doamna Vialls înaintea lui Mercy, care nu mai putea astfel să traverseze strada și să evite întâlnirea fatală.

— Bună dimineața, doamnelor, le întâmpină ea radioasă, hotărâtă să nu se lase prinsă în capcana întrebărilor lor, sperând să scape repede de ele.

— Doamna James îmi relata cât de bine te-ai distrat la nunta lui Hilary Driver, spuse ea înainte ca Mercy să-și mai poată termina vorba.

— Cred că toţi invitaţii au petrecut de minune, îi răspunse Mercy, pe cât de spiritual putea, ca să mascheze mâhnirea din sufletul ei.

— Unii mai mult decât alţii, a fost replica doamnei Vialls.

— Fiecare cum poate, răspunse Mercy şi trecu pe lângă ele, pe şosea. Trebuie să mă grăbesc. Am o grămadă de lucruri de făcut astăzi.

Grăbi pasul, ştiind foarte bine că turnase gaz peste foc la speculaţiile făcute de cele două doamne. În afară de faptul că trebuia să-şi ia maşina, nu mai avea ce face în ziua aceea. Doamna Vialls, care, practic, cunoştea totul despre activităţile fiecărui sătean, făcea acum zeci de speculaţii despre motivele care o determinau pe Mercy să fie atât de grăbită în dimineaţa aceea.

Mercy se opri de două ori înainte de a ajunge la familia Driver. O dată a fost când s-a întâlnit cu doamna Foster ce locuia în apropiere de casa lui Philip. O zări de departe şi putu să se scuze cu mulţimea de probleme pe care trebuie să le rezolve, grăbind pasul în mod demonstrativ.

N-a mai putut invoca acelaşi motiv când o văzu pe Kathleen Etheridge, o fată cu care a fost prietenă o bună bucată de vreme, până aceasta îşi găsise un prieten serios cu care îşi petrecea cea mai mare parte din timp.

— Hei, bună, îi spuse Kathleen, dornică să aibă o lungă sporovăială, ce e adevărat în tot ce am auzit bârfindu-se despre tine și Philip ?

Deci vestea se răspândise deja în sat. Mercy se opri, descumpănită. Ce putea să spună ? Ah, dacă ar afirma că e hotărârea amândurora ? Deși mândria o împiedica să admită că Philip rupsese logodna, femeile din sat ar fi descusut-o până ar fi înnebunit-o să afle care a fost motivul.

— Știrile circulă rapid, zise, gândindu-se la posibilitatea de a afirma că se reîntoarce la Philip.

— Cunoști foarte bine oamenii din Ravensmere, continuă Kathleen, strâmbându-se dezgustată. Nu poți păstra nici un secret mai mult de câteva ore. Parcă toate femeile și-au dat întâlnire la poștă să comenteze tot ce fac vecinii.

Mercy tresări speriată, sufletul i se încrâncenă : trebuia să evite cu orice preț să treacă pe la oficiul poștal.

— Unde pot ele să se adune mai bine, în altă parte, decât acolo ?

— Ai încredere în mine, îi șopti Kathleen, rotindu-și ochii. Îți spun că, dacă intenționezi să le dai în judecată pentru calomnie, poți să mă iei drept martoră. Începu să-i relateze despre răutatea cu care vorbeau toate femeile despre ea.

— Află că au afirmat că tu te-ai îmbătat criță la nunta lui Hilary Driver și că te-a târât aproape afară un înfumurat spilcuit din Londra.

— Cel puțin să-l lase pe el în pace, în timp ce mă fac cu ou și cu oțet, replică Mercy, văzând că și ultimele sale speranțe se spulberaseră. Ca să mascheze durerea că temerile ei cele mai rele se adeveriseră, ea se scuză față de Kathleen.

— Trebuie să plec acum, mă grăbesc să-mi iau mașina de la familia Driver.

Își dădu seama că făcuse o gafă enormă, după expresia feței prietenei sale, care, ca și doamna Foster, părea curioasă să afle veștile direct de la sursă.

— Tipul ăla din Londra te-a adus acasă de la nuntă ? o întrebă cu viclenie.

Mercy știu că singura ei apărare, acum că se declanșase alarma în tot satul, era să facă față atacurilor.

— Cineva trebuia să facă acest lucru, recunoscu ea.

— Și a mers până acolo încât și-a făcut mendrele cu tine, afirmă sentențios Kathleen, jumătate în glumă, jumătate din dorința de a afla o mărturisire picantă.

Cuvintele prietenei sale biciuiră mândria lui Mercy care replică, ofensată :

— Pentru Dumnezeu, Kathleen, ce crezi că sunt eu ?

Se îndepărtă în grabă, spre casa familiei Driver, fără să regrete minciuna pe care i-o servise lui Kathleen.

Nu mai întâlni pe nimeni pe drum, iar la familia Driver nu era nimeni în afara doamnei Tandy, care folosea aspiratorul pentru a face curăţenie.

— Bună, Mercy, o întâmpină ea. Ai venit pentru haine ? Toţi ai casei sunt plecaţi. Le-am pus într-un sac de plastic pentru a le proteja.

— Au plecat şi Hilary şi Giles ? întrebă Mercy, urmând-o în hol, sperând să pareze întrebările stânjenitoare.

— Da, slavă lui Dumnezeu. Hilary a stat aici numai două nopţi, dar e atât de dezordonată încât sunt mulţumită că nu a stat mai mult. Am atâtea de aranjat şi de pus la punct încât nu-mi văd capul de treburi.

Doamna Tandy pălăvrăgea în continuare, lăsându-i lui Mercy posibilitatea să se gândească la problemele sale. Îşi luă hainele frumos aranjate pe umeraş, în timp ce doamna Tandy îi povestea de halul în care lăsase Hilary sala de baie.

— Trebuie să plec acum, zâmbi Mercy, şi se îndreptă spre uşă. Nu scăpă atât de uşor de menajeră, care exclamă :

— Aud că tu şi cu Philip aproape v-aţi luat la bătaie.

— Aproape ne-am luat la bătaie ! repetă Mercy, uluită.

— Mi s-a spus că tu ai avut o dispută cu bărbatul care te-a dus acasă. Nu-mi amintesc care a fost tipul. Apoi îi mărturisi :

— Deşi ai fost nevoită să faci asta, căci tipul ăla din Londra te-a făcut de ruşine, eu n-o să şoptesc un cuvânt la nimeni.

Mercy văzu că limbile afurisite ale cumetrelor din sat nu-şi pierduseră timpul de pomană. Deschise uşa şi tot mai auzea în urma ei vorbele doamnei Tandy :

— Acest Philip Bailey nu era pentru tine. El e...

Nu mai află ce fel de om era Philip pentru menajeră. Goni cu maşina pe şosea depărtându-se de Ravensmere, fără o ţintă anume, doar să fie la adăpostul bârfelor ; cuvintele doamnei Tandy nu-i ieşeau din minte.

Ea şi cu Philip se potriviseră de minune. Nu se certaseră şi nici nu avuseseră vreo divergenţă de opinii. Mercy se întrebă de ce Philip nu urlase la ea când a intrat în dormitor, ieri dimineaţă sau de ce nu a încercat să-i tragă un pumn în falcă lui Croft Latimer ca un... Îşi opri aici consideraţiile privind caracterul lui Philip căci simţea că i-ar fi acordat mai mare respect dacă s-ar fi năpustit asupra lui Croft.

Dar Philip nu era un astfel de tip, se consolă ea. Nu era agresiv, ca tatăl ei, şi de asta

a ţinut la el. Se gândea cu repulsie că nu trebuia să considere deosebirea de caracter dintre Philip şi tatăl ei ca argument al pasiunii ei ; era prinsă în capcana gândurilor care reveneau la aceeaşi şi aceeaşi întâmplare...

Un lucru clar îi apăru în minte : nu era deloc cruţată de opinia celor din sat. Ah, de-ar fi putut opri limbile clevetitoarelor !

Deşi respinsese oferta lui Croft Latimer de a folosi vila lui, îi trecu prin gând să apeleze la numerele de telefon pe care i le lăsase. Nu-şi amintea unde pusese cartea lui de vizită cu numerele de telefon.

Dacă ar fi păstrat ceva bani din salariu, căci restul de bani îi dăduse lui Philip pentru a fi depuşi în contul lor la bancă, ar fi putut să-şi ofere câteva zile, până când corul bârfitoarelor ar fi epuizat subiectul ei.

Se făcuse ora cinci după-amiază. Întoarse maşina şi se îndreptă spre casă cu gândul să-şi pregătească o gustare, căci sărise peste masa de prânz. Se gândea că ar putea folosi timpul scriind o scrisoare părinţilor, deşi aştepta răspunsul lor la scrisorile anterioare. Mama ei se bucura întotdeauna când afla noutăţi din partea ei. Ar putea descrie minunata ceremonie de nuntă la care ea fusese domnişoară de onoare, fără să menţioneze, bineînţeles, numele lui Croft Latimer.

Îşi parcă maşina în locul obişnuit din faţa casei domnişoarei Sefton şi deschise uşa

de la intrare, bucuroasă că nu a întâlnit pe nimeni care să o copleșească cu întrebări iscoditoare.

Când închise ușa dădu nas în nas cu figura acră a proprietăresei.

— Bună ziua, domnișoară Sefton, spuse ea cu drăgălășenie, știind prea bine că întâlnirea nu fusese întâmplătoare ; domnișoara Sefton nu ieșea pe palier niciodată dacă nu era ceva urgent sau de maximă importanță.

— Aș vrea să schimb câteva vorbe cu tine, domnișoară Jeomans, zise proprietăreasa rece, deși de obicei, era o persoană jovială.

Domnișoară Jeomans ! Numai apelativul folosit îi spunea lui Mercy că nu se află în grațiile ei, dacă ar fi fost vreodată. Toți îi spuneau pe numele mic. Mercy, inclusiv proprietăreasa.

— Desigur, spuse ea, neputând să refuze discuția, uitându-se cu teamă spre sufrageria domnișoarei Sefton care era în semiobscuritate.

— Nu va dura prea mult, continuă domnișoara Sefton, dându-i de înțeles că va trebui să rămână pe hol.

Nu faptul că trebuia să stea acolo, în picioare, o deranja prea mult pe Mercy. Holul i se părea un loc liniștit în comparație cu primejdia de a asista la convorbirile telefonice ale proprietăresei. Dacă ar fi intrat în apartamentul ei ar fi trebuit să găsească un pre-

text să plece repede caci domnișoara Sefton murea de curiozitate să afle amănunte despre relațiile dintre foștii logodnici.

— Dacă e vorba despre mine și Philip Bailey, începu direct și deja plictisită să dea explicații despre ruptura lor, căci păstra încă un sentiment de respect față de idila lor, cu toate că se sfârșise, vă rog să mă iertați, domnișoară Sefton, zâmbi Mercy puțin nervoasă, dar aș prefera să nu discut despre acest subiect.

Crezu că a evitat prin felul politicos cu care vorbise și fără prea multe explicații, să aibă o lungă discuție pe hol. Dar văzând figura aspră a proprietăresei, lumina rece din ochii săi, își dădu seama că nu subiectul acesta dorea să-l abordeze. Când deschise gura să spună ceea ce ea dorește să-i comunice, Mercy se înspăimântă de veninul pe care-l strecura în vorbele ei.

— Nu permit, rosti ea pe un ton plin de indignare, ca mașina unui domn să fie parcată în fața casei mele toată noaptea. Mercy habar n-avea unde parcase Croft mașina și rămase înmărmurită de acuzația domnișoarei Sefton, care adăugă cu răutate :

— Nu pot să nu iau atitudine la cele ce se întâmplă în casa mea. Nu am avut și nici nu voi avea vreodată o reputație proastă.

Casa mea este onorabilă şi mă obligi, domnişoară Jeomans, să declar liber apartamentul în care locuieşti, şi asta cât mai curând posibil.

Mercy rămase cu gura căscată, neputând crede ce auzise. Domnişoara Sefton se întoarse demnă, se duse în apartamentul ei şi zgomotul lanţului o anunţă pe Mercy că dscuţia luase sfârşit.

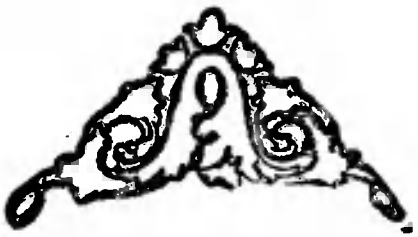

CAPITOLUL V

Încă sub imperiul emoției care o stăpânea, Mercy găsi cheia, instinctiv, sub ghiveci.

Ea pătrunse în apartamentul pe care i se spusese să-l evacueze. În timp ce se cufundă într-un fotoliu își aduse aminte de masa pe care tocmai urma să o pregătească.

Această nouă stare de lucruri o preocupă foarte mult, gândindu-se la evenimentele prin care trecuse și la aroganta domnișoară Sefton ; își dădu seama că acum era prea tîrziu ca să prevadă ceea ce urma să se întâmple.

Oare ar fi contat prea mult faptul că în loc să fi ieșit de la ea din cameră în dimineața aceea, ar fi rămas acolo, până ar fi auzit-o pe portăreasă deschizând ușa ? Poate că domnișoara Sefton ar fi fost mai amabilă cu ea dacă ar fi știut să-i vorbească frumos.

În loc să-și mai bată capul cu asta ea se grăbise și o lăsase pe domnișoara Sefton să fiarbă și să se frământe de indignare toată ziua. Asa că. după ce aceasta îi puse în vedere să plece nu mai rămăsese nici o clipă pe palier să asculte replica lui Mercy.

Dar cum ar fi putut ea să se apere ? Faptul că maşina lui Croft Latimer se aflase parcată în faţa casei era cea mai concludentă dovadă de care avea nevoie domnişoara Sefton.

În felul acesta ea îşi putea da seama că rămăsese peste noapte la Mercy.

Şi cu toate că Mercy se jurase că nu era ea cea care transformase casa într-un bordel, în ochii stinşi ai domnişoarei bătrâne era clar cum vedea aceasta lucrurile.

Pe măsură ce se însera mintea lui Mercy începu să fie preocupată, ca şi noaptea trecută, de viitorul ei ; îşi dădea seama că viaţa ei se află la o răspântie. Nu avea nici o idee, însă, asupra căii pe care o avea de urmat. Avea o singură certitudine : trebuia, mai mult ca oricând, să plece departe de sat. Stătu mult timp chibzuind să găsească un loc liniştit unde să fie lăsată în pace, unde să nu mai aibă o proprietăreasă indignată, gata s-o urmărească în tot ce face.

Avea nevoie de un loc îndepărtat de satul în care risca, de fiecare dată când ieşea pe stradă, să fie acostată de cineva care dorea să afle mai multe amănunte despre cele petrecute cu ea. Nu avea nici o îndoială că domnişoara Sefton va spune tuturor că i-a dat papucii, la viitorul drum pe care-l va face la poştă pentru a-şi încasa pensia. Bine cel puţin că-i plătise chiria, aşa cum se înţelesese-

ră, cu o lună înainte ; avea la dispoziție încă o lună de stat în apartament.

Se gândi din nou la banii pe care-i economisise cu Philip. Contul purta semnăturile lor, așa că oricare putea face extrageri de bani de la bancă.

Singurul impediment consta în faptul că Philip păstrase carnetele de economii și ea detesta să-l revadă pentru a i le cere.

Sărmanul Philip, se gândi, nu-i va cădea prea bine să se afle în centrul bârfelor. Nu-l sprijinise deloc, lăsându-l pradă curiozității nemiloase a sătenilor. Îi era clar că logodna lor se rupsese definitiv. Tăcerea lui Philip confirma din plin acest lucru. Dacă ar fi vrut să-i acorde circumstanțe atenuante ar fi venit ieri sau, cel puțin, i-ar fi dat un telefon.

După o oră de frământări zadarnice, fără să știe încotro să se îndrepte, gândul care o urmărea de mai multă vreme își făcu loc în mintea ei, deși nu dorea să-l accepte. Croft Latimer avea o căsuță liberă — la urma urmei de ce să mai ezite ?

Senzația că și Philip va fi mai în siguranță dacă va lipsi câteva zile, o întări în hotărârea luată. Nu mai avea de ce să ezite. Căută înfrigurată cartea de vizită pe care i-o lăsase Croft ; o găsi pe pervazul ferestrei de la bucătărie. Avusese intenția să o arunce la gunoi. dar perdeaua o ascunsese de privirea sa.

Fără să aibă habar de vorbele pe care i le va spune dacă este la aparat, ea formă numărul lui. Mai avu timp să-şi tragă respiraţia înainte de a i se adresa bărbatului pe care, ieri, îl considera ieşit din viaţa ei.

Nu-i răspunse el la telefon. O voce hârâită, feminină, se auzi la aparat.

— Alo, acesta este numărul...

Mercy constată că nu a greşit numărul şi un fulger îi trecu prin inimă. Dacă Latimer se distra în compania domnişoarei cu vocea hârâită, nu-i strica aranjamentul ? Atunci demersul ei se dovedea a fi fără nici un temei.

— Pot vorbi cu domnul Latimer ?

— Cine e la telefon ? îi răspunse vocea care devenise mai vioaie când constatase că la capătul firului era o femeie.

Înainte de a-şi declina identitatea auzi vocea nerăbdătoare ca şi cum ar fi fost deranjat de telefonul ei, a lui Croft.

— Latimer la telefon.

— Sunt Mercy Jeomans, spuse ea cu teamă în glas, căutând să-şi reprime temerile că propunerea lui de ieri nu a fost serioasă, deşi felul cum o făcuse nu dăduse naştere la îndoieli.

— Şi ce pot să fac pentru tine, Mercy Jeomans ? îi răspunse el glumeţ, fără pic de iritare.

— Ei bine... adăugă ea, revăzând figura lui, pe când îşi făcea degetele cruce, cu speranţa că el să nu fie unul din aceia care promit totul şi nu rezolvă nimic. Ei bine, mă întrebam dacă nu foloseşti căsuţa zilele acestea, continuă în grabă şi dacă, ei bine, îmi permiţi să stau acolo câteva zile.

— Situaţia ta s-a înrăutăţit atât de mult ?

— Lucrurile nu sunt... prea bune. Îşi desfăcu degetele căci rugămintea ei fusese îndeplinită în momentul când auzi vocea lui hotărâtă :

— Îţi trimit cheia prin poştă.

Deşi era bucuroasă de reuşită nu mai putea amâna plecarea până ce poşta îi va aduce cheia. Trebuia, neapărat, să plece a doua zi.

— Nu... nu este o altă cale să-mi parvină cheia fără să trebuiască să aştept poşta ? întrebă ea, plină de speranţă.

Nu se auzi nici un răspuns şi, deşi ea nu auzise nici un zgomot, avea senzaţia că el a considerat că nu mai are nimic de spus şi a pus receptorul jos.

Dar el era încă la aparat, continuând să glumească :

— Eu nu las cheia sub ghiveciul de flori. Apoi adăugă serios : Este atât de urgent ?

— Eu... începu ea, fără să priceapă de ce i se confesează, eu sunt foarte tulburată.

Mi-ai spus ca găseşti pace şi linişte la căsuţa ta. Am multe lucruri la care trebuie să chibzuiesc.

— Nu cumva la Bailey ?

Mercy nu înţelese ce vrea să insinueze prin menţionarea numelui lui Philip, dar îi răspunse cât putu mai bine :

— Lucrurile acestea mă privesc pe mine şi pe Philip, dar, de vreme ce el nu are nici o vină, cred că va fi mai bine pentru el dacă voi dispare câtva timp de aici.

— Bine. Cum te simţi acum ?

Cum se simte ? Acum, că nu mai era logodnica lui Philip, pricepu că perspectiva căsniciei se năruise complet.

— Nu ştiu, nu pot să-ţi spun, adăugă ea, convinsă că nu putea simţi grozăvia despărţirii de Philip.

— Ai la îndemână un pix ? întrebarea lui Croft o făcu să tresară şi să-i alunge presupunerile.

— Da, desigur.

— Atunci notează adresa, o îndemnă el.

Îi dădu apoi indicaţii cum să ajungă în satul Abbeybridge unde era căsuţa lui şi-i sugeră drumul cel mai scurt.

— Am să caut să-ţi procur o cheie pentru mâine, termină el.

— Mâine ! exclamă ea.

Imediat se gândi că nu putea să trimită așa de repede cheia prin poștă și că el va veni acolo.

— Nu vei fi acolo, nu-i așa ?

Nu mai putu auzi răspunsul său căci vocea aceea hârâită, pe care o uitase în timpul conversației, izbucni deodată, confirmând că e foarte aproape de el și-i ascultase convorbirea :

— Dragule, doar nu ai de gând să mă înșeli, nu-i așa ?

Mercy închise telefonul. Croft nu-i răspunse, dar înțelese că timpul lui era foarte ocupat.

Deoarce își împachetase noaptea trecută în valiză lucrurile necesare pentru câteva zile, Mercy se sculă marți dis-de-dimineață, nerăbdătoare să părăsească Ravensmere înainte de începutul activităților cotidiene.

Simțindu-se ca o criminală, păși în vârful picioarelor în dreptul ușii domnișoarei Sefton și se urcă în mașină înainte de ivirea zorilor, cu gândul să ajungă mai repede decât Croft la căsuță.

Se frământa la posibilitatea ca el însuși să vină să aducă cheia și nutrea speranța că trimisese pe altcineva în acest scop, căci nu avea chef să-l revadă în acele momente.

Era ciudată repulsia pe care o încerca la posibilitatea de a-l întâlni. Totuși prima lor întâlnire îi demonstrase că nu este bine să ai

de-a face cu el. Nu că ar fi putut să se repete scenele amoroase, o, nu ! ştia ea cum să se ferească.

Nu putea să înţeleagă motivul acestei repulsii. Se opri la un magazin şi făcu câteva cumpărături absolut necesare şederii la căsuţă. După câţiva kilometri se opri din nou ; frământările nu-i dădeau pace şi dorea să-şi omoare, într-un fel, timpul. Stătu cufundată în sumbre presimţiri câteva minute, care-i părură un secol şi ajunse la concluzia că trebuia să-şi continue drumul.

Croft se scula de dimineaţă pentru a fi la birou, era sigură de acest lucru. Nu avea el timp de pierdut pentru a-i înmâna cheia, se încurajă ea, râzând de nervii ei care erau la pământ şi de starea ei anxioasă.

Vila Lupin era situată înt-un loc izolat, departe de sătucul adormit Abbeybridge. Satul nu se deosebea de Ravensmere ; câteva case ţărăneşti şi un singur magazin la capătul şoselei. După o cotitură era căsuţa lui Croft.

Îşi lăsă lucrurile în maşină şi se dădu jos să admire farmecul discret al vilei. Nu zări nici o maşină. Se gândi că va putea fi fericită aici, după ce va avea grijă de grădina ce părea neudată şi după ce va şterge puţin praful de la ferestre.

Își aduse aminte că nu va sta decât câteva zile și că era mai bine să caute cheia decât să-și facă planuri de lungă durată.

Merse pe cărarea spre intrare întrebându-se unde putea fi pusă cheia. Desigur că nu în broască. Ajunse aproape de ușă când colțurile gurii i se destinseră și un râs sănătos îi lumină fața atât de mohorâtă din ultimele zile : descoperi un buchet superb de flori, așezat pe treapta de la intrare și ascuns privirii de un arbust ce era plantat într-un ghiveci.

Fără să mai ezite, dădu deoparte ghiveciul și degetele sale dădură peste cheia care se afla, cuminte, la locul ei. Parcă ar fi fost cheia ei de acasă.

Păși înăuntru, ușurată : râsul, pe care aranjamentul floral i-l declanșase, o izbăvise de starea depresivă în care se aflase de sâmbătă.

Se apucă, bine dispusă, să facă ordine în vilă. Așa cum menționase Croft, era puțină dezordine. Era atât de relaxată, încât începu să fredoneze, în timp ce ștergea geamurile de praf, astfel că acestea străluceau la soare.

De-a lungul întregii zile, gândurile apăsătoare, care o copleșiseră și din cauza cărora se afla acolo, nu o deranjară deloc.

A doua zi dimineață se trezi într-o bună dispoziție pe care nu sperase să o mai simtă

vreodată. Soarele îi dădu o poftă teribilă de viaţă ; zâmbi şi se dădu jos din pat.

Casa nu avea o sală de baie, dar era amenajat un duş în spatele casei, în grădină. Mercy se spălă în bucătărie şi puse starea ei de fericire vinovată pe seama depărtării de Ravensmere şi de limbile afurisite ale cumetrelor.

Era atâta calm la Vila Lupin încât un fel de detaşare o cuprinse ; o detaşare de toate gândurile negre care ar fi putut distruge atmosfera de pace şi de mulţumire în care trăia.

Îşi pregăti repede o gustare şi se gândi că trebuie să continue curăţenia începută. Nu găsi praf de curăţat sau detergent. Nu-l vedea nici un moment pe Croft în stare să deretice prin casă, lustruind mobila, ştergând praful sau spălând vasele. Se hotărâ să pună casa la punct şi plecă imediat la magazin să cumpere tot ce era necesar pentru acest lucru.

O luă pe şosea şi, după ce cumpără prafurile de curăţat şi de lustruit, se întoarse pe scurtătură, traversând un câmp plin cu flori, culese un buchet pentru a împodobi adăpostul ei temporar.

Se opri şi mai adăugă câteva rămurele pentru aranjament. Ajunsă la căsuţă căută dar nu găsi nici un vas de flori. Din fericire se servi de un ghiveci puţin crăpat şi arun-

cat într-un tufiș, care se asorta de minune cu florile ei sălbatice de câmpie.

Fredona încă o melodie când, întorcându-se spre casă, zări o altă mașină parcată în fața salonului. Se opri din fredonat și primul ei gând se îndreptă spre Croft care putea fi vizitatorul din acea dimineață. Se apropie și văzu că nu era un Mercedes ; se liniști puțin, deși, pe moment, se încordase extraordinar, gata să-l înfrunte pe Croft, a cărui prezență nu o dorea deloc.

Ajunse lângă mașină, un frumos model de sport care, deși era soare, avea capota trasă. O blondă superbă ieși imediat, îndreptându-se spre ea. Slavă Domnului că nu era un bărbat !

Blonda se uită cu multă aroganță la Mercy, care fu impresionată de eleganța cu care era îmbrăcată pasagera. Ochii ei albaștri și reci o examinară din cap până în picioare pe Mercy și se opriră la frumoasele flori de câmp pe care le ținea în brațe.

— Deci dumneata ești Mercy Jeomans, susură, cu o voce pe care Mercy avea senzația că o mai ascultase undeva, foarte recent.

— Da, eu sunt, replică ea, neplăcându-i domnișoara care putea merge pe niște tocuri foarte înalte, încât Mercy se întreba cum reușește să nu cadă în nas. Recunoscu vocea ca fiind aceea care-i spusese lui Croft : „Dra-

gule, doar nu ai de gând să mă înşeli, nu-i aşa ?“ şi nu se abţinu să nu o înţepe :

— Ai un avantaj asupra mea, accentuă ea, amintindu-şi cuvintele din conversaţia cu Latimer, Croft nu mi-a spus numele tău.

Mercy observă că ţintise bine, după strâmbătura pe care domnişoara blondă o făcu.

— Croft a discutat despre tine, replică în trecere, examinând-o cu atenţie, ca şi cum n-ar fi putut să-şi închipuie că Latimer era capabil să acorde prea multă atenţie acestei domnişoare îmbrăcată demodat şi fără nici o urmă de fard pe obraji.

Mercy nu mai suportă privirea fetei, care se uita la ea cu insistenţă nedisimulată şi era pe punctul să-i spună vreo două vorbe, dar renunţă, din bună-cuviinţa care o caracteriza. Nu-l credea în stare pe Croft să aibă de-a face cu astfel de fete, ba, mai mult, să se confeseze unei închipuite. De atâtea zile era atât de dezamăgită încât mersese cu frica în sân şi nu mai avea chef de o dispută aprigă cu o cochetă.

Îşi luă un aer superior, cât putu mai bine. pentru a contrabalansa privirea condescendentă a blondei şi repetă cuvintele ei :

— Croft a discutat despre mine cu dumneata ! spuse, adoptând un ton de surpriză evidentă, pentru a se îndoi de disponibilitatea lui Croft de a expune legătura lor. Nu-mi vine să cred !

Lui Mercy nu-i plăcu deloc privirea blondei, care arunca fulgere de mânie. Blonda nu se mai putu înfrâna și lăsă să-i scape următoarea remarcă :

— Eşti sigură că vrei să mă faci să cred că te-ai culcat cu el ?

Mercy își imagină că acest gen de conversaţie era obișnuit pentru caracterul blondei, dar nu și pentru ea ; obrajii i se colorară din nou. Nu-și închipuia că viaţa ei particulară putea fi afișată în public. Din privirea blondei, pricepu că aceasta aștepta o reacţie din partea ei la afirmaţia gravă pe care i-o adresase.

— Te-ai culcat cu el, afirmă blonda, el e un...

Mercy nu o lăsă să termine. Nu știa ce caută blonda aici și nici nu-i păsa. Sperase, înainte de sosire, să stea liniștită, și acum, această fiinţă prefăcută îi distrusese toate planurile.

— Poate că eşti obișnuită cu astfel de conversaţii, o întrerupse, dar eu nu. Când trebuia să fie mai grosolană nu se oprea din ceea ce avea de spus. Am mult mai multe lucruri de făcut astăzi decât să discut cu dumneata cu cine m-am culcat. Drăcușorul care o pișca de limbă nu o lăsă deloc și, cu dorința de a-i face praf mândria blondei adăugă :

— Daca nu ai ajuns cu el la relații mai intime, pot să-ți fac această mărturisire pe gratis și să-ți spun că Latimer este un amant desăvârșit.

O lăsă pe blondă fără replică, îi întoarse spatele și intră în casă. După ce auzi zgomotul mașinii care se îndepărta, Mercy se gândi la cele ce-i spusese blondei și se simți descumpănită : Cum am putut să-i vorbesc pe tonul acesta destrăbălat ? Când își aduse aminte de vorbele ei, chicoti ușor.

Mai târziu, când terminase de lustruit mobila și după ce puse florile în fața ferestrei din sufragerie, se spălă pe cap și-și aranjă părul. Se întrebă apoi ce-i venise de o repezise pe fata blondă și căută motivul schimbării atitudinii adoptate.

Noaptea trecută dormise buștean dar acum se chinuia să adoarmă și nu reușea. Nu liniștea ținutului o împiedica să-și găsească somnul. Era obișnuită cu țipetele cucuvelei sau cu schelălăitul vulpii.

Se răsucea în pat și imaginea blondei cochete nu-i ieșea din minte. Să-i spună că Latimer era un amant desăvârșit !

Tot frământându-se, adormi câtva timp dar se trezi cu imaginea blondei care nu-i dădea pace. Era evident că nu fusese o apariție imaginară și că, numai după cum arăta, semănând ca două picături cu Hilary, sau

cu prietenele ei nepăsătoare, nu ar fi putut să-i aducă liniștea lui Croft.

Se gândi încă multă vreme la Croft și la amantele sale pentru a face comparație cu partida pierdută cu Philip ; adormi într-un târziu, zbuciumată și răvășită de problemele ei.

Se trezi când era deja lumină afară. De obicei dormea mai puțin, dar grijile o cufundaseră într-un somn adânc. Un zgomot ciudat, din camera în care dormea, o făcu să tresară.

Se uită cu spaimă prin cameră și rămase cu gura căscată. Nu putea fi adevărat ! Oare visa ? Nu-i venea să creadă ochilor.

În fața sa, la capătul patului, se afla figura binecunoscută a bărbatului înalt și lat în umeri pe care-l știa de câteva zile. Incapabilă să articuleze un cuvânt. Mercy se uita mirată la apariția aceea care nu părea un vis. Ba, mai mult, vorbea :

— Bună dimineața, Mercy. Și zi, sunt un amant desăvârșit ?

— Eu... atât putu să îngaime. Nu mai putea articula altceva. Croft părea profund afectat de faptul că blonda îi transmisese părerea lui Mercy despre ce fel de bărbat este. Ea... încercă Mercy să se apere.

— Ea, o întrerupse el, se întâmplă să fie Felicia Woodward, o doamnă neprimejdioasă care m-a sunat să-mi spună...

— Nu a pierdut nici o secundă, nu-i așa? replică Mercy, care-și reveni repede din uluială, acordându-i blondei aceeași considerație din ziua precedentă. Nu i-am cerut eu să vină aici să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala și să se uite la mine ca la felul trei, confundându-mă cu o natură moartă.

Vocea ei își pierdu din vehemență în timp ce el se duse în partea cealaltă a patului pentru a o privi mai atent. Ochii săi cenușii se fixară în privirea lui Mercy. Nu arăta prea mulțumit. Mercy se simți stânjenită și înspăimântată.

— Ești conștientă de ceea ce ai făcut ?

Bineînțeles că ea știa ce făcuse. Îi dăduse papucii prietenei lui care se băgase ca musca în lapte în treburile sale și el încă regreta acest lucru.

— Dacă nu dorești să-ți spun poveștii de adormit copiii, află că poți fi sigur că n-o să mai calce pe la vila ta. Nu eu am vrut să am o asemenea conversație, adăugă, supărată că el o apără pe închipuita aia de Felicia și crede că Mercy greșește întotdeauna. Furioasă de faptul că el îi făcea reproșuri, îi spuse sfidător :

— Am avut o răbdare îngerească cu ea. Doar în momentul când m-a acuzat am început să-i spun vreo două vorbe mai dure...

Se dădu puțin deoparte ca să-i facă loc să se așeze, la capătul patului, căci părea foarte

agitat. Tocmai vroia să-i spună că puteau continua discuția despre Felicia Woodward în salon, într-un mod civilizat, când el vorbi primul :

— Îți dai seama, bineînțeles, că mi-ai distrus orice șansă de logodnă cu Felicia ?

— Deci erați pe punctul să... începu ea, dar roșeața din obrajii ei o împiedică să continue. Era exasperată să tot fie considerată o marionetă de cei care aveau încurcături sentimentale. Revoltată de tot ce pătimise din partea lui, îi spuse brutal :

— Este exact ce meriți. Își aminti ce rol jucase Croft în anularea logodnei sale și adăugă : La fel ai făcut cu logodnicul meu, mai mult sau mai puțin.

Se simți ușurată după ce-i spuse oful ei și furia îi slăbi. Era roșie ca racul de indignare.

Deodată, figura lui nu mai păru mâhnită și privirea lui se îndulci. Se uita la ea puțin descumpănit și cu multă compasiune.

— Ai inima distrusă, Mercy ?

— Oh, de unde să știu. Am venit aici tocmai să-mi limpezesc sentimentele și nu reușesc să-mi adun gândurile.

Mâna lui o mângâie ușor pe umeri. Ea se simți surprinsă de gestul său și căută să-l îndepărteze :

— Nu, Croft, te rog.

Nu calculase bine distanța și se trezi că fața ei era foarte aproape de a lui.

Când Croft își retrase mâna, Mercy simți o căldură puternică în tot corpul și, ceea ce nu i se întâmplase până atunci, tremura toată.

Oricât de ciudat i se părea acest lucru, ea dorea ca mâna lui să revină și să o mângâie din nou.

— Croft, murmură ea, uluită că-l strigă astfel. O stare de beatitudine i se citea pe figură. El surâse și, cu multă gingășie, o sărută pe gură.

Când sărutarea se întrerupse, Mercy era conștientă că poate să-i îndepărteze bratele care o strângeau, dar nu făcu nici un gest. Nu știa ce o împiedică să facă acest lucru. Stătea încremenită, parcă ar fi fost înspăimântată, și se uita fix la el. Dar nu era deloc înspăimântată, se gândi ea cu stupefacție. Sărutarea păruse atât de firească.

Tot atât de puțin înspăimântată a fost când el, zâmbind din nou, o sărută pentru a doua oară. Al doilea sărut era diferit de primul, căci ea ar fi dorit să-și petreacă brațele în jurul gâtului lui Croft ; el o strânse puternic și ea simți căldura trupului său prin cămașa subțire pe care o purta.

Când o sărută a treia oară ea simți o nouă senzație, care o făcu să tremure anticipat, căci mâinile lui începuseră să alunece

pe spatele ei. Ea nu se împotrivi, deşi conştiinţa îi spunea contrariul, când mâinile lui îi mângâiară sânii.

Semnele de împotrivire fuseseră ignorate în momentele când el o săruta. Apăsarea buzelor lui parcă o electriza şi ea nu se putea desprinde din îmbrăţişare.

Descoperi cu uimire că dorea ca el să o sărute din nou pe gură, acum, când buzele lui o sărutau uşor pe gât şi pe sânii umflaţi. În acel moment senzaţiile pe care le resimţea erau de o altă natură decât cunoştea experienţa ei. Ceva o îmboldea să-şi mişte mâinile şi să-l mângâie, la rândul ei. Ceva magic o îndemna să simtă pielea lui în contact cu a sa. Ceva ireal o încuraja să-şi îndrepte degetele care tremurau, spre cămaşa lui şi începu să-i desfacă nasturii.

Îi răspundea la sărutări. Nu protestă nici în momentul când el oftă, şi, având aceeaşi dorinţă ca şi ea, îi dădu jos cămaşa de noapte şi-şi lipi pieptul gol de al ei, apăsând-o sub greutatea lui. Toate acestea se petreceau ca într-o poveste magică, în care împărtăşea momentele cele mai frumoase cu Croft, aşa cum niciodată nu făcuse cu Philip, care îi zburase complet din minte.

— Croft, murmură din nou numele lui, şi văzu o luminiţă în ochii săi, când acesta dădu la o parte cuvertura şi se lipi strâns de ea.

Știu ce se va întâmpla. Și ea dorea să se întâmple. Simți că gura lui o săruta ușor pe sfârcurile roz și mâna lui o mângâia delicat pe sâni. Nu mai era cale de întoarcere pentru nici unul dintre ei. Deși memoria ei nu mai reținea cum au făcut dragoste prima dată, o senzație de teamă o cuprinse când preludiul deveni mai intim.

— Croft, spusea ea, tresărind la mângâierile mâinii lui care cobora foarte ușor pe burta ei, abia atingând-o.

— Ce este, draga mea ? șopti el cu o voce întretăiată, atent la reticențele ei, deși ea citea în ochii lui o dorință puternică.

Știa că obrajii îi ard ca para, dar, fără să se ascundă de el, îi întâlni privirea.

— Nimic, zise ea gemând. Dar, în momentul când el reînnoi mângâierile, uitându-se fix la ea, vorbele ei țâșniră din nou.

— Știu... știu că am mai făcut acest lucru, dar este ceva nou pentru mine. Eu... eu nu... eu nu pot să-mi amintesc.

Se bâlbâia și intră puțin în panică, văzând dorința lui fierbinte, gîndindu-se că nu fusese bună cu el data trecută. Se putea ca el să aibă aceeași senzație și acum. Nu dorea ca focul pe care i-l trezise să se stingă și el să se simtă frustrat cumva.

— Iubește-mă, șopti ea, gâfâind, și tremurând toată. Degetele îi mângâiau părul des

de pe piept. Croft se desprinse puțin și ea, tulburată, îi spuse din nou :

— Iubește-mă. Nu dorea ca vraja magică să se oprească aici și nu credea că ar putea lua astfel sfârșit.

— Te doresc, Croft, țipă ea, și obrajii îi erau stacojii.

Văzu că privirea lui se îndreaptă spre sânii ei descoperiți și citi în ochii lui o dorință imperioasă. El își ridică privirea spre fața ei dar dorința rămase în ochii săi. Începu să o mângâie ușor cu dosul palmei pe obraji și murmură, cuprins de aceeași emoție ca și ea :

— De data aceasta vei avea timp să-ți amintești.

Ea îi zâmbi cu dragoste și spuse :

— Da. Gândindu-se că prima dată a fost cam neplăcut pentru el, murmură :

— Va fi mai bine pentru tine, de data aceasta, nu-i așa ?

Din nou văzu flacăra pasiunii scânteind în ochii lui și se gândi că nu trebuie să se teamă că el o va respinge cumva, amintindu-și neplăcerile prin care trecuse prima oară. După o pauză în care el părea că ezită, ca și cum ar fi scos cu greutate cuvintele, ea îl auzi zicând :

— Să nu te aștepți la prea mult, draga mea.

Ea nu înțelesese ce vrea el să spună căci trăirile pasiunii erau noi pentru ea. Dar fe-

lul în care îi spuse să nu se aştepte la ceva extraordinar... Poate că modul în care el o mângâiase şi-i trezise pasiunea, gesturile tandre, cuvintele murmurate, toate vroiau să-i aducă aminte de cele întâmplate prima dată.

— Numai prima dată e... e prima dată mai... Este mai bine a doua oară, nu-i aşa ?

Întrebarea ei nevinovată îl tulbură pe Croft care vedea aceeaşi nevinovăţie în ochii ei. Un suspin ieşi de pe buzele lui şi ea se îngrijoră. El se uită îndelung în ochii ei şi apoi, cu multă gingăşie, o sărută. Un sărut asemănător cu primul, tandru şi lipsit de pasiune. Ei i se păru nesfârşit şi dulce.

Când îşi desprinse buzele, Croft murmură câteva cuvinte care o lăsară fără grai o bună bucată de timp :

— Dragă Mercy — scumpa mea, aceasta este prima dată pentru tine.

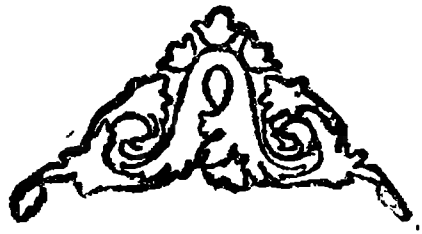

CAPITOLUL VI

Mercy era prea aprinsă de el ca să priceapă ce a vrut să spună. Nu era în stare să vorbească şi se uita plină de mirare la el.

Chiar atunci când cuvintele „Aceasta este prima dată pentru tine" începură să aibă un sens, ea nu putea crede că el spusese adevărul. De aceea îl întrebă :

— Vrei să spui... că eu şi cu tine niciodată nu...

— Niciodată, confirmă el, cu o figură serioasă, care nu lăsa loc îndoielii.

Fiind purtată atât de departe de preludiul amoros, ea nu era în stare să accepte că ceea ce el îi spusese era adevărat.

— Dar tu ai rămas noaptea în apartamentul meu, zise ea, clătinându-şi capul, în dorinţa de a înţelege ceva. Erai în patul meu când m-am trezit. Ai spus... se întrerupse, căci nu mai putea să-şi amintească vorbele lui.

— Am venit în patul tău din cauză că am înţepenit pe scaunul din dormitor care era prea mic pentru înălţimea mea de un metru şi optzeci şi opt de centimetri. Mi s-a părut

lucrul cel mai rezonabil de făcut, mai ales că stăteai numai pe o jumătate de pat. Vocea lui deveni mai aspră. Am avut impresia clară că tu m-ai invitat să stau pe jumătatea cealaltă a patului.

Aproape în vis ea îl întrebă :

— Aveai de gând să rămâi noaptea la mine ?

— Când ţi-ai pierdut cunoştinţa am considerat că este mai bine să rămân. Nu-mi puteam reprima îndoiala că poate nu te-ai înţeles cu băiatul acela să-ţi amestece băutura şi îndoiala îmi spunea că poate nu eşti obişnuită cu o astfel de beţie. Era posibil ca să te trezeşti într-o stare groaznică şi să ai nevoie de cineva care să te conducă la baie.

În timp ce el vorbea, o stare de stupoare o cuprinse pe Mercy care era extrem de răvăşită. Vraja se rupse şi dorinţa ei de a fi iubită de Croft se risipi imediat. Lipsa lui de căldură o duru enorm. Aşa cum îi spusese, el rămăsese în apartamentul ei doar pentru a o conduce la baie dacă s-ar fi sculat cu o senzaţie de vomă. De la abandonul fiinţei sale, Mercy trecu la o furie devastatoare.

— Dă-te jos de pe mine ! explodă ea în momentul când Croft, după ce terminase de vorbit, vroia să o sărute din nou cu tandreţe. Eşti un porc ! ţipă ea cu toată forţa de care era capabilă. Un porc şi jumătate !

Reuşi să se desprindă de el. Numai văzându-l cum stătea în vârful patului şi îşi încheie calm nasturii de la cămaşă, pe care ea îi desfăcuse nerăbdătoare, furia ei spori în intensitate.

Obrajii ei ardeau de ruşine la gândul că, deşi nu se întâmplase nimic în noaptea nunţii lui Hilary, ar fi putut să se întâmple doar cu câteva minute în urmă. Şi ceea ce era mai dureros era faptul că ea dorise acest lucru.

Îl privea neajutorată cum puţin îi păsa de starea ei şi cum se ridică nepăsător în picioare, îşi pune mâinile în buzunare şi-i spune :

— Nu o lua prea în serios, Mercy...

— Să nu o iau prea în serios ! ţipă ea, roşie de furie şi de ruşine. Îl văzu cum o priveşte pofticios şi nu mai putu să rabde această atitudine.

— Ieşi afară, urlă ea, strângând cuverturile şi înfăşurându-se cu ele. În furia ei ar fi vrut să se arunce asupra lui şi să-l sfâşie cu unghiile, dar cum era dezbrăcată, bunul simţ o făcu să renunţe la dorinţa de a-i scoate ochii.

— Parcă acum câteva minute doreai să te iubesc ?

Ah, dacă ar fi avut ceva la îndemână să arunce în el ! Îl ura. Îl ura că putea să-i întoarcă spatele.

— Pleacă, te detest ! strigă ea cu putere.

El încă stătea acolo fără să dea semne că ar dori să plece, uitându-se la culoarea purpurie a obrajilor ei, culoare ce-i amintea ce ușor se apropiase de ea. Mercy își adună toate forțele care-i mai rămăseseră și-i spuse pe un ton demn și grav :

— Vreau să mă îmbrac.

— Desigur, o să-ți fie frig când vei coborî în salon, îi spuse el, cu prefăcută nevinovăție, pe când ea se uita furioasă la el și dorea să dispară cât mai repede din cameră.

Ea a rămas câteva momente în pat după ce-l trimisese pe Croft la plimbare. Se dădu jos cu gândul să se îmbrace cât mai repede, deși se obișnuise să se spele pe îndelete ; există momente în viață când convenienţele civilizației nu trebuie respectate și ea se găsea într-o asemenea situație.

Se îmbrăcă la iuțeală și-și dădu jos valiza de pe șifonier pentru a-și împacheta lucrurile. Șederea ei la Vila Lupin luase sfârșit.

Mercy era încă indignată, gata să izbucnească în plâns. Închise broaștele de la valiză și coborî scara.

Avea intenția de a nu mai da cu ochii de Croft și vroia să treacă prin sufragerie pentru a ajunge la ușa de la intrare.

Din nefericire, îl zări în sufragerie, așteptând-o. Auzise probabil din bucătărie zgomotul pe care ea îl făcuse când cobora sca-

ra şi, intuind ce are ea de gând să facă, venise în grabă s-o convingă să rămână.

Dacă ea se îndrepta spre uşa de la intrare era clar că el îi va bara calea. Nici nu o lăsă să-i ceară s-o lase să treacă : vocea lui sarcastică se făcu auzită din nou :

— Te grăbeşti să-i dai vestea cea bună lui Philip ?

Tonul vocii o lămuri că nu era dispus să o ajute să ducă valiza până la maşină.

— Oh, Doamne ! exclamă ea surprinsă. Încă nu se gândise la sărmanul Philip.

— Îţi mai aminteşti de Philip ? continuă Croft, zâmbind maliţios la faptul că ea nu se gândise la Philip deloc în acea dimineaţă. El este bărbatul cu care se pare că eşti logodită. Figura îi deveni serioasă dar continuă cu acelaşi ton batjocoritor : Va fi de-a dreptul încântat să afle că eşti încă virgină după ce a avut grijă să te menajeze în tot timpul logodnei, nu-i aşa ?

— Gura ! se răsti Mercy care nu mai suporta înţepăturile sale. Considerând că vorbele sale nu-l pot atinge pe Philip, care era nevinovat, nu mai adăugă nimic. El continuă cu remarcile :

— Ai de gând să-i mărturiseşti că. dacă nu ţi-aş fi spus adevărul cu câteva momente în urmă, ai fi pierdut virginitatea cu voia ta ?

— Îmi dai voie să trec ? îl întrebă, aruncându-i o privire dispreţuitoare. Putea pleca şi fără astfel de consideraţii din partea lui.

— Nu este bărbatul potrivit pentru tine, adăugă Croft, în aparenţă nepăsător, amintindu-i că şi acea doamnă Tondy îi spusese acelaşi lucru. Doamna Tondy nu era interesată ca Latimer şi totuşi opiniile lor coincideau. Ai o flacără în trupul tău, Mercy. O flacără care poate fi stinsă doar de altă flacără. Ai nevoie de un bărbat care...

— Gura ! spuse Mercy clar şi răspicat. Şi, din dorinţa de a-l îndepărta. ea lăsă să-i cadă valiza din mână sperând că o să-i cadă peste picioare. Se întoarse spre bucătărie fără să se îndoiască de efectul pe care-l produsese valiza când căzuse pe picioarele lui.

Se gândea că ar putea încerca să iasă pe uşa din spate, după ce s-ar fi spălat pe mâini şi ar fi mâncat o felie de pâine prăjită. Lui îi plăcea să se joace de-a şoarecele şi pisica, poate până la urmă se va plictisi, şi o ţinea prizonieră. Trebuia să găsească o cale să poată pleca ; în plus. lăsase valiza în sufragerie.

Preocupată să găsească o soluţie nici nu simţi când Croft intră în bucătărie.

— Constat că avem aceleaşi obiceiuri. Nu pleci nicăieri până nu iei micul dejun.

Cuvintele lui o făcură să-i pară rău că începuse să guste din pâinea prăjită.

— Te rog să mai pui câteva felii şi pentru mine, îi ceru el, în glumă, apropiindu-se şi umplând fierbătorul. Se scuză, amuzat, că îi este şi lui foame :

— Am plecat dis-de-dimineaţă de acasă.

În bucătărie se lăsă o tăcere apăsătoare. El putea să-şi taie singur pâinea şi să şi-o pună la prăjit. Se uită cu coada ochiului şi observă că el pregătea două căni, aşa că renunţă să mai facă nazuri, căci era ridicol să refuze să ia micul dejun împreună ; nu mai era un copil, să facă mofturi. Tăie încă două felii pentru el şi le puse la prăjit prefăcându-se că nu-l bagă în seamă, având grijă să nu se uite la el.

Deşi crezuse că furia nu-i va trece vreodată, mai ales că urlase ca o nebună, acum, când Croft schimbase tonul batjocoritor şi părea că este un bărbat care înţelege motivul pentru care ea nu vrea să vorbească, parcă se mai domolise. El nu făcu nici o încercare de a o forţa să-i răspundă la întrebări şi aşeză două cești de cafea pe masă. Nici el nu scoase o vorbă în timp ce aduse marmelada şi untul şi căuta tacâmurile în sertarul de la dulapul din bucătărie.

Ea se aşeză la masă gândindu-se că el greşise invitând-o la micul dejun. Greşise şi atunci când el îi spusese, la nunta lui Hilary, că l-ar fi provocat şi ar fi putut să-i întoarcă spatele. Şi mai ales greşise, continuă ea să re-

flecteze, pe când mesteca pe îndelete pâinea prăjită unsă cu unt, în momentul în care îi stricase logodna.

— Poți să-mi dai puțină marmeladă ? Te rog ! rupse tăcerea Croft. Ea tresări ; cufundată în reflecțiile sale, nu observase că marmelada era lângă farfuria ei. Fără să-i adreseze un cuvânt îi dădu bolul cu marmeladă și se adânci în gândurile ei. Da, el era un porc, așa cum îi spusese.

Și totuși, se gândea ea, era ceva ce-i spunea că nu putea fi întrutotul un porc. A putut să profite de ea de două ori. Ultima dată ea nu i s-ar fi împotrivit, constată cu amărăciune. Pe când ceilalți bărbați ar fi profitat de ocazia ivită — nici nu vroia să-și amintească că-i ceruse să o iubească — el îi spusese adevărul despre noaptea pe care o petrecuseră în același pat.

— Mercy, o strigă el. Ea ridică capul. Nu... nimic.

Cu gândurile ei nici nu mai observase că el o privește cu atenție de câteva minute, cu seriozitate și îngrijorare.

— Ce vrei să-mi spui ?

— Te comporți de parcă ai mai avea o altă viață, după moarte. Tu ești o femeie caldă, sensibilă. Ceea ce s-a petrecut între noi, felul cum ne-am comportat unul față de celălalt, constituie o întâmplare normală având în vedere împrejurările momentului.

— Un asemenea moment nu s-a ivit vreodată în viața mea, accentuă ea, știind că el nu o considera capabilă să ajungă atât de departe cu bărbații. Cu siguranță că el a observat înroșirea obrajilor când i-a cerut să o iubească.

— Dacă nu aș fi știut acest lucru mai dinainte, spuse el zâmbind, și furia ei se topi, atunci modul cum s-au colorat obrăjorii tăi în ultimele minute mi-ar fi spus totul despre experiența ta în privința amorului.

Pe nesimțite, având grijă să-i menajeze susceptibilitatea și să-și înfrângă stânjeneala, Croft o antrenă într-o conversație pe alte teme pentru a o face să nu se mai frământe cu gândurile ei obsedante.

— Ia spune-mi, cum găsești căsuța ? Ai găsit drumul cu ușurință ? Nu te-ai rătăcit cumva ? până să-i răspundă el îi oferi altă ceașcă de cafea.

Ea acceptă cu plăcere băutura și avu o satisfacție lăuntrică văzând că un bărbat se ridică și o servește. Tatăl ei nu concepea ca femeile să nu-i servească băutura, iar Philip nu se gândise vreodată să-i facă această favoare.

Așezați confortabil, cu ceștile de cafea proaspătă în dreapta, savurau liniștiți aroma îmbietoare a băuturii ; ea admiră tactul lui Croft, care evită subiectele dureroase pentru ea.

— Cum ți se pare Abbeybridge ?

— Este mai linișit decât Ravensmere, după cât am putut eu vedea. Îmi place foarte mult.

— Nu prea liniștit pentru tine ?

— Oh, nu, se împotrivi ea. Îmi place. Ador singurătatea.

În mod ciudat, tăcerea care se lăsă în timp ce ei sorbeau cafeaua, nu părea stânjenitoare. Ea se gândea că e tăcerea obișnuită a unui cuplu, la micul dejun. Ar fi fost și mai straniu ca ei să formeze un cuplu. După ciondănelile lor repetate, din care au ieșit scântei, nu prea vedea cum putea să apară între ei doi o înțelegere.

— Mi-ai spus că ai multe probleme la care trebuie să reflectezi, se interesă el, aducându-i aminte de cele spuse la telefon. Ai avut liniștea necesară pentru a găsi o rezolvare favorabilă problemelor care te frământau ?

Ea își întoarse ceașca întrebându-se dacă el se referise la o problemă anumită. Poate la faptul că Philip se va întoarce în curând ? Aducându-și aminte de el și de faptul că relațiile dintre ei încetaseră, brusc avu revelația că nu ar dori ca Philip să-i propună împăcarea. Nu mai vroia să se mărite cu el !

Își coborî privirea spre ceașca ei. Croft Latimer era prea subtil ca să nu remarce

schimbarea din privirea ei la revelația avută. Nu era momentul să analizeze acum consecințele noii ei hotărâri.

— Problemele mele mă vor aștepta la întoarcerea mea la Ravensmere, zise ea, dându-și seama că nu-i răspunsese la întrebare.

— Dar tu ai de gând să-i spui lui Bailey că eu...

— Nu m-am referit la Philip, se grăbi ea să precizeze.

Tonul vocii ei nu se schimbase, astfel că Latimer nu putea să-și dea seama dacă era preocupată mai mult de Philip decât de alte probleme.

Îi mărturisi totuși celălalt motiv de îngrijorare :

— Am fost înștiințată să părăsesc apartamentul.

— Ușoara ridicare a sprâncenelor arătă clar că a fost o veste neașteptată pentru el.

— Din cauza tuturor scornelilor care circulă în Ravensmere ? Dar buzele sale lăsară să-i scape un surâs, ceea ce proba că nu luase lucrul acesta în serios. Sunt sigur că proprietarul va reveni asupra deciziei luate dacă vei strecura în sat zvonul că tu și cu mine nu ne-am...

— Proprietăreasă, îl corectă ea, gândindu-se la faptul că orice conversație cu el o îndemna să-l întrerupă atât de des. Domnișoara Sefton este proprietăreasa mea și...

Mândria ei o făcu să aibă o reţinere în prezentarea amănunţită a problemei personale ; nu împărtăşea părerea cumetrelor din satul ei care trăncăneau vrute şi nevrute, expunându-şi, fără jenă, toate grijile şi necazurile, tuturor celor care vroiau să le asculte.

— Din cauza apartamentului ţi-am telefonat luni. Nici mie nu-mi place să fiu călcată în picioare de cineva care se bagă în treburile personale ale oamenilor. Apropo, ştii ce etichetă ţi-au dat ? Tipul ăla înfumurat din Londra.

— Drăguţ, remarcă el şi râse. Mercy uită pe moment de problemele ei şi surâse complice la buna lui dispoziţie ; era evident că nu dădea doi bani pe părerea bârfelilor din sat.

— Oricum, reluă ea, puţin înciudată că a putut să se amuze în aceste momente, tocmai mă întorceam luni acasă, după ce rezolvasem câteva treburi, când dau ochii cu domnişoara Sefton care mă aştepta pe hol : ea locuieşte în apartamentul de la parter. Hodoronc-tronc ea se şi înfige în mine, şi-mi reproşează că ai parcat maşina în faţa casei toată noaptea, punându-mi în vedere să părăsesc apartamentul cât mai repede posibil.

O stare de neliniște o cuprinse când termină de expus problema care o chinuia atât de mult. Nu mai privise la Croft când îi vorbise de ultimatumul proprietăresei. Dar dacă

el o să izbucnească în râs la problema ei, pe care o va considera o toană de-a unei țărăncuțe, îngustă la minte și cu vederi rigide, atunci ea nu era sigură dacă nu va arunca în el cu farfurioara și cu ceașca de cafea.

— Ai vrea să merg să discut cu ea ?

Întrebarea veni în mod spontan și o surprinse tonul serios adoptat. Își înălță capul pentru a-l observa și a se convinge. Da, era serios. Refuză însă oferta lui.

— Nu. Nu, mulțumsc. Nu cred că va fi bine. O singură mașină străină parcată în fața casei a fost de-ajuns pentru domnișoara Sefton ca să creadă că toți consideră imobilul ei casă de toleranță.

— Ți-a spus asta ea ?

Figura lui se întunecă. Părea dur și nemilos ; ea își imagină pe domnișoara Sefton făcând un atac de nervi la vederea lui în pragul casei.

— Nu are nici o importanță, răspunse ea din mândrie. În plus, nici nu aș vrea să mai locuiesc acolo. Eu... oricum nu sunt sigură că voi mai face mulți purici la Ravensmere !

— Dar serviciul tău este acolo. Ție îți place viața la țară. Da, el avea dreptate, dar nu știa că tatăl ei îi interzisese plecarea spre un oraș mare pe când avea șaptesprezece ani ; lovitura primită atunci o resimțea dureros și poate că altfel ar fi fost gândirea ei dacă ar fi

cunoscut și viața din marile orașe. Poate că el o cunoștea mai bine decât ea însăși.

— Orice sat seamănă cu altul, începu ea să se confeseze și să-și spună părerile personale. Peste tot există bârfă în aceste mici localități. Sunt sigură că în fiecare sat există o domnișoară Sefton.

Considerând că este momentul să se descarce de tot ce avea în suflet și că trebuie să clarifice pentru totdeauna hotărârile luate, adăugă :

— În privința serviciului nu cred că-mi va strica o schimbare. Pot să fiu secretară oriunde. Acum, că scăpase de tot ce-i apăsa conștiința, simți nevoia de un întăritor.

— Aș vrea încă o ceașcă de cafea și apoi voi pleca.

— După ce goli ceașca, ea se ridică și-i zâmbi lui Croft care își mai turna cafea. El se întoarse pentru a pune la loc fierbătorul și vorbele sale o făcură să-și piardă zâmbetul :

— Nu trebuie să pleci, știi acest lucru, Mercy.

Cuvintele lui o făcură să tresară și privirea ei deveni bănuitoare. Se uită la el și figura lui părea sinceră, dar, fără să fi știut ce însemna rugămintea lui, nu avea încredere în el. Nu mai ezită, devenind mai grosolană pentru a pune la punct lucrurile.

— Cam vag, nu cred ca știu, zise ea, luând fierbătorul și agitându-l. Dar ai putea să adaugi o clarificare la remarca ta ?

— Pune deoparte fierbătorul și o să-ți explic.

Tăcu pînă ce se așezară din nou la masă, față în față, apoi continuă :

— Ne-am putea ajuta unul pe celălalt în aceste momente.

Completarea lui nu atenuă suspiciunea din ochii ei.

El o dorise ; ce tip șmecher din Londra ! Dar asta vrea să dea de înțeles... Degetele sale se strânseră în jurul mânerului de la fierbător. El observă acest lucru căci schiță un zâmbet naiv.

— Calmează-te, fată dragă. Te asigur că nu am avut intenția să sugerez ceva care ar putea să te determine să torni cafeaua fierbinte în capul meu. Ca să o convingă îi zâmbi călduros și Mercy se domoli, dar păstră un chip sever și încruntat.

— Spune-mi clar, ce vrei să-mi propui ? întrebă ea, desprinzându-și degetele de pe mâner.

— După câte îmi dau seama încă nu ai reușit să-ți pui în ordine gândurile si cu atât mai puțin să-ți rezolvi problemele. De aceea mi se pare că ai nevoie de mai mult decât câteva zile până îți revii din starea de șoc emoțional prin care treci.

Tot ce spunea era foarte adevărat. Emoţiile puternice care o încercaseră de la nunta lui Hilary nu o părăsiseră nici o clipă.

— Îmi propui să-mi prelungesc şederea aici ? Era din nou neîncrezătoare. Nu dorea încă să se reîntoarcă la Ravensmere dar cum ar putea, atmosfera de la Vila Lupin, să ajute să-şi rezolve problemele ? Şi cum l-ar ajuta pe el prezenţa ei la vilă ?

— Ce domnişoară bănuitoare eşti, zise el, ghicindu-i cu uşurinţă reticenţele. Să nu crezi că nu am observat ce schimbări s-au produs aici de când am fost ultima dată.

— Schimbări !

Ea nu făcuse altceva decât ştersese praful şi lustruise puţin mobila. E adevărat că toate străluceau : geamurile de la ferestre, mobilele, florile roşii şi galbene care deschid lumina din camere.

— Îţi plac florile de câmpie ? zise ea, zîmbind cu candoare.

Îi pusese întrebarea căci o văzuse pe prietena lui blondă că strâmbă din nas la vederea lor.

— Îmi plac mult. Dar ce mă impresionează mai mult este faptul că mi se pare casa mai familiară, mai caldă. Se vede că e nevoie de o mână de femeie.

Ea nu reacţionă la această aluzie.

— Vreau să-ţi cer o favoare : Ai vrea. Mercy Jeomans. să stai aici, ca administrator al vilei ?

Ea ridică o privire amenințătoare.

— Administrator ! exclamă ea, gândindu-se la vreo capcană a lui Croft.

— De ce nu ? spuse el, înainte ca ea să-i reproşeze ceva. Mi-ai spus adineauri că ai terminat cu serviciul. Oare afirmase ea acest lucru ? se miră ea. Şi înainte ca ea să-şi amintească ce spusese despre serviciu, el continuă :

— Casa are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă şi ţie îţi place să locuieşti aici, ce zici ?

— A... da, îmi place, mărturisi Mercy, care, până la întîlnirea cu Latimer, chibzuia întotdeauna ce să răspundă dar acum se pierduse cu totul în faţa lui. Propunerea lui i se părea sinceră. Nu vroia să lase impresia că a înţeles acest lucru şi dorea să se mai joace puţin cu acceptarea ofertei.

— Tu îmi oferi o slujbă ? Vrei să spui că vei fi patronul meu ?

— Casa are nevoie de cineva care să stea aici în permanenţă, replică el. Nu am avut timpul necesar să întocmesc o listă a tuturor schimbărilor pe care vreau să le fac. Lucrul acesta m-a preocupat de când am cumpărat-o.

Bănuind pentru ce a cumpărat-o, ea nu se putu abţine să nu-l întrebe :

— Cum se face că ai aflat că aici este casa asta de vânzare ?

— Diana locuiește la câțiva kilometri depărtare. Știind că eu caut o casă în care să nu fiu deranjat, mi-a recomandat-o. Mercy își aduse aminte că Diana era sora lui și deci ea a favorizat întâlnirea lor la vilă. Croft îi reaminti :

— Dacă vei rămâne aici vei avea timpul necesar să chibzuiești în liniște la toate problemele tale. Vei avea o slujbă, vei locui într-un sat, pe care mi-ai spus că-l iubești.

Nemaifiind bănuitoare, Mercy recunoscu, în interiorul ei, că îi plăcea într-adevăr satul. Îi plăcea verdeața abundentă care înconjura casa. Dar administrator ?

Văzând că e pe cale să aprobe ideea lui de a sta la vilă, mai ales că un simțământ ciudat o înghiontea să rămână mai mult timp la Vila Lupin. Mercy consideră că e necesar să se codească un timp, pentru a face o bună impresie, înainte de a accepta oferta lui.

— Nu va fi ceva permanent, zise ea, din lipsă de inspirație. Va trebui să-mi schimb serviciul, căci nu cred că posturile de secretară abundă în sate, nu-i așa ?

— Bineînțeles că eu te voi plăti în calitate de administrator, îi dădu el răspunsul prompt, observând din spusele ei că se gândea la banii pe care îi va primi ca angajata lui. De asemenea, vei locui gratuit aici, o ispiti el în plus.

Piei, diavole, şi nu mă duce în ispită ! îşi spuse Mercy. Găsi o stratagemă prin care să poată pune punctul pe i şi să justifice ezitările.

— Şi ce se va întîmpla cu tine ? întrebă ea cu precauţie. Această vilă va fi locuită după cum ţi-a fost dorinţa. Dar ea este locul tău unde te poţi retrage să te odihneşti. Acesta este motivul pentru care ai cumpărat-o. Vei veni aici când vei dori, nu-i aşa ?

Întrebarea ei nu-l impresionă deloc, pentru că-i dădu replica imediat, pe un ton lipsit de căldură.

— Îţi voi da o cheie de la dormitorul tău. dacă acest lucru te îngrijorează atâta.

Dacă o îngrijorează ! Sfântă prefăcătorie ! Niciodată nu va putea uita ce sentimente trezise în ea în acea dimineaţă. fără să menţioneze şi reacţia ei. Şi tot niciodată nu va mai exista o împrejurare asemănătoare.

— Şi dublura cheii ? insistă ea.

— Ca să fiu cinstit cu tine, răspunse Croft, prefăcându-se că nu a auzit întrebarea ei ce nu reclama răspuns în opinia lui, singura dată când am venit aici a fost atunci când munca încordată de la firmă a început să devină prea apăsătoare. Privirea ei îl fulgeră. Pentru a nuanţa cele afirmate şi a o face să înţeleagă, preciză :

— Mă retrag aici în momentul când simt nevoia unei pauze totale, atât psihice cât şi fizice.

Precizarea era clară : viitoarea apariţie a lui nu va avea drept consecinţă nici o intenţie de a repeta performanţa pe care o realizase în dimineaţa aceea.

Dar privirea lui Mercy întâlni un bărbat puternic ca un armăsar şi tot viril ca el. Dădea impresia că are un surplus de energie, pe care va şti cum să o cheltuiască. Aprecie amabilitatea cu care el se oferise să nu o stânjenească.

Mercy se uită în ochii lui care-şi pierduseră duritatea dar care trădau acuma semne de oboseală, după munca depusă la firmă : părea surmenat şi avea nevoie de odihnă.

Cearcănele de la ochi erau datorate oboselii, era sigură de asta şi toate temerile ei se risipiră. Îl întrebă direct :

— De aceea ai venit azi aici, pentru că ai simţit nevoia de repaus ?

De-abia termină fraza că îşi aminti ce îi spusese el când sosise dimineaţa. Venise cu un scop prea evident ca să-l poată ascunde : dorea să-i ceară socoteală pentru cuvintele considerate ofensatoare adresate fetei cu care sperase să se logodească. Regretând faptul că-i anulase proiectul de logodnă cu Felicia Woodward, deşi ea însăşi fusese expusă unui

şoc emoţional, ea redeveni fata cu inima miloasă aşa cum o cunoştea toată lumea.

— Sunt dezolată. Ştiu că nu acesta a fost motivul, zise ea repede. Regret mult cuvintele poate aspre pe care i le-am adresat Feliciei Woodward. Sincer îmi pare rău. Nu ştiam că îţi voi crea încurcături atunci când i-am spus vreo două cuvinte tari.

Îi fu ruşine de faptul că l-a acuzat pe Croft că făcuse dragoste cu ea, acum când aflase că e capabil de un preludiu rafinat, mai ales că el ar fi putut să facă din ea un instrument docil, fără prea mare strădanie.

Era conştientă că Latimer discernea fără dificultate motivele schimbării culorilor din obrajii săi — deşi în momentul acela părea că nu-i dă importanţă, mulţumindu-se să o privească chinuindu-se şi frământându-se din cauza emoţiilor atât de diverse. Ea îl atacă din nou.

— Dacă îmi dai numărul de telefon, eu voi... voi telefona şi îi voi explica...

Se opri aici. De ce oare trebuia să se îngrijoreze de soarta celorlalţi ? De ce toate încurcăturile altora trebuiau să aibă ecou în sufletul ei ? O furie bruscă o cuprinse, atât împotriva ei, cât şi a lui ; el părea fericit ascultând confesiunile ei. Revolta o făcu să schimbe tonul şi să-l provoace direct :

— Dar de ce nu i-ai spus tu însuţi că noi doi nu.... Puseul furios trecu tot atât de repede după cum apăruse... că tu nu... m-ai...

Când văzu că el zâmbea furia îi sugrumă vocea şi nu mai putu termina fraza. Auzi vocea lui, caldă şi afectuoasă :

— Poate că nu am iubit-o îndeajuns de mult.

Părea că nu regretă foarte tare pierderea ocaziei de a se logodi şi apoi de a se căsători cu Felicia Woodward, fiindcă avu timp să se uite şi la ceasul de la mână. Când văzu cât este ora. exclamă uluit :

— Oh. Doamne, este timpul să plec !

Deveni, brusc, omul de afaceri pe care ea îl vedea şezând în spatele biroului său. Vocea îi deveni autoritară, ca a unui viitor patron :

— Trebuie să fiu de urgenţă la sediul firmei. Spune-mi acum, Mercy Jeomans, mi-am găsit un administrator sau nu ?

Era pe punctul să-i răspundă : „Nu", şi deschise gura.

Atitudinea lui autoritară se schimbă ca fulgerul şi faţa îi strălucea de un zâmbet plin de farmec încât, la fel de brusc, ea nu mai avu tăria să refuze rugămintea băieţelului din el. Înainte ca ea să spună : „Nu" el o cuceri prin insistenţa zâmbetului :

— Te rog mult.

— Oh, bine, se auzi ea acceptând.

Deşi nu avea motive să fie bucuroasă, izbucni în râs. Vocea ei cristalină răsună în bucătărie, în armonie cu râsul de bariton al lui Croft.

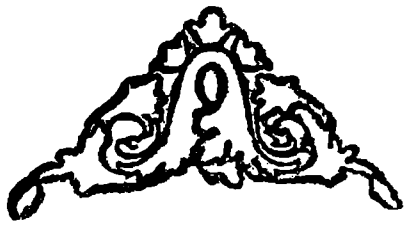

CAPITOLUL VII

În dimineața următoare, Mercy se gândi la Croft Latimer ca la un proprietar îndepărtat, având treburile sale de rezolvat. Nu putea să-și explice însă, de ce tocmai el era prima persoană care îi venise în minte, când se trezise. Să fi contribuit oare suma înscrisă pe cecul înmânat, înainte de plecare ?

Onorariul lunar al administratorului, așa îi spusese el, îi schimbase complet obișnuința cu care fusese plătită : ea primea banii de la școală, la sfârșitul lunii, nu înainte.

Când ea a protestat văzând cât de mult primește el i-a replicat : „Sunt obișnuit să plătesc la valoarea lor serviciile cele mai bune de care beneficiez !“ Această apreciere o luă prin surprindere, căci era aproape un compliment adresat ei. Pe moment, a fost gata să protesteze, dar văzând graba cu care el își privea ceasul de la mână, înțelese că are afaceri mai importante de rezolvat decât să-și piardă timpul certându-se. Era deja în pragul ușii și nu mai avu timpul decât să-și ia la revedere.

Şi ea avea treburi importante de făcut în această dimineaţă. Se dădu jos din pat repede şi coborî să se spele. Nu putea spune cu certitudine dacă reuşise să-şi pună ordine în simţămintele ei. Înainte de culcare îşi aduse aminte de numeroasele şocuri emotive prin care trecuse ; sâmbăta trecută începuse sub auspicii atât de frumoase, pentru ca duminică să se afle la o răscruce a vieţii sale. Îşi dădu dreptate pentru înţelepciunea de a fi renunţat la slujba de la şcoala din Ravensmere şi de a fi plecat din sat.

Se simţea umilită, mai întâi de faptul că Philip o surprinsese într-o situaţie jenantă, apoi de gura slobodă a femeilor din sat care o forţaseră să fugă departe de ele. Acum că avea la îndemână un argument în plus — Croft nu era aşa cum îl văzuse Philip sau satul — s-ar fi putut întoarce la Ravensmere fără să-i fie frică că ar mai avea coşmaruri insuportabile noaptea. Trebuia neapărat să facă un drum până acolo ; chiar şi numai pentru a-şi lua hainele şi a depozita undeva mobila din apartament.

Seara trecută îşi scrisese demisia pe care o va pune la poştă în această dimineaţă. Noul său loc de muncă, oferit de Croft, nu va fi permanent, aşa cum îi precizase lui, dar cel puţin îi asigura existenţa pentru câtva timp şi, în plus, avea şi un acoperiş deasupra capului. Când va veni vremea se va gândi la vii-

torul ei. În momentul de față trebuia să aibă în vedere rezolvarea problemelor legate de trecut.

La ora opt și jumătate se afla deja în mașina sa, pe care o îndreptă spre Ravensmere. Astăzi, singura întâlnire care ar fi deranjat-o ar fi fost să dea ochii cu Philip : de ceilalți nu-i păsa câtuși de puțin.

Fusese tulburată în momentul când hotărâse să nu se mai mărite cu Philip. Reflectase la acest subiect după plecarea lui Croft și ajunsese să afle motivul pentru care nu mai dorea să facă acest pas. Pur și simplu nu-l mai iubea. Desigur, ținea încă la el. Tot timpul va avea un loc în inima ei ; cele întâmplate între ei nu i-au schimbat caracterul și el va rămâne aceeași persoană amabilă, caldă și bună din totdeauna. Doar că pur și simplu nu-l mai iubea.

Sondând și mai mult în memorie, descoperi că, de multă vreme, nici el nu o mai iubește, dar că nu-și dăduse seama de acest lucru. Nu dorea să-l revadă și să-i deschidă ochii de teamă să nu deschidă o rană, care cu greu s-ar fi vindecat.

— Bună dimineața, doamnă Vialls, se adresă ea ființei pe care, cu câteva zile în urmă, se temuse s-o întâlnească ; acum stătea în fața casei domnișoarei Sefton, la pândă de noi

informații. Nu-i dădu timp să pună la bătaie maleficele întrebări și o luă repede :

— Ce zi minunată, nu-i așa ? Vai, ce pălărie nouă purtați și vă vine așa de bine !

Pe când doamna Vialls se opri din mers, pentru a-și duce mâna la pălărie să verifice dacă este bine așezată pe cap, Mercy se întoarse brusc și intră în casă. Aerisi camerele, ridică jaluzelele, telefonă la depozit și mai aranjă pe ici, pe colo, astfel că pierdu mai mult timp decât prevăzuse. Întâi că domnișoara Sefton nu va putea sta mult timp fără să vadă ce se întâmplă, așa că se hotărî să o pună ea la curent cu ce are de gând să facă. Își făcu bagajele și, după ce duse prima valiză la mașină, se opri și bătu la ușa proprietăresei, așteptând ca lanțul de siguranță să fie scos. Când zări figura acră binecunoscută, o înfruntă deschis. cu zâmbetul pe buze :

— Mă mut astăzi. domnișoară Sefton. Înainte de a pleca vă voi da cheile de la apartament.

Surprinsă de aerul schimbat al chiriașei, care nu părea deloc timidă și neajutorată, domnișoara Sefton vru să-și plaseze câteva din remarcile ei usturătoare, dar buzele ei subțiri nu mai reușiră să spună ceva, căci Mercy continuă :

— Mă tem că muncitorii de la transportul mobilei nu vor putea veni până vineri. Mă voi întoarce dacă doriți, dar așa...

Domnișoara Sefton, așa cum bănuise Mercy, nu reuși să se abțină de a avea ea ultimul cuvânt :

— Îi voi lăsa să intre, spuse ea cu aroganță, liniile subțiri ale buzelor descriind mici volute.

— Mulțumesc, domnișoară Sefton, este mai mult decât amabil din partea dumneavoastră. Se îndreptă spre scară când proprietăreasa strigă după ea :

— Sper că vei lăsa noua ta adresă, deoarece vor veni facturile de telefon și de electricitate.

Mercy se înfurie, căci trebuia să mai aibă de a face și cu funcționarii de la societățile de distribuție a electricității și de comunicații. Își potoli mânia. Iată că domnișoara Sefton, care nu era o ființă prea amabilă, se oferă să-i facă anumite servicii. Poate că la bătrânețe oamenii se împacă mai greu cu despărțirile de ființele ce locuiesc în aceeași casă. Dar dacă dorește numai să afle care este noua sa adresă ? Putea foarte bine să ia legătura telefonic pentru a i se trimite facturile de plată. Afurisită a rămas domnișoara Sefton !

— Vă voi lăsa adresa înainte de a pleca, îi răspunse ea cât putu de calm.

O senzație de fericire o cuprinse de îndată ce praful șoselei din Ravensmere se înălță în urma mașinii. A fost o ușurare că nu l-a întâlnit pe Philip ? se întreba, cu uimire. S-a te-

mut că s-ar fi putut întâmpla la banca din sat unde se dusese să încaseze banii de pe cecul lui Croft. Medita dacă evitarea întâlnirii îi adusese asemenea stare plăcută în suflet. Sau era fericită că se întorsese la scumpa căsuță Lupin ? Ba nu, imboldul îi venea cu siguranță de la scrisoarea de demisie pe care o pusese la poștă și care acum îi dădea sentimentul de a fi liberă ! Liberă !

Dimineața următoare o pierdu cu aranjarea casei și a lucrurilor cumpărate. Adusese cu ea mai multe vase de flori, dar, când vru să schimbe apa de la florile de câmp, consideră că ele se potrivesc mai bine cu ghiveciul crăpat și fără smalț, așa că le lăsă în el.

Mai făcu câteva aranjamente prin camere și se culcă mulțumită de eforturile depuse. După părerea ei vila arăta acum ca un cămin.

Vineri dimineață se duse la magazinul din sat pentru a-și înnoi proviziile. O găsi pe doamna care o servise prima dată, într-o vădită dispoziție de flecăreală. Obișnuită cu viața de la țară, Mercy cugetă că e bine să fie cunoscută în sat, mai ales dacă exista în Abbeybridge o altă doamnă Vialls care ar putea inventa orice despre ea. de exemplu că locuiește în Vila Lupin în timp ce proprietarul este absent.

— Aveți o priveliște atât de frumoasă, acolo sus, nu-i așa ? o întâmpină stăpâna magazinului. Mercy confirmă. Doamna întrebă :

— Este adevărat că domnul Latimer dorește să facă câteva transformări la vilă ?

— Cred că este drăguță așa cum este acum, spuse Mercy, zâmbind cu naturalețe pe când ieșea cu pachetele de cumpărături.

Nu-i fu foame la ora prânzului și, iubind libertatea obișnuită, se hotârî să mănânce mai târziu. Rămase toată după-amiaza în bucătărie frământând făina pentru coca de la plăcinta cu mere.

Cînd totul fu gata, o puse la cuptor să se rumenească. Pe neașteptate auzi zgomotul unei mașini care urca. Se gândea că trebuia să fie Croft și, domolindu-și bătăile inimii care începuse să bată fără nici un motiv aparent. se duse în sufragerie să vadă cine sosea Nu era nici Croft, nici mașina Feliciei. Avu o tresărire neplăcută când observă o femeie blondă coborând : crezuse că este Felicia Woodward dar nici pe femeia aceasta nu o cunoștea.

Se întoarse repede în bucătărie pentru a se spăla și se fripse la mâini, grăbindu-se să scoată de la cuptor plăcinta cu mere. care crescuse între timp. Se auziră lovituri puternice la ușă ; își șterse mâinile și se duse să vadă cine era vizitatoarea.

Deschise ușa și zări o doamnă sveltă și îmbrăcată cu mult bun gust. Avea în jur de treizeci de ani. cu cearcăne mari în jurul ochilor, care trădau o lungă suferință sau o in-

sonnie rebelă. Figura sa degaja multă autoritate : de fapt bătuse energic în uşă şi tot aşa i se adresă lui Mercy.

— Cine eşti dumneata ? Ce cauţi aici ? Ce faci aici ?

Tonul ridicat al vocii nu era un semn bun. Mercy îşi pierdu de îndată orice urmă de simpatie pe care o resimţise la vederea înfăţişării suferinde a vizitatoarei neaşteptate.

— Eu locuiesc aici, îi răspunse sec. Cine sunteţi dumneavoastră ?

— Dumneata locuieşti aici ! Replica ei rămase fără răspuns. Cine ţi-a permis acest lucru ?

Deşi nu părea că este treaba ei, totuşi o undă de sinceritate din voce fu deajuns pentru Mercy ca să o considere o cunoştinţă a lui Croft.

— Sunt aici din însărcinarea domnului Latimer, răspunse, şi văzu că ochii cenuşii ai doamnei se măresc ca nişte cepe şi se uită la ea cu uimire :

— El nu mi-a spus niciodată... începu ea.

Apoi, ca şi cum nu ar fi putut crede în cele afirmate de Mercy, deveni mai aprigă în a-şi apăra drepturile, ceea ce o făcu pe Mercy să se întrebe dacă nu cumva este o altă prietenă de-a lui Croft. Era îngrijorată de faptul că i-ar fi propus şi ei logodna : se uită la mâna ei stângă dar nu avea nimic pe degete.

Doamna schimbă tonul, devenind mai politicoasă :

— Ai cumva vreo dovadă ?

— Am numărul lui de telefon. Puteţi să-i telefonaţi...

— Ştiu foarte bine numărul de telefon al fratelui meu...

Brusc, Mercy se simţi din nou fericită şi exclamă radioasă, fără să-i mai dea voie să termine.

— Diana ! Trebuie să fiţi Di... pardon, doamna Goodwin.

— Ţi-a vorbit el despre mine ? o întrebă pe Mercy, păstrându-şi încă tonul infatuat.

Mercy îi zâmbi cu multă căldură. Era gata să-i spună cum se cunoscuseră, dar se răzgândi : dacă Latimer i-a destăinuit surorii sale toată povestea ei cu logodna desfăcută, crezând că ele nu se vor vedea vreodată ?

— Mi-a spus că are o soră, Diana Goodwin, dar noi... se opri aici, fără să observe că Diana, la fel ca şi Felicia, erau prea mult preocupate de ele însele, încât nu acordau atenţie la problemele altora mai mult de o frază de politeţe. Vă rog să poftiţi, haideţi, o invită ea, dându-se puţin deoparte pentru a-i face loc să treacă. Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi aici pe scară, dar...

— Dar atitudinea mea te-a descumpănit puţin, zâmbi Diana, păşind peste prag şi observând schimbările petrecute în sufragerie.

de la ultima ei vizită. Ah, să știi că și mie îmi pare rău. Se uită uimită în jur și-i spuse lui Mercy :

— Când Croft mi-a spus că e în căutarea unui loc în care va putea să se ascundă pentru a se odihni, am avut impresia că vrea să se retragă undeva, departe de lume și să stea absolut singur.

— Oh, zise Mercy, care se îmbujoră la remarca făcută de sora lui Croft cu privire la prezența ei la vilă, el... noi... se bâlbâia, gâtul îi era uscat și nu reușea să scoată alte cuvinte.

— De ce nu mi-a spus nimic ? De obicei îmi mărturisește absolut totul, continuă să zâmbească Diana, care observase stânjeneala lui Mercy. Am vorbit cu el la telefon săptămâna trecută despre... fu rândul ei să aibă o ezitare... o altă problemă ; se uita cu ochii în altă parte, căutând să-și aducă aminte despre ce fusese vorba. El mi-a spus la telefon că eu sunt singura femeie care știe de existența Vilei Lupin.

— Eu, eu... repetă Mercy. O simpatiza pe Diana, care nu purta verigheta atâta timp cât soțul ei nu se întorsese acasă, dar nu credea că Latimer nu pomenise nimic Feliciei despre vilă. Dar imediat își aminti și inima începu să-i bată puternic — că Felicia era la Croft când au discutat la telefon despre vilă ; Latimer îi

comunicase unde se află exact Abbeybridge și i-a dat adresa vilei.

Diana era atentă la Mercy care, pentru a ieși din starea de zăpăceală, recurse la clasica invitație :

— Nu doriți o ceașcă de ceai, doamnă Goodwin ?

— Aș lua una cu plăcere, acceptă ea. Și, te rog, spune-mi Diana.

Simțindu-se mult mai calmă decât Mercy, o urmă în bucătărie, scuzându-se de modul brutal în care o tratase, dezvăluindu-i cum i-a venit ideea să vină să verifice dacă totul este în regulă la vilă, și în final, spuse :

— Mi-am zis că bănuielile mele cele mai rele se adeveresc, în momentul când am văzut rufele întinse pe frânghie, la uscat. Mercy se gândi că rufele trebuiau să fie deja uscate.

Trecură apoi în sufragerie. Mercy zâmbi : se simțea mai dezinvoltă și după ce băură o cească de ceai, îi destăinui Dianei că ea este administratorul vilei, atât și nimic mai mult. Imediat, Diana îi oferi ocazia să povestească mai multe despre ea :

— Îl cunoști de mult pe Croft ?

— Nu de prea multă vreme. Ne-am cunoscut... se întrerupse brusc. Oh, Doamne, ce uitucă e ! Cum ar putea dezvălui unde s-au cunoscut !... recent, termină ea fraza, și zâmbi pentru a-și ascunde zbuciumul inimii.

Era clar că Diana dorea să termine odată cu rătăcirea soţului ei. Dacă ar fi menţionat numele lui Hilary şi s-ar fi prezentat drept prietena ei, ar fi însemnat să toarne gaz pe foc şi să trezească Dianei rana ei cea dureroasă ; ea nu ar mai fi putut să uite toată nenorocirea şi ar fi fost extrem de tulburată. Numai pronunţarea numelui lui Hilary ar fi răvăşit-o complet, iar cearcănele din ziua următoare ar fi stat mărturie de încă o noapte albă şi chinuitoare.

— Mai doreşti ceai ? o întrebă pe Diana, observând că ea îşi golise ceaşca.

— Te rog, răspunse musafira. Apoi ea se interesă, lucru natural pentru o soră, dacă Croft a fost noaptea trecută pe aici ?

— Nu, răspunse prompt Mercy. Bucuroasă că a trecut peste momentul când s-a cunoscut cu Latimer, îşi trase respiraţia şi spuse, pe un ton neutru :

— Nu mi-a comunicat când va reveni : a fost aici alaltăieri dimineaţă.

I se păru că Diana acceptă fără reţineri explicaţiile ei, căci aceasta se limită să deplângă munca extenuantă a fratelui ei :

— Oh. abia aştept ca el să vină, cât mai curând posibil, căci ştii foarte bine că munceşte foarte mult. Lucru cu care Mercy era perfect de acord.

— De fapt, adăugă Mercy. considerând că s-a destăinuit prea mult, mă aflu aici ca ad-

ministratorul lui Croft și... era gata-gata să termine cu : „și nimic altceva“ dar se opri și-i trimise un surâs înțelegător.

— Sunt sigură că ai grijă multă de el. Ești o fată deosebită. Nu prea văd eu pe nici una din fetele cu care umblă, să-i pregătească până și o plăcintă cu mere, dacă asta făceai când am venit aici.

Înainte de a părăsi casa, imediat ce a terminat de băut ultima ceașcă de ceai, Diana se interesă, din nou, de împrejurarea în care s-au cunoscut cei doi. Mercy evită cu multă subtilitate orice răspuns direct, invocând dorința de a-i arăta transformările aduse de ea în vilă.

— Te rog să-mi spui cum ți se par aranjamentele pe care le-am făcut în camere.

— Aș fi încântată să văd cum se armonizează mobila din salon. Cele două femei se întreținură asupra amplasamentului mobilei și al efectului pe care îl poate avea lumina redusă pentru relaxarea musafirilor.

Mercy se folosi de toată dibăcia de care era în stare pentru a-i ascunde Dianei adevărul în legătură cu nunta lui Hilary și a feri ochii ei de amenințarea unei nopți albe. Când Diana își luă la revedere, după ce vizitase toate camerele, rămase pe jumătate convinsă că Mercy este într-adevăr doar angajata lui Croft pe post de administrator al vilei.

Mercy o conduse până la uşă şi răsuflă uşurată. După plecarea Dianei, ea se frământă mult timp în legătură cu ea şi cu Latimer.

Ştia că el o dorise şi, fără să ţină seama de vocea conştiinţei sale, admise că fusese o dorinţă reciprocă. Dar dacă Diana îi va relata lui Croft câtă străduanie depusese pentru a înfrumuseţa casa şi câtă grijă avea să-l întâmpine cu bunătăţi pe masă ? Ce-o să gândească ? Se va îndoi de sinceritatea ei, când a ţipat la el în dormitor, în dimineaţa când el a venit la vilă ? El nu i-a răspuns la cererea de a primi şi dublura cheii de la dormitorul ei, nu-i aşa ? Încă o mai doreşte ? Are el impresia că totul se va rezolva cu timpul ?

Conştientă că dacă se gândea prea mult, imaginaţia începe s-o ia razna, Mercy îşi luă prânzul, curioasă să afle ce ar putea să-i spună Diana lui Croft.

Dar când îşi imagină ce-i va spune Croft Dianei, Mercy simţi nevoia irezistibilă de a-l suna la telefon pentru a-l pune în gardă de faptul că Diana a plecat de la vilă având o impresie greşită.

Trebuia să-l sune neapărat. Nu credea că el era capabil să-i dezvăluie Dianei împrejurarea în care s-au cunoscut. Era îngrijorată să afle impresia Dianei despre vizita făcută şi nu avea altă cale decât o convorbire telefonică cu Croft.

Cu îndoiala în suflet că va auzi alt glas de femeie, deşi ar fi putut să se fi aplanat divergenţele cu Felicia Woodward, Mercy formă numărul de telefon al lui Croft.

Îi răspunse chiar el, lucru care o descumpăni puţin : surpriza o făcu pe moment să spună doar :

— Bună, Croft, sunt eu, Mercy.

Auzi un zgomot uşor, semn că el a atins ceva cu mâna. Apoi el pronunţă un singur cuvânt :

— Necazuri ?

Se gândea oare că ea îi telefonează numai când are necazuri ? Se bosumflă şi îi păru rău că a format numărul lui.

— Nu, nu prea sunt, negă ea, refuzând să recunoască că e îngrijorată de ceva anume. Vocea lui deveni mai amuzată şi, fără să se grăbească, îi spuse :

— Îmi vine greu să admit că ai telefonat doar pentru a sta la taifas.

— Sunt angajata ta, aminteşte-ţi, se repezi ea să spună, deşi nu-i plăcu turnura pe care o luase conversaţia lor.

— Precis că ai găsit un şoarece în bucătărie, continuă el, pe acelaşi ton destins, fără să ia cuvintele ei în serios.

— Nici măcar o coadă de şoarece, îi răspunse ea acru. Află că nimic nu s-a înţepenit şi nici un geam nu s-a spart.

— Aşadar, ai telefonat doar pentru a sta de vorbă.

Îi venea să-i dea cu ceva în cap; ceea ce avea de spus era foarte serios. Nu dorea să fie grosolană cu el şi să fie forţată să-l repeadă.

— Am lucruri mai importante de făcut decât să stau de vorbă la telefon, îi zise tăios. Simţi că sosise momentul să-i spună care e cauza frământărilor sale. Continuă pe acelaşi ton rece : Sora ta m-a vizitat în după-amiaza aceasta. Ea este convinsă că locuiesc aici ca amanta ta.

Fu convinsă că-i plătise cu vârf şi îndesat pentru umorul său inconştient, fără să se căiască pentru teribila afirmaţie ce-i ieşise de pe buze, în mod precipitat.

Aşteptă efectul vorbelor sale. Dar când auzi vocea lui, continuând în aceeaşi notă jovială, se înverşună şi mai mult împotriva lui.

— Diana întotdeauna a apreciat gustul meu excelent.

— Nu prea a menţionat lucrul acesta, când am discutat la vilă, îi răspunse ea, mohorâtă.

— Ceea ce înseamnă că precis aţi discutat despre mine şi că ea este de părere că tu eşti hotărâtă să faci progrese.

— Noi nu am... se opri şi îi spuse, cu multă trufie : Cu greu te apropii de subiectul conversaţiei. Ştiind că nu ajunge la nici un rezultat cu el dacă încearcă să-l provoace, o lăsă mai moale şi-şi înfrântă furia pe care el i-o trezise. Ascultă, Croft, singurul motiv pentru care te-am sunat este că aş vrea să afli ce gândeşte Diana despre faptul că locuiesc aici.

— De-abia acum îmi spui şi mie ce te frământă. Ea rămase înfuriată şi cu greu rezista tentaţiei de a-i trânti receptorul. Îl auzi că îşi continuă gândul. Dar cred că aproape pot pricepe cum de ai lăsat-o să plece cu o asemenea impresie.

Vorbele lui o făcură să reflecteze la comportamentul ei faţă de Felicia ; nu-şi amintea nici un gest deplasat sau vreo vorbă bogată în aluzii.

I se păru evident faptul că lui nu-i păsa dacă toată lumea ştia că e amantul Feliciei Woodward, pe când, dacă cineva i-ar fi dat de înţeles că împarte patul cu Mercy Jeomans, l-ar fi repezit imediat şi i-ar fi spus : Te rog să încetezi cu zvonurile astea !

— Eu nu am făcut nimic care s-o determine la o asemenea apreciere, zise ea, şi-i păru rău pentru tonul de apărare pe care-l luase.

— Nu ai dorit ca Diana să se gândească la asemenea lucruri, nu-i aşa ? o întrebă el calm.

— Drept cine mă iei ? ţipă ea, arătându-i că este capabilă şi ea să spună : Te rog, încetează cu zvonurile. Eu nu am depăşit limita bunelor maniere.

— Atunci de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ridică el tonul, laşi...

— Eu... tot timpul cât a fost aici. mi-a fost teamă să nu o tulbur, îl întrerupse ea hotărâtă. Nu mai aşteptă replica lui aspră şi continuă : În privinţa impresiei pe care şi-a făcut-o, am văzut că este bănuitoare la aflarea slujbei mele şi a faptului că m-ai angajat de curând. Vocea ei deveni stinsă când completă : Se gândea că slujba înseamnă cu totul altceva.

Croft tăcu câteva momente, meditând la vorbele ei. Fără să se lase impresionat de ceea ce interpretase Diana că înseamnă funcţia de administrator, întrebă scurt :

— De ce te-ai temut să nu o tulburi pe Diana ?

— De ce, de ce ? din cauza celor ce mi-ai povestit despre drama pe care a trăit-o, ieşi ea din defensivă.

— Care dramă ?

— Drama pe care i-a produs-o soţul ei.

— I-ai spus ce ţi-am povestit eu ? întrebă el nedumerit.

— Îţi mulţumesc pentru părerea ta excelentă despre mine, îi întoarse replica. Bineînţeles că nu am putut face acest lucru. De aceea am şovăit puţin la început să-i spun că sunt angajata ta.

— Pesemne că ai uitat de mine, replică el şi o rugă : Povesteşte-mi de la început cum a fost vizita Dianei.

Ea respiră adânc. Dacă nici unul dintre ei nu închide receptorul din cauza furiei, atunci vor ieşi scântei din conversaţia lor.

— Diana m-a întrebat dacă te cunosc de multă vreme, începu ea distantă. Era să-i răspund. firește. că te-am cunoscut la nunta lui Hilary, când mi-am dat seama la timp că eram pe punctul să deschid nişte răni dureroase pentru ea şi încă nevindecate complet.

— Ah, spuse Croft, revenindu-i în glas buna dispoziţie şi umorul şi nu o mai lăsă să continue, înţeleg foarte bine acum. Apoi vocea îi deveni mai caldă : Ce dulce şi minunată eşti, Mercy Jeomans.

— Sunt, nu-i aşa ? îi răspunse scurt şi ca să dovedească aceasta îi trânti telefonul în nas.

Când se trezi. a doua zi dimineaţă, o stare de apatie, neobişnuită la ea. o cuprinse pe Mercy. Seara trecută repetase cuvintele lui

care o deranjaseră şi-i închisese telefonul, şi constată că ele nu sunau deloc ca o mângâiere ci aveau ceva sarcastic. Auzi : Ce scumpă şi minunată eşti !

Cine se crede el ? De ce îşi bate joc de ea ? Astfel de întrebări o chinuiau în timpul micului dejun. După ce spălă vasele şi făcu ordine în bucătărie, hotărî să facă o plimbare, să se mai calmeze.

Ce părere are el despre ea ? Cum de a fost aproape gata să creadă — înainte de a-i spune ea ce s-a întâmplat — că ar fi fost în stare să repete Dianei tot ce aflase despre nefericita căsnicie. Aproape a crezut că ea o lăsase intenţionat pe Diana să creadă că între ei există o relaţie amoroasă.

Poate să se ducă dracului, la urma urmei, se răzvrătea ea împotriva lui, pe când sărea un pârleaz. Nu era de mirare că nu au nici o afecţiune unul pentru celălalt căci el avea despre femeie doar o opinie legată de sex.

Firește că făcu conexiunea cu Felicia Woodward. Ce figură puternic machiată, de târfă, are. se gândi ea. uşor surprinsă ea însăşi că poate gândi astfel despre o femeie pe care abia o cunoscuse. Deşi nu-şi imagina ca Felicia să fi pus sentimentele Dianei înaintea propriilor simţăminte, numai să le fi avut !

Era bucuroasă, nici ea nu ştia de ce, că Felicia şi Croft se despărţiseră. Descoperi de îndată care era motivul : ea nu era atât de

bună pentru el. A, ba nu, era destul de bună pentru el, se răzgândi Mercy, ei alcătuiesc împreună o pereche potrivită, se merită unul pe altul.

Se întoarse la Vila Lupin fără ca plimbarea să-i fi adus o cât de mică alinare sufletească. Starea sa de spirit era foarte proastă. Nu credea că apăsarea resimțită se datora gândurilor care o frământaseră pe drum și anume că Felicia și Croft se înțelegeau de minune.

Se gândi că traficul era prea aglomerat spre vilă, când, după-amiază spre orele patru, auzi zgomotul unei mașini care urca spre căsuță. Și ea, care-i spusese lui Croft că iubește singurătatea !

Știind cu siguranță că nu poate fi el, putea face pariu că era prima persoană care a îndrăznit să-i închidă receptorul — Mercy nu se mișcă până nu auzi lovituri în ușa de la intrare. Nu era în toate bune și dacă Felicia Woodward venea pentru a doua oară, era hotărâtă să țipe la ea. Dar dacă era Diana, trebuia să prindă curaj și să fie veselă căci sărmana femeie nu prea părea obișnuită să râdă prea mult în viață.

Pregătită să arboreze un zâmbet de bun venit, deși se îndoia că ar putea fi Diana. Mercy deschise ușa. Rămase stană de piatră : în fața sa se afla Philip Bailey în persoană.

— Philip ! exclamă ea uluită, îmbujorându-se în obraji la amintirea ultimei lor întâlniri.

— Sper să nu te superi, Mercy, dar domnişoara Sefton mi-a dat adresa. A sosit o scrisoare de la părinţii tăi şi i-am promis proprietăresei tale că ţi-o voi aduce eu.

— Oh, Philip, nu trebuia să te deranjezi pentru atâta lucru, zise ea, uşor impresionată de bunătatea lui ; se uita la figura lui atât de cunoscută şi-şi amintea de momentele în care fusese serviabil. Ar fi fost suficient să o trimiţi la noua mea adresă.

El îşi clăti gâtlejul :

— Nu numai pentru asta am venit.

— Oh, spuse ea. Simţindu-se în încurcătură, îi luă plicul albastru ce purta menţiunea „par avion" şi-i spuse :

— Ar fi mai bine să intri.

Nu se simţise niciodată jenată de prezenţa lui, aşa că îl pofti să ia loc şi căuta în minte cum să înceapă conversaţia cu el ; se aşeză şi ea în timp ce el îi povestea motivul pentru care condusese maşina timp de două ore şi venise să o vadă.

Ea îşi stoarse mintea şi găsi ceva să-l întrebe :

— Mama ta se simte mai bine cu piciorul ?

— Oh, da, da, mult.... mult mai bine, răspunse Philip şi ea se gândea acum că acesta

se bâlbâia foarte tare : până în prezent nu o deranjase felul lui de a repeta cuvintele, acum însă acest lucru ieșea în evidență. Din fericire, continuă el, luxația nu a fost atât de gravă pe cât ne-am temut. Acum aproape că e pe picioarele sale.

O altă tăcere se lăsă între ei.

— E foarte bine, zise ea, negăsind nimic altceva de zis.

— Da, într-adevăr, da, într-adevăr.

— Tu... ai venit să mă vezi pentru un motiv anume ? îl descusu ea.

— Banii.

— Banii, repetă ea, gândindu-se că banii ei erau la el. Își aminti că Philip fusese tot timpul atent cu ea și îndepărtă gândul nefondat că ei se potrivesc ca nuca în perete. Ce bani, Philip ? întrebă ea cu seriozitate.

— Economiile noastre. Le-am scos pe toate de la bancă. Ți-am adus jumătate din ei.

— Oh, spuse ea, surprinsă. Deși, la drept vorbind, nu prea avea de ce să fie uimită. Nu se îndoise niciodată de cinstea lui Philip.

Cu permisiunea ei el trase o măsuță joasă și, deși ea protestă, începu să numere banii. Când termină, îi explică la cât se ridicase dobânda pentru perioada de timp când banii fuseseră depuși la bancă.

Explicațiile lui erau prea complicate pentru ea, care nu se pricepea în problemele fi-

nanciare, astfel că, la sfârșit, ea zise din politețe :

— Da, am înțeles, adresându-i un zâmbet nevinovat.

Ea se gândi că zâmbetul ar putea fi interpretat ca o confirmare a faptului că ea este încă în relații bune cu el. Se întreba dacă el fusese întotdeauna la fel de politicos și insipid. Atât de pedant ! Și atât... atât de posac. Revelația avută asupra caracterului său plicticos o tulbură, așa că ea îi zâmbi ca pentru a se scuza de gândurile ei, și el, care terminase cu problemele financiare interpretă gestul ei ca o aluzie pe care o așteptase de când sosise.

— Nu am venit aici din cauza banilor, spuse el, repezindu-se să-i cuprindă mâna cu mâinile sale. Mercy nu schiță nici un gest de respingere. Știa că nu riscă nimic în compania lui Philip.

— Atunci pentru ce, Philip ? întrebă ea cu amabilitate. Pentru ce ai venit ?

— Sunt... singur fără tine, i se destăinui el. dezmierdându-i mâna.

— Oh, Philip, spuse ea încet, simțind că este gata să izbucnească în plâns, dar conștientă că a avut dreptate când a hotărât să nu se mai mărite cu el. Nu se simțise deloc singură cât timp fusese departe de el.

— Întoarce-te cu mine la Ravensmere, o rugă el, mângâindu-i mâna în continuare.

— Nu pot, zise ea simplu, și știa că spune adevărul.

— Ba da, ba da, poți, afirmă Philip, care pentru prima dată contrazicea pe cineva, după câte își aducea ea aminte. Ba da, poți !

Dar Mercy clătină din cap. În afară de faptul că nu mai avea unde locui în Ravensmere, pentru ce să se întoarcă acolo ?

— Nu, spuse ea. Dar, înainte de a-i dezvălui faptul că nu se întoarce pentru că nu mai dorea acest lucru, el interveni și o contrazise din nou.

— Ba da, Mercy, ba da, protestă el. Și dacă ești îngrijorată că nu ai unde sta în sat. poți veni să locuiești cu mama și cu mine.

Ea se cutremură la perspectiva oferită. dar el, neluând în seamă aceasta, căută să-i prezinte un argument hotărâtor.

— Știu foarte bine că nu avem destui bani pentru a ne construi o casă proprie. Însă putem să ne căsătorim și să locuim la mama până vom putea să avem casa noastră. Și cu salariul tău și al meu de la școală...

— Philip, îl întrerupse ea. Nu avea tăria să-i spună că-și dăduse demisia dar trebuia, într-un fel, să-l oprească. Despre ce vorbești ? îl întrebă. sigură că el însuși nu putea înțelege ce-i propunea.

— Vreau să-ți spun că sunt gata să te iert. Cuvintele lui sunau pretențios la urechile ei. El continua să-i mângâie mâna.

—Să... mă ierţi ? repetă ea uluită.

— Pentru ceea ce ai făcut, replică el.

— Pentru...

— Mama mi-a spus că sunt un nebun dacă te aduc înapoi, vru el s-o informeze, în timp ce ea era descumpănită de preţiozitatea lui, nu-l văzuse niciodată capabil de asemenea hotărâre.

— Nu... nu crezi că trebuia să ţii cont de sfatul mamei tale ? îl întrebă ea nedumerită, căci o lua cu frică numai gândindu-se că ar putea locui în aceeaşi casă cu necruţătoarea doamnă Bailey. Dar care altă fată ar putea sta cu ea ?

— O să-ţi pară rău de cuvintele pe care le-ai spus, afirmă el. Eu te cunosc foarte bine. Va fi...

Ea nu ştia prea bine dacă bunul simţ sau mândria ei o împiedicau să-l întrerupă şi să pună capăt discursului său care părea că nu se mai termină. Reuşi să-l oprească şi cuvintele ei i se părură la fel de uimitoare ca şi lui :

— Nu-mi pare rău pentru ce am spus, Philip. Absolut deloc.

— Cum ?

El se uita stupefiat, neputând să-şi imagineze că ea este în stare de o asemenea convingere. Mercy simţea că greşise doar că abordase acest subiect şi că ar fi trebuit mai

degrabă să-i fi spus că ea şi cu Croft niciodată nu au...

Dar îşi dădu seama că nu era necesar să-i spună lui Philip. Figura lui exprima destul de clar descumpănirea şi faptul că înţelesese din cuvintele ei că nu vroia să se mărite cu el şi în consecinţă, că făcuse o călătorie inutilă.

Pe dată, Philip Bailey se schimbă la faţă şi făcu un gest pasional, neobişnuit pentru el. Se ridică în picioare şi o trase şi pe ea. O îmbrăţişă şi-i spuse, lipindu-se de ea :

— Crezi că eu nu pot fi la fel de bun ca tipul ăla căruia i te-ai dăruit, nu-i aşa ? Tocmai pentru că eu am ţinut cont de amândoi şi te-am respectat prea mult ca să fac ceva ce nu e permis, crezi tu că eu nu am sânge în vine, aşa crezi tu ?

— Nu e vorba de asta...

Dar gura sa îi strivi buzele şi o împiedică să mai spună ceva. Sărutul său se deosebea net de modul cum o săruta în trecut şi Mercy se simţi tulburată.

Încercă să se desprindă de el, căci, deşi îl cunoştea drept serios şi cinstit, de data aceasta nu se purta corect. După părerea ei el îşi expunea pasiunea în mod brutal, pe când, dacă ar fi vrut să obţină ceva, ar fi trebuit, în primul rând, să o determine pe ea să-şi schimbe convingerile. Ea îşi dădu sea-

ma că nu este un om pasional, dar acum credea că ea dorea acest lucru.

Lupta dintre ei, descoperi ea, nu avea sorți de reușită. Un sărut ușor din partea lui Croft avea puterea de a stârni în ea mai mult decât apăsarea violentă a buzelor lui Philip.

Rămase calmă, fără să protesteze, gândindu-se că este cea mai bună metodă de a se descotorosi de el.

Se simțea mai mâhnită ca niciodată că s-a întâmplat acest lucru între ei. Ar fi vrut să-l cruțe pe Philip, care de obicei avea respect pentru fiecare lucru și ar fi vrut să-l ferească de disprețul pe care-l va resimți față de el însuși ; cu fiecare moment care va trece va observa că-și pierdea de pomană timpul cu ea.

Deodată ea simți mâinile lui alunecând pe trupul ei. Toată părerea de rău se risipi și lăsă loc unei furii groaznice la gândul că el a considerat lipsa ei de apărare ca pe o invitație ce-i era adresată. Dar, în momentul când mâinile lui tremurânde ajunseră în dreptul sânilor, și înainte ca ea să le îndepărteze, un zgomot îi făcu să încremenească : cineva intrase pe furiș în cameră și se uita la ei.

— Dacă ai de gând să te comporți ca un câine cu o cățea în călduri !... bubui furios vocea lui Croft Latimer. Philip îi dădu drumul

imediat lui Mercy și se întoarse spre noul venit. Acesta continuă : Nu te supăra, dar poți face acest lucru în afara locuinței mele.

Croft intrase, fără îndoială, folosind dublura de la cheia ei și văzându-l cât este de furios, câteva momente nici unul nu scoase nici o vorbă.

O culoare purpurie invadă de îndată obrajii lui Mercy la gândul că Latimer asistase la o asemenea scenă : ruşinea momentului penibil o zăpăci complet, iar furia ei se îndreptă în aceeași măsură către Philip și către Croft.

Se uită un moment îndelungat fără să spună nimic.

În curând se dezlănțui vacarmul.

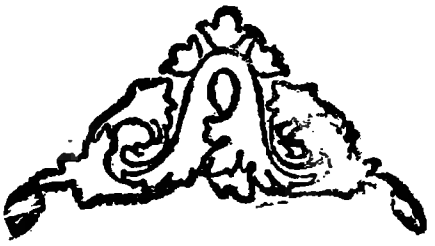

CAPITOLUL VIII

Toți trei erau gata să explodeze în același timp. Fiecare avea motivul său bine întemeiat și dorea să-i facă praf pe ceilalți doi.

— Dumneata ! exclamă Philip.

Recunoscând în Croft pe bărbatul pe care-l văzuse în pat cu Mercy, se întoarse către ea, pentru a-și vărsa năduful asupra ei. Mercy izbucni, la rândul ei, dorind să se răfuiască cu Croft, care îndrăznise să o numească „cățea în călduri". La rândul său. Croft nu așteptă alte invitații și tuna si fulgera împotriva ei că folosește casa lui ca loc de întâlnire cu iubiții săi.

Philip o acuză cu înverșunare :

— Ai de a face cu acest tip, nu-i așa ? Trăiești cu el !

Mercy descoperise cu câteva clipe în urmă o altă fațetă a caracterului lui Philip. care nu-i plăcea deloc. Acum. pe cale să-și piardă vocea, Philip era și caraghios și rănit în orgoliul său.

Fiind prea zguduită. pe moment, ca să se poată apăra ea însăși, Mercy asistă la inter-

venţia lui Croft care se postă înaintea lui Philip pentru a se răfui cu el ; nici Croft nu-i luă apărarea lui Mercy care era prinsă la mijloc, între cei doi bărbaţi furioşi.

— Eu nu m-am atins de această doamnă, căreia i-ai fi făcut cine ştie ce, dacă nu te-aş fi surprins acum câteva minute, îl înfruntă el, încă furios, dar cu o răceală care o înfricoşă pe Mercy.

Cuvintele lui o făcură pe Mercy să-şi piardă răbdarea şi să-şi descarce, la rândul ei, mânia ei împotriva amândurora. Mai bine-i spunea că au fost amanţi !

Cu câteva minute în urmă ea-l lăsase pe Philip să creadă că se întâmplase ceva între ea şi Croft, iar acum Latimer dezvăluia secretul lor. Era sătulă de amândoi. Sătulă până peste cap. şi furioasă pe deasupra.

Furia ei era atât de evidentă încât cei doi nu mai ziseră nimic şi urmăriră cu uimire mâna ei dreaptă care se îndreptă, într-un gest hotărât, spre uşa larg deschisă. Fără să ţină seama de faptul că Latimer avea mai mult drept decât ea să stea acolo, ea le spuse hotărât :

— Afară ! Philip făcu un pas spre ieşire dar Croft rămase nemişcat. Vocea ei deveni stridentă şi urlă : Afară ! Amândoi !

Dacă Philip şi Croft ar fi putut sta liniştiti până să-şi facă bagajele, ar fi plecat ea

însăși și nu s-ar mai fi întors vreodată la vilă. Dar ea nu era lăsată să facă acest lucru.

Brusc, Croft îl înhăță de guler pe Philip și-i spuse cu asprime :

— Se pare că am fost dați afară. Să mergem, domnule !

— Singurătate, nu ? mormăi Mercy furioasă, trântind ușa în spatele lui Croft care-l împinsese afară pe Philip. Asta voiai, singurătate ? Singurătate ai găsit ! Parcă este centrul Londrei în orele de vârf ! se lamentă ea.

Nu știa încotro s-au îndreptat cei doi furioși și nici nu-i păsa : trase zăvorul de la ușă, astfel că nimeni nu putea intra fără permisiunea ei, chiar dacă avea cheia de la ușă.

Continuă să tune și să fulgere contra bărbaților, în general, și împotriva celor doi, în special.

Pe neașteptate se simți istovită și, într-o stare de plâns, se urcă la ea în cameră, abătută și mâhnită După zece minute coborî din nou. Furia i se mai domolise, dar era într-o stare groaznică de nervi, încât îi venea să plângă.

Se mira cum de a putut să-i poruncească lui Croft să plece din propria casă. Un zgomot din bucătărie îi atrase atenție si-l văzu pe Croft care intrase pe ușa din spate ; nici urmă de Philip.

Gata să explodeze de furie, deschise gura, dar ceea ce văzu în bucătărie o făcu să tacă.

Era pregătită pentru o confruntare tensionată și când colo, se trezi că-i vine să izbucnească în râs : Croft ridicase bățul de spălat pe jos care avea în vârf o batistă albă.

— Clovnule, murmură ea, dar vorbele sale ajunseră până la el.

Lacrimile îi brăzdară, pe neașteptate, obraji.

— Oh, Croft, spusea ea cu greutate, căutând din toate puterile să-și revină din starea ei depresivă.

Hohote de plâns o cuprinseră, se întoarse gata să se îndrepte spre dormitor. Nu reuși să facă doi pași, căci niște brațe puternice o înlănțuiră și o făcură să se întoarcă.

— Eu... reuși ea să spună și amuți.

— Scenele nu-ți fac bine, nu-i așa ? o întrebă el delicat și-i sprijini capul de pieptul său.

— Este cineva fericit dacă se ceartă ? murmură ea fără să facă un gest de respingere din îmbrățișare.

Brațele lui păreau că o liniștesc ; își aminti de râsul ei, de plânsul datorat nervilor, de faptul că simțise dezgust când o îmbrățișase Philip și de cât de nebună fusese cu Philip și cu Latimer.

Nu se mai simțea mânioasă dar starea ei era confuză. Simțea că trebuie să-i îndepărteze brațele și nici nu-și revenise complet. Reuși să-și oprească lacrimile dar nu și dorința de a urla, și nu știa din care cauză.

Ea se străduí să-și revină în fire pentru că se simțea atât de bine în brațele lui Croft, care o mângâia ușor pe păr.

— Mă simt bine acum, zise ea după câteva minute, dar el nu schiță nici o mișcare.

O mână delicată îi ridică bărbia, astfel că ea putu să-i zărească obrazul.

— Nu pari încă în toate puterile, îi zise el în șoaptă. Ochii aceștia căprui și mari îmi spun că încă te preocupă scena de adineauri. El zâmbi, fără pic de ironie. Caută să te calmezi și spune-mi cum s-au întâmplat lucrurile ! Cum a putut Bailey să vină aici ? De unde a știut noua ta adresă ?

Mercy închise ochii și-și regăsi poziția confortabilă de la pieptul lui Croft. Nu dorea să abordeze în momentul acela subiectul dureros al vizitei lui Philip, dar, după ce stătu un moment fără să spună ceva, încetul cu încetul reuși să povestească ce s-a petrecut din momentul când îi deschisese ușa lui Philip. O ajutase mult modul părintesc cu care Croft o mângâiase până când își revenise din starea depresivă : nu insistase, nu o hărțuise, nu-i pusese întrebări. o lăsase să-și recapete

calmul și astfel reuși să depășească momentele groaznice prin care trecuse și care acum îi reveneau în minte.

— Mi-a spus că a adus o scrisoare de la părinții mei, începu ea, și-i explică de ce se întorsese la Ravensmere, cum își făcuse bagajele și lăsase adresa domnișoarei Sefton. Apoi... apoi mi-a spus că a venit să-mi aducă partea mea din economiile comune.

— Aștia erau banii pe care i-am văzut în sufragerie.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Apoi Philip mi-a spus că nu pentru scrisoare și pentru bani venise să mă vadă. Vocea ei slăbi puțin căci își amintise că în acel moment o sărutase Philip.

Ea simți că brațele lui o strâng la piept și. fără ca Latimer să o întrebe, ea îi mărturisi motivul principal al vizitei lui Philip:

— A venit să mă ceară de nevastă. Mi-a spus că mă va ierta. își aminti ea.

Se lăsă din nou o tăcere pentru câteva momente.

Croft se gândi la scena petrecută și o întrebă, plin de bun simț :

— Dar tu nu i-ai spus că nu are ce ierta, nu-i așa, Mercy ?

El îi ghicise reacția și ea șovăi să-i răspundă, oricum el cunoștea răspunsul. Se simți mai puțin protejată în brațele lui.

— Philip era de părere... începu ea, şi continuă să se confeseze, deşi se desprinsese din braţele sale : el era de părere că eu sunt în căutarea pasiunii.

— Exact în acel moment am intrat, spuse el, lăsându-o să se îndepărteze puţin : îşi lăsă braţele în jos.

— Cătea în călduri, îi reaminti ea. Dar nu mai simţea furie când îi reproduse cuvintele.

— Oare toţi bărbaţii din viaţa ta trebuie să-ţi ceară iertare ? o întrebă el, mişcând uşor din buze, ceea ce o făcu să-şi dea seama că el glumeşte ca „fiind unul dintre bărbaţii din viaţa ei" ; şi Philip îşi ceruse iertare nu cu mult timp în urmă. Ochii lui Croft o cercetară cu blândeţe şi se opriră la paloarea feţei.

— Încă nu eşti pe deplin restabilită, de ce nu te duci în camera ta să citeşti scrisoarea ? Între timp eu îţi voi pregăti o ceaşcă cu ceai.

— Se vede că ştii cum să te porţi cu o fată, îi mulţumi ea, încercând să-i dovedească că poate face faţă scandalurilor chiar dacă au loc în fiecare zi.

— Iar tu trebuie să te simţi mai bine decât arăţi acum, îi dădu el replica, cu gentileţe. Mi se pare că devii iar obraznică, îi aminti el faptul că ţipase la el şi-l dăduse afară din casa lui.

A fost plăcut scandalul, se gândi ea, în timp ce se îndreptă spre sufragerie, se așeză pe un scaun și citi scrisoarea părinților, apoi se întoarse în bucătărie să bea ceaiul.

Când intră zări banii ei puși pe masă, cestile pline cu ceai. Era marcată de momentele dificile prin care trecuse. Scrisoarea mamei o reconfortase : tot timpul mama ei fusese un sprijin, un ajutor în clipele grele. Scrisoarea o făcu să-și amintească de figura mamei care nu ridicase niciodată vocea la ea și care o educase să se comporte și ea la fel. Se gândea să plece și să-i facă o vizită mamei sale, acum avea destui bani pentru a-și permite satisfacerea acestei dorințe.

Nu era în stare să ia o hotărâre clară, deși dorul de părinți o îndemnase la asta. Avea timp pentru toate, nu vedea vreo grabă imineentă.

— Am fost tentat să pun și zahăr în ceașcă, spuse Croft, oferindu-i o ceașcă plină, dar m-am gândit că nu vei mai vrea să bei ceaiul.

— Crezi că sunt încă șocată de cele întâmplate ?

— Să zicem că te simți puțin afectată de scena la care am participat și eu. După părerea mea încă te frământă gândul cum de ai putut trece prin asemenea momente, tocmai tu, atât de liniștită și care nu ai omori nici măcar o muscă.

El pusese exact degetul pe rană. El a știut, intuitiv, și fără ca ea să-l creadă în stare de așa ceva, exact care sunt simțămintele sale ; pricepu că nu are prea multe de învățat despre cum gândesc și simt femeile. În privința faptului că nu e capabilă să omoare nici măcar o muscă, se gândi cu duioșie că el apreciase delicatețea de care a dat dovadă la vizita sorei lui, și faptul de a fi evitat să-i redeschidă o rană sufletească dureroasă.

— Ei bine, acum mă simt bine din nou, zise ea, sorbind cu grijă ceaiul. Când el îi răspunse era gata-gata să se înece.

— Dar dacă voi pleca, nu-i așa că îți vei petrece noaptea mergând agitată prin casă ?

Cu evidentă ostilitate, Mercy puse jos cana ei, pentru ca el să nu fie tentat să adauge alte vorbe care o răneau. La zgomotul făcut de ceașcă el schimbă subiectele de conversație : îi vorbi despre vreme și despre posibilitatea de a rămâne peste noapte la vilă.

— Nu, nu doresc acest lucru, minți ea. Eu... am... Nu mai avea ce să inventeze. Mă simt bine acum, reuși ea să repete afirmația de adineauri.

— Nu arăți deloc că te-ai refăcut, îi spuse el, cu duritate. Arăți prea palidă la față. Chiar tulburată. După câte văd ești încă sub impresia șocului produs de emoțiile puternice prin care ai trecut. Apoi o întrebă, făcând

ca inima ei să bată mai tare și ca un fior să îi străbată corpul :

— Ți-ar plăcea să mai rămân ?

Ea știa că răspunsul ei trebuia să fie negativ. Dar Croft avea talentul extraordinar de a o îndemna să spună contrariul a ceea ce intenționa ea să zică. În mod categoric, nu dorea ca el să rămână, dacă acest lucru ar fi însemnat un profit pentru Latimer. Sau ceea ce înțelegea el prin a rămâne peste noapte la vilă.

Fiind departe de a se hotărî cu răspunsul, atât de tare o pusese în încurcătură, ea fu salvată de Croft care continuă să vorbească :

— Îmi displace mai ales să conduc noaptea, pentru a mă întoarce la Londra. Trebuie să ajung mâine înainte de ora douăsprezece.

Ea își imagină că el are o întâlnire cu Felicia Woodward, fixată pentru ziua următoare. Deși nu se aștepta la aceasta, un sentiment ușor de gelozie își făcu loc în inima ei deși acest lucru nu era vizibil, din cauza emoțiilor anterioare. Se hotărî să-i spună. în termeni categorici, că rămânerea lui la vilă nu implica și faptul ca ei să doarmă în același pat. Când îi vorbi, descoperi cu uimire că îi atrage atenția asupra acestui lucru în mod aluziv și nu direct cum ar fi vrut.

— Vei putea ajunge la timp căci îți voi da ceasul meu deșteptător să-l pui în camera ta. Ea observă imediat că el. departe de a se

mfuria la mesajul primit, se amuza teribil de modul fermecător în care îi transmisese hotărârea ei.

Buzele sale se arcuiră, iar ochii se îngustară, gata să surâdă. Brusc ea avu parte de cel mai minunat zâmbet pe care el i-l adresase vreodată.

În acel moment ea își dădu seama că el nu este un tip care se bosumflă dacă planurile sale eșuează ; ba mai mult, faptul că tocmai atunci el îi adresase un zâmbet cald, numai pentru ea, o făcu să aibă o tresărire extraordinară, atât de puternică era emoția resimțită. În acel moment ea fu conștientă de un lucru pe care căutase să-l ascundă : era îndrăgostită de Croft Latimer !

Lăsă, instinctiv, capul în jos pentru ca el să nu-i observe simțămintele și atinse cana sa de ceai. Se ruga în tăcere, ca el să considere că tremuratul mâinilor ei se datora emoțiilor anterioare și nu revelației din acel moment. Ultimul lucru pe care ea dorea ca el să-l afle era intensitatea trăirii, care nici nu putea să se compare cu emoțiile scandalului ; acestea păreau palide pe lângă senzațiile care o cutremurau.

Astfel de trăiri intense o marcară în următoarele trei sau patru minute. Apoi, după ce își goli cana ridică banii pe care îi lăsase Philip și, mormăind ceva în legătură cu faptul că-i va număra în camera ei, se retrase

repede, fără să acorde vreo importanţă situaţiei în care-l pusese pe Croft, care trebuia să spele vasele.

Odată ajunsă în cameră se prăbuşi într un fotoliu ; atât era de extenuată încât nu se mai putea ţine pe picioare. Era îndrăgostită de el ! Nu ştia în ce moment se declanşase pasiunea şi nici de ce tocmai el era alesul inimii sale. Până în ziua aceea Philip fusese considerat de ea bun, gentil, acum Croft îi luase locul şi nimeni nu-l va putea îndepărta ! Latimer nu fusese întotdeauna corect cu ea ; o indusese în eroare deliberat despre noaptea pe care au petrecut-o în acelaşi pat, dar ea îl îndrăgise şi orice ar face nu poate să-l scoată din mintea ei ! Acum câteva momente acceptase ca el să-şi petreacă noaptea la vilă: numai dragostea o îndemnase la un asemenea gest !

Mercy luă hotărârea să nu-i mărturisească lui Croft care sunt sentimentele ei, căci vedea clar care ar fi consecinţele unei astfel de revelaţii. Era evident pentru ea că el nu-i acordă aceeaşi consideraţie. Se întreba, din nou, care era motivul ca el să fie mâine la Londra, dacă nu o întâlnire fixată cu Felicia Woodward sau cu altă femeie.

Era încredinţată că era vorba de a lua masa de prânz împreună, căci el se grăbea să ajungă înainte de amiază la Londra.

Următoarele cinci minute fu chinuită de un acces de gelozie, fără să fie îndreptăţită la aşa ceva. Apoi se gândi că trebuie să se reîntoarcă la bucătărie, deoarece Croft s-ar fi îngrijorat de lipsa ei prea îndelungată.

Trebuie să prevină orice stare de frământare din partea lui cu privire la ea. Avea nevoie de o schimbare în comportare. Ar fi vrut să fie degajată, prietenoasă, complet detaşată, astfel ca să nu se mai înroşească atât de des în prezenţa lui. Nu mai dorea ca el, cu mintea lui ascuţită, să bănuiască ce simte ea.

Degajată şi prietenoasă cu greu putea fi! Coborî scările cu dorinţa de a masca starea în care se afla, dar conştientă că el exercita asupra ei o presiune continuă. O presiune care o făcea să se înflăcăreze şi să-şi piardă şirul logic al gândurilor !

— Ai lăsat parchetul neatins ? o întrebă el ridicându-se de pe scaun în momentul când ea intră în bucătărie. Întrebarea o lăsă perplexă şi nu-şi ascunse nedumerirea. El o ajută :

— Am crezut că ai ascuns comoara sub parchetul din camera ta.

— Am stat atât de mult timp ? se miră ea, fără să zâmbească, căci era din nou frământată la vederea lui ; chipul său îi reconfirmă sentimentele pe care dorea să le ascundă. Îşi reaminti că folosise pretextul ba-

nilor pentru a se retrage în camera sa ca să-și revină puțin și să-și potolească simțămintele care o chinuiau atât de mult.

— Mă duc să văd ce putem mânca la cină, îi zâmbise ea. dorind încă o pauză pentru a-și putea reveni și a-și putea controla trăirile.

— Mă gândeam că vom lua cina la un restaurant. îi propuse el. Vorbele lui o făcură să-i bată din nou inima la gândul că vor ieși împreună în seara aceea. El continuă să-i vorbească, adresându-i acel zâmbet atât de fermecător și atât de îndrăgit de ea :

— Deși, dacă îmi oferi ceva bun, gătit de tine, aș putea lua cina aici.

Ea își dădu seama că el o menajase în privința alegerii. Logic era ca ei să ia masa la restaurant. Era gata să-i spună că nu putuse pregăti ceva ca lumea. dar îl întrebă cu totul altceva. numai pentru a-și domoli emotiile violente :

— Cum te-ai descurcat cu spălatul vaselor ?

Ea nu mai avu nici o reținere și izbucni în râs când el replică, pe un ton comic, și mulțumit că iau cina acasă :

— Sunt un expert în materie.

Într-adevăr, serviciul de ceai fusese strâns pe masă, iar cănile nu trebuiau să o aștepte pe ea pentru a fi spălate și șterse cu grijă.

Așa cum se prezentau lucrurile, nu-i rămăseseră prea multe de pregătit ; nu trebuia să robotească prea mult la mașina de gătit, mai ales că el era un ajutor plin de solicitudine, deși nu era prea priceput la treburile gospodărești. El a insistat să curețe cartofii și deși ea nu a fost de acord, a folosit un cuțit de răzuit și nu unul ascuțit ; ea a fost înfiorată să vadă cât de subțire era coaja pe care o răzuia Croft, care se simțea bine în postura de gospodar.

Reuși să ascundă ce se întâmpla în sufletul ei mai ușor decât se așteptase. Era atentă să nu râdă prea des la spiritele pe care le făcea Croft. Acesta părea a fi într-o dispoziție deosebită dar ea se abținea să râdă, chiar dacă el putea să o considere lipsită de simțul umorului ; aproape fiecare remarcă pe care el o făcea îi dădea ghes să râdă.

Au luat masa în bucătărie, deoarece numai aici se găsea o masă mai mare, pe care să pună mâncarea.

— Ar fi trebuit să iau o sticlă cu vin, remarcă el pe când punea sarea și piperul.

Ea era gata să-l întrebe dacă și-a adus și aparatul de ras, dar se abținu la timp. Seara aceasta era o ocazie specială pentru ea și era diferită de cele întâmplate în trecut : nu era cazul să răscolească prin cenușa evenimentelor neplăcute. Dorea ca seara aceasta, și numai aceasta să-i rămână mereu în memorie.

— Nu prea știai unde te vei culca în seara asta ? îl întrebă ea.

Nu primi nici un răspuns, căci el tocmai luase o bucată de friptură și nu putea vorbi cu gura plină. Ea găsi prilejul să-i pună o întrebare care-i stătea de mult pe limbă :

— Apropo, de ce ai venit aici ?

Se simți rușinată de vorbele spuse și se uită în farfurie, neîndrăznind să-și ridice privirea spre Croft care continua să tacă. Pentru Dumnezeu, era doar proprietatea lui, iar ea îi cerea socoteală pentru vizita sa neașteptată. Avea tot dreptul să facă ce vrea în casa lui, fără să ceară permisiunea administratorului. Speranțele ei ridicole se spulberară în vânt la auzul răspunsului său :

— Cum puteam să stau departe de casă ? o întrebă el, căutându-i privirea și adăugând repede : când o păsărică mi-a șoptit că ai stat mult timp în bucătrie să pregătești o plăcintă cu mere, special pentru mine !

Speranța ei se duse pe apa sâmbetei.

— Eu nu am făcut... începu ea instinctiv să protesteze. Apoi văzu că el o tachinează. căci era conștient că nu pregătise plăcinta avându-l pe el în minte. Dar cuvintele „o păsărică mi-a șoptit“ îi demonstrară că el știuse de existența plăcintei înainte ca ea să o pună în cuptor, la încălzit.

— Ai vorbit cu Diana ?

— M-am gândit că e mai bine să-i îndepărtez impresiile greșite pe care și le-a făcut.

— Înțeleg, spuse Mercy încet. Dar era rănită de el și figura ei lăsa să se vadă aceasta.

Se uita în depărtare, gata să izbucnească din nou în lacrimi, nefiind sigură că va putea să-și stăpânească hohotele până la sfârșitul mesei.

Mâhnirea i se transformă în mânie, față de ea și față de el.

— Din moment ce Diana știe că nu ici orice fâță în pat, sunt sigură că sunteți mai liniștiți în privința asta, îl repezi ea, aruncându-i o privire reprobatoare, fără să se sinchisească dacă și el se simțea din nou furios.

— Ce dracu' vrei să spui cu asta ? o întrebă el înciudat.

— Exact ce am spus, replică ea nervoasă, încetând să mai fie prietenoasă și degajată. Nu-ți pasă nici cât de o ceapă degerată dacă Philip, care mă cunoaște de atâta vreme, are impresia că am fost amanți. Dar nu ai dori pentru nimic în lume, ca sora ta și prietenii tăi să creadă că ai luat o fată nevinovată de la țară — administratorul tău — în patul tău, nu-i așa ?

Avu impresia, pe moment, că Latimer o să sară de pe scaun și se va repezi la ea. De fapt scaunul său răcâi pardoseala de gresie a bucătăriei. Maxilarul său se încleștă în timp ce căuta să-și domolească furia ; rămase to-

tuși pe scaun și, după ce trase puternic aer în piept, îi spuse cu răceală ostentativă :

— Deci aceasta este impresia pe care ți-am făcut-o eu și îmi pare rău că îmi este defavorabilă. M-am străduit numai să te feresc de anumite frământări chinuitoare. Își îndepărtă farfuria din față, dându-i să înțeleagă că nu mai dorește nimic din partea ei, și că în curând se va reîntoarce la Londra.

— Dar, continuă el, cu răceală accentuată, am să-ți spun pentru ce am sunat-o pe Diana, ca să-ți rămână clar în minte. Am vorbit cu ea pentru a clarifica pe deplin prezența ta la vilă. Nu am făcut acest lucru, după cum ai sugerat cu răutate, ca să-i îndepărtez impresia pe care și-a făcut-o că aș fi adus o fâță în pat, ci, tocmai pentru că te respect prea mult, am dorit ca tu să nu suferi dacă îți imaginai că ea crede despre tine că ești amanta mea.

— Tu... reuși ea să îngaime, sufocându-se. Era țintuită de scaun, simțindu-se mai nenorocită ca niciodată.

Desigur că dragostea o făcea să se simtă atât de vulnerabilă. Tot dragostea îi aprinsese imaginația și o făcuse să devină suspicioasă fără motiv. Înainte ca ea să poată să se scuze într-un fel sau altul, el continuă :

— Dacă tot am abordat subiectul acesta află că poți fi liniștită : dacă o să te mai vezi cu ea, nu va mai trebui să te porți grijuliu.

l-am spus unde ne-am întâlnit și că tu ai fost domnișoară de onoare la nuntă.

Apoi el se ridică. Terminase de spus totul. Mercy simțea că i se sfâșie sufletul și nu vroia ca el să plece în felul acesta. În timp ce el se îndreptă spre bufetul de lângă chiuvetă pentru a-și lua ceasul, ea încercă să spună că-i pare rău de cele petrecute dar își dădu seama că nu avea nici o șansă să îndrepte lucrurile.

— Ajută la ceva dacă... dacă îți spun că te respect foarte mult ? se auzi ea că-l întreabă. Văzu că el se oprește, stă în cumpănă, și deși ea îl zărea numai din spate, știa că ezitarea lui nu afecta dorința lui de a părăsi vila. Își luă privirea de la el și se uita fix la masa la care stătea. Îl auzi pe el mișcându-se și știu că nu mai era nimic de spus între ei. Seara începuse atât de frumos. cina a fost luată într-o atmosferă destinsă pe care ea o stricase cu cuvintele ei și transformase relația dintre ei în ceva groaznic ; singura vinovată era ea.

Deodată își dădu seama că el se apropiase de ea și ridică ochii. Îl zări lângă ea. fără să zică nici un cuvânt ; găsi forța necesară să-i spună, fără să-l privească în ochi, luptându-se cu tulburarea ei extremă :

— Toate femeile din viața ta trebuie să-ți ceară iertare ? Cuvintele ei doreau să facă apel la simțul umorului de care el dăduse dovadă,

deşi arăta prea supărat ca vorbele ei să-l mai poată distra.

Dar aproape de necrezut, vocea lui, deşi încă aspră, îşi pierduse din răceală.

— Îţi ceri scuze căci ţi-ai dat seama ce ai făcut ?

— Mi-aş pune şi cenuşă în cap dacă acest lucru ar putea să te ajute. Se uită la el îndelung, dar simţi că lacrimile îi vor umezi ochii şi-şi plecă privirea.

Era surprinsă că răceala din privirea lui se topise. El o întrebă cu blândeţe. dar vorbele lui o făcură să aibă un moment de panică, şi ochii i se umeziră.

— Nu te mai uita aşa la mine. Mercy Jeomans. Ea schiţă un zâmbet, neştiind în ce fel îl deranjase pe Croft. dar bucuroasă că e' nu mai este atât de pornit împotriva ei.

— Sunt foarte tentat să te sărut. dar mi-e teamă că ai putea interpreta greşit gestul meu.

Ea clipi din ochi dându-i să înţeleagă că doreşte ca el să o sărute. Ea nu se gândea că va interpreta greşit dorinţa lui, dar nu vroia să riste alte complicaţii.

— Nu mai vreau nici un fel de neînţelegeri, spuse ea, însă nesigură. El nu se mişcă şi ea avu senzaţia că o va săruta imediat. De aceea. pentru a evita acest lucru. îi spuse :

— Încă nu ai gustat plăcinta mea de mere.

El nu spuse nimic dar se duse la cuptor, luă plăcinta și o așeză pe masă. Nu mai era necesar să spună că rămâne noaptea la vilă : se așeză comod pe scaun și mâncă cu plăcere trei porții de plăcintă.

Luară cafeaua în sufragerie. Croft nu se mai preocupa de mica furtună pe care ea o declanșase ; și ea uită de conflictul pe care îl avuseseră. Era conștientă de faptul că trebuia să fie foarte prudentă în viitor și să evite scenele dezagreabile.

Erau la a doua ceașcă de cafea când ea îi spuse că are de gând să-și viziteze părinții. El îi spuse în glumă :

— Dar nu ai de gând să pleci și să mă lași fără administrator, nu-i așa ?

Tonul vocii părea serios deși ea știa că el o tachinează. Amândoi știau că slujba ei era temporară dar ea nu dorea ca el să observe dorința ei de a fi rugată să rămână. Dorea ca el să fie serios. Îi spuse, aparent nepăsătoare :

— A fost numai o idee. Schimbă imediat subiectul. Cred că tu călătorești în toată lumea cu afacerile pe care le faci.

— Ce nostimă constatare din partea ta, spuse el, și-i dezvălui motivul pentru care trebuia să ajungă la Londra, mâine înainte de amiază.

— Voi pleca în Statele Unite ale Americii pentru trei săptămâni.

— În Statele... Surpriza o făcu să-şi oprească vorbele : era bucuroasă că el nu are o întâlnire cu o femeie din înalta societate dar, în acelaşi timp, era disperată că nu-l va mai vedea trei săptămâni. Dacă rămânea la Londra ar fi putut da o fugă la vilă... Gândul că ar putea întâlni nişte femei fatale în America îi stârni gelozia şi o făcu să-l întrebe :

— Vor fi trei săptămâni de muncă intensă ?

— Sper că nu va fi deloc aşa ceva, zise el, dându-i să înţeleagă că îl aşteaptă petreceri fastuoase. Deşi, adăugă, programul meu este strict fixat.

După ce-i spusese că va părăsi mâine ţara el trecu să-i povestească diferite călătorii făcute peste hotare, dorind să o facă să se simtă bine şi să se relaxeze puţin. Când ea îi zâmbi la una din glumele lui, îşi spuse că este cazul să plece la culcare.

Nu dorea acest lucru dar vroia să fie prudentă în relaţiile cu el. Totuşi, trei săptămâni fără să-l vadă, păreau trei ani. Prudenţa ei o făcu să-i spună :

— Noi, fetele de la ţară, obişnuim să ne culcăm devreme. Şi se ridică de pe scaun.

Figura lui Croft nu trăda deloc dezamăgirea pe care ea i-o produsese. Se ridică şi el şi-i adresă un compliment pentru a atenua dificultatea despărţirii :

— În cazul tău, nu te culci devreme pentru a-ți reface frumusețea.

Inima ei bătu nebunește și un suspin i se opri în gât în momentul când el se apropie și-i luă mâna pentru a o săruta. Se uită în ochii lui și citi o dorință nebună care nu mai avea nevoie de cuvinte.

Rămase câteva momente nemișcată, incapabilă să facă un pas sau să vorbească. O atmosferă electrică plutea în cameră și ei se priveau fără să vorbească, simțind tensiunea care-i înconjura.

O jumătate de pas și ea ar fi căzut în brațele lui. Simțea că și el este cuprins de tensiune și ar fi fost bucuros să o primească în brațele sale.

Era pe muchie de cuțit și totul i se păru o eternitate. Când se aștepta mai puțin, el îi dădu drumul mâinii și făcu un pas înapoi :

— A fost o zi plină de emoții pentru tine.

Ea deschise gura dar nu putu spune decât :

— No... noapte bună.

Nu se mai duse să se spele pe față și se retrase în grabă în camera ei.

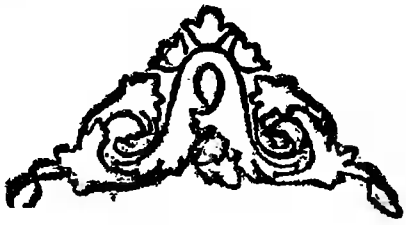

CAPITOLUL IX

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Mercy se întrebă dacă Latimer dormise în vilă, nu-l auzise coborând deşi se sculase devreme.

Se dădu jos din pat şi-şi puse halatul de casă gândindu-se la neplăcerile din ziua precedentă. Croft remarcase că a rămas nemişcată, incapabilă să-şi desprindă mâna din mâna lui şi neputincioasă să-şi domine emoţiile. Şi-a imaginat oare că starea ei se datora epuizării din cauza certei cu Philip şi a disputei din bucătărie ? Problema care se punea era că el dăduse dovadă de multă tărie şi nu profitase de starea ei emoţională şi pentru asta îl iubea şi mai mult. Se gândea că nu avea importanţă dacă ea ar fi dorit ca el să dea curs pasiunii care i se citise în privire. Era neliniştită de faptul că nu-l auzise plecând şi că ar fi putut să-l vadă dacă iese din cameră. Îşi alungă gândurile pline de frământări şi coborî la parter.

Croft era încă în bucătărie şi-şi lua micul dejun. Ea observă că masa era pe sfârşite.

— Vroiam să-ţi pregătesc eu ceva de mâncare, mărturisi ea cu sinceritate.

— Şi eu vroiam tocmai să-ţi aduc cafeaua în pat, dar... răspunse el, cu aceeaşi sinceritate. Se opri la mijlocul frazei dar ea ştia că el îşi aminteşte de ultima sa apariţie în dormitorul ei când a trezit-o pe neaşteptate.

— Numai că acum mă feresc să am ochii cârpiţi de somn, zise ea glumind, fără să-şi trădeze bătăile inimii care o luase razna. Oare el o mai doreşte ?

— Se vede lucrul acesta, zise el, ridicându-se de la masă. Se îndreptă repede spre uşă spunându-i că şi-a uitat cheile de la maşină în camera lui.

Ea se gândi cu disperare că el va pleca imediat şi-i părea rău că nu poate să vorbească mai mult cu el. Începu să strângă masa fără să poată să-şi stăpânească tremurul. Ce naivă inimă avea ! Flacăra din ochii lui nu fusese decât momentul culminant al simpatiei care se ivise între ei după cearta avută în bucătărie.

Spăla vasele când auzi paşii lui pe scări. Ştiu că el va veni să-şi ia la revedere. Inima ei bătea foarte tare şi nu dorea să-şi ia rămas bun de la el în acel moment.

Brusc el îşi făcu apariţia în bucătărie şi se îndreptă spre ea. Simţi că braţele sale o cuprind de talie şi ea căută să nu-şi piardă controlul. Trebuia să reziste impulsului de a se întoarce şi de a-l strânge în braţe.

— Nu ai de gând să te întorci şi să-mi urezi călătorie plăcută, Mercy Jeomans ? îi susură el la ureche.

Ce putea face ? Se întoarse. Braţele sale o ţineau strâns. Ea ascunse ce se petrecea în sufletul ei şi se uită cu căldură la el.

— Călătorie plăcută, Croft Latimer, zise ea politicoasă.

— Vrei să ne despărţim fără să-mi acorzi permisiunea de a face ceea ce n-am putut ieri seară ? o întrebă el, pe un ton de glumă.

Ea îi răspunse pierdută :

— Ce fel de fată crezi tu că sunt ?... Simţi sărutul buzelor sale, nu pasional, dar nici rece. Era cald, plin de promisiuni. Era un sărut pe care ea îl considera minunat.

Din păcate nu dură prea mult timp. Croft se retrase puţin şi se uită îndelung la ea, ca şi cum ar fi vrut să-i reţină figura. O mângâie uşor pe faţă.

— Să fii cuminte cât timp voi lipsi, zise el. Apoi plecă.

Trecu o săptămână. Lipsa lui era resimţită intens de ea, care îl avea tot timpul în minte.

Se întreba dacă aşa va fi mereu între ei : el să plece cu treburi şi ea să-l aştepte cu dor ! Câtă diferenţă între despărţirea de el şi plecările lui Philip ! Nici nu se putea compara starea ei de acum cu ce simţise în trecut.

Mai trecu o săptămână. Se întreba mereu pentru ce îl aştepta. Avea un motiv înteme-

iat pentru a-l aştepta ? Doar pentru faptul că Latimer s-a arătat atras fizic de ea, merita să-l aştepte ? Numai pentru atracţia fizică nu putea aştepta, oricum, un bărbat. Şi el are lucruri mai importante de făcut la întoarcere decât să facă o vizită pe la vilă.

Frământările acestea o făceau să se gândească şi la argumente contrarii. Vila Lupin era locul lui de refugiu. Locul unde el venea când simţea nevoia de refacere a forţelor. Locul unde el venea din timp în timp pentru a se sustrage un moment lumii tensionate a afacerilor. Ea găsi argumentul : şi avea nevoie de izolarea binefăcătoare de la Abbeybridge. Nici nu admitea posibilitatea ca el să se fi distrat în compania unor femei formidabile în America.

În ziua de vineri, din cea de-a două săptămână, pe când ea cobora, gândindu-se mereu la Croft, se întreba dacă nu cumva este o mare gâsculiţă. Atracţia trecătoare pe care el o resimţise faţă de ea nu însemna şi un sentiment durabil. Ce spera ea ? Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să se trezească din visare ! Putea ea să se compare cu femeile care roiau în iurul lui Croft ? Putea ea să rivalizeze cu Felicia Woodward pe care Latimer dorea să o ceară de nevastă ? Ea era o fată simplă, nu putea să se compare cu Felicia, care era rafinată şi cultivată !

Simţea nevoia să iasă la aer şi să-şi revină din agitaţia în care se găsea. Cu speranţele spulberte, făcu o lungă plimbare, aşa cum se obişnuise de când plecase Croft.

Se întoarse pe la orele două ale după-amiezii, mult mai calmă şi fără să mai aibă complexe de inferioritate. Natura o înzestrase cu o figură drăguţă şi cu nişte trăsături care formau un tot armonios. Trebuia doar să abandoneze înfăţişarea neajutorată şi stingheră, pentru a fi sigură că Latimer nu se va plictisi niciodată de ea. Era prea influenţată de sentimentele celorlalţi oameni, dar prea mândră ca să încerce să-şi schimbe modul ei de a fi.

Consideră că este mai bine să-şi pună ordine în gândurile sale şi să se preocupe de viitorul ei, nu numai de figura lui Croft.

Pentru început, se gândi că e foarte indicat să caute un loc unde va putea locui după ce va părăsi Vila Lupin, deşi va regreta enorm zilele petrecute aici. Când va pleca va fi, fără îndoială, într-o dispoziţie sufletească groaznică. În acelaşi timp se gândea că, odată cele trei săptămâni trecute, îşi va ciuli urechile în fiecare moment, atentă să audă zgomotul maşinii lui urcând spre vilă.

Gândurile nu-i dădeau pace şi frământările o făcură să-şi facă planul de a părăsi vila înainte de revenirea lui Croft în Anglia. Mândria ei o îndemna să accepte această so-

luție radicală. Tresări speriată căci telefonul, care nu fusese niciodată folosit de la venirea ei, sună puternic, punând capăt, pe moment, zbuciumului ei interior.

Prima ei reacție, ridicolă, a fost să-și închipuie că Latimer era la aparat : inma ei bătea atât de tare încât abia avea forța să se ducă să răspundă. Făcând câțiva pași se calmă puțin și bunul simț o făcut să-și imagineze că multe alte persoane ar fi putut forma numărul de la vilă. De exemplu, Diana sau Felicia Woodward.

Inima ei tresări din nou când auzi vocea lui Croft. Se stăpâni însă și reuși să răspundă cu calm, mândră de felul cum îi vorbea. Se frământase prea mult din cauza lui, astfel că i se adresă mai detașată :

— Doar nu ești în Anglia ?

— Am terminat mai repede decât m-am așteptat.

Numai ascultând vocea lui și i se tăie respirația. Își trase un scaun și se așeză.

— Călătoria a fost încununată de succes, nu-i așa ?

— Succes total, replică el. Ea se gândi speriată că vorbele lui lăsau să se înțeleagă că succesul fusese atât în afaceri cât și pe plan personal.

— Mă bucur, spuse ea. Nu mai putea adăuga nimic altceva. Un nod i se puse în gât și-și dădu seama că nu mai poate sta la taifas

cu el : orice alt gând, chiar favorabil, nu mai putea fi rostit.

El aşteptă un moment, dar cum ea tăcea, îi spuse :

— Motivul pentru care te-am sunat, este rugămintea pe care ţi-o adresez să-mi cumperi câteva produse de la magazin.

Câteva clipe inima ei stătu pe loc. Aşadar el va veni la vilă. Apoi teama o cuprinse şi se gândi din nou că e cazul să părăsească vila. Apoi un alt gând, şi mai înspăimântător, îi veni în minte : nu avea intenţia să aducă pe altcineva cu el, mai ales că o rugase să facă mai multe cumpărături ? Gelozia o făcu să-şi imagineze că el va veni cu Felicia Woodward ; nu mai putea sta în locuinţa în care va asista la scene de tandreţe între Croft şi Felicia.

— Mercy ! Mai eşti acolo ?

— Eu... am fost să-mi iau hârtie pentru a nota ce trebuie să cumpăr de la magazin, minţi ea. Cu o ureche asculta ce alimente trebuiau achiziţionate şi cu alta era atentă la îndemnurile conştiinţei :

— Trebuie să plec, trebuie să plec, trebuie...

— Aceasta este toată lista ? întrebă ea vioaie, sigură că el avea intenţia de a oferi o masă deosebită cuiva.

— Crezi că am uitat ceva ? se interesă el.

O furie surdă o cuprinse ; împotriva lui, a ei înşăşi, împotriva Feliciei Woodward căci

se părea că ei îi erau destinate bunătăţile comandate.

— Lista pare destul de bine alcătuită. Mă voi ocupa de ea înainte de plecarea mea.

— Plecare ! Vocea lui deveni autoritară şi dură. Unde naiba ai de gând să pleci ?

— Nu vei avea nevoie de mine dacă vei... vei veni însoţit de cineva.

— Însoţit... El se opri şi Mercy îndepărtă receptorul. Nu vroia să audă cu cine vine el la vilă. Totuşi era curioasă să afle numele acelei femei. Auzi vocea lui calmă, lipsită de accese de furie. Îşi apropie receptorul şi zâmbi, pentru prima oară în ultimele două săptămâni, când auzi vorbele lui.

— Nu vin însoţit de nimeni, Mercy. Ea se simţi învăluită de căldură. Am nevoie de tine, Mercy. Nu vrei să mă lipseşti de administratorul meu, nu-i aşa ?

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva, îi răspunse ea, aproape fericită.

Convorbirea luă sfârşit. O oră mai târziu se întorcea încărcată cu proviziile de la magazin. Se gândea la sensul vorbelor lui şi analiza aluziile posibile. În loc de „am nevoie de tine“ putea înţelege „te doresc“. Adevărul era că şi ea îl dorea. Era prea emoţionată ca să mai stea în casă. Îşi luă câteva lucruri şi se urcă în maşină.

Conduse până la un hotel aflat la aproximativ şaizeci de kilometri de vilă. Dorea să

se liniștească și nu putea. Plânse toată noaptea, tânjind să fie din nou la vilă. Vroia să fie la o anumită depărtare de casă pentru a-și analiza sentimentele fără să fie influențată de amintirea lui.

Nimic nu ar fi putut să o facă să se întoarcă până când nu ar fi fost sigură că el s-a reîntors la Londra. Dragostea ei nu însemna numai pasiunea pe care el i-o trezise, ci o dăruire sufletească totală.

Mercy descoperi că noaptea se chinuia mai tare decât în timpul zilei. Noaptea hotelul era liniștit și numai ea se frământa fără întrerupere. Ce ușor era să se ducă la mașină și să nu se oprească până la Abbeybridge : totuși nu putea să se hotărască să facă acest lucru.

Sâmbătă noaptea o petrecu gândindu-se la dragostea ei pentru Croft. Zorile o prinseră trează dar sigură acum că avusese dreptate să plece de la vilă.

Era convinsă că Latimer va pleca de la vilă târziu, în după-amiaza aceasta. Se gândi că el nu va fi fost deranjat de lipsa ei ; avea nevoie să se odihnească după munca extenuantă, pentru a fi în formă a doua zi la Londra.

Dar era posibil ca el să amâne plecarea spre Londra până luni dimineața și atunci era mai bine ca ea să rămână încă la hotel.

Fiind convinsă de întoarcea lui la Londra. Mercy perecu o noapte mai liniștită și se trezi

luni refăcută fizic, dar încă frământată de gânduri.

Achită nota de plată şi se îndreptă spre Abbeybridge, conştientă că îl va avea mereu în minte pe Croft, odată ajunsă la vilă. Îşi imagină că el îşi pregătise singur mesele, se odihnise şi acum era plecat spre Londra.

Ce şoc avu când coti spre vilă şi zări maşina lui încă acolo !

Opri maşina şi stătu câteva momente uluită. Se gândea că nu poate să întoarcă maşina şi să plece, căci era locul prea strâmt ; se uită la Mercedes şi nu-i venea în minte să folosească marşarierul. Era încă nehotărâtă şi dezorientată când îl zări pe Croft că ieşise din vilă. El observase maşina ei pe fereastră şi venea acum spre ea, plin de nervi şi de ciudă. Ea era prea uluită ca să facă vreo mişcare. Croft se apropie şi deschise portiera. Vorbele lui, spuse pe un ton furios, o treziră din stupoare.

— Unde dracului ai fost ?

Parcă un văl i se luă de pe ochi şi Mercy îşi reveni din zăpăceală. Încetul cu încetul mintea ei începu să lucereze. Ştia de ce este el atât de furios : îi stricase planurile de a petrece în doi sfârşitul de săptămână.

Se dădu jos din maşină şi se îndreptă spre casă. El o prinse de braţ şi o conduse la vilă.

— Ei bine ? ! se răsti Croft la ea, după ce închise uşa.

— Ei bine, ce ? îi răspunse ea, înfruntindu-l.Văzu că era furios și supărat.

— Unde ai fost ? țipă el.

— Nu e nevoie să urli, îl atacă ea, simțind că năuceala s-a risipit dar având o puternică senzație de dezgust ; îi reveni în memorie gândul că singurul motiv pentru care el era supărat, consta în faptul că-i stricase planurile pentru weekend.

— Nu e treaba ta să știi unde am fost, ridică ea vocea, netemătoare în fața furiei evidente de care el dădea dovadă. Părea că este gata să o ia de gât pentru că nu-i răspunsese la întrebare.

— Chiar și administratorii au dreptul la o zi liberă, se răsti ea. Se opri imediat, căci ochii săi trădau o furie oarbă, de altfel Croft făcu câțiva pași spre ea.

Dar exact în momentul când furia lui părea că va exploda, Croft se opri la un pas de ea, făcând eforturi să se stăpânească să-i aplice o corecție severă.

— La naiba ! lăsă el să-i scape printre dinți, având mâinile împreunate. Nu te plătesc pentru a te furișa pe ascuns în weekend cu cine știe...

— Pe ascuns, în weekend, îl întrerupse ea, neputând să-și creadă urechilor. Cum poate el să se gândească la un asemenea lucru ! Nu mai putu să continue deoarece el o întrebă, pe un ton dur. plin de mânie :

— Vrei să spui că nu ai petrecut sfârșitul de săptămână cu Bailey ? Poți să susții că nu te-ai încurcat cu acest neisprăvit ?

Să se fi încurcat cu un neisprăvit ! Fulgerător, totul deveni clar pentru ea : știa de ce este el atât de pornit împotriva ei. Croft era nebun de legat, nu numai din cauză că dorințele sale nu-și găsiseră rezolvare ci și din faptul că a crezut că Philip recoltase ceea ce el făcuse să încolțească în inima ei.

Deveni furioasă la culme. Cum își permitea el să se amestece în viața ei fără să aibă nici un drept ? Începu să țipe la el, nemaiținând seama de convenințe.

— Asta ai vrut să afli ! Numai acest lucru te-a interesat ! Doreai să afli dacă m-am încurcat cu altcineva pentru că, în fond, tu... tu, vroiai să te încurci cu mine. Ai plănuit să mă folosești drept obiect de plă... plăcere pentru poftele tale, îi spuse, roșie de furie.

Nu se mai sinchisi de faptul că ochii lui se îngustară și că putea să reacționeze violent.

— Numai poftele tale doreai să le satisfaci. Numai la plăcerile tale egoiste te gândeai !

Nu mai putea adăuga altceva. Își pierduse controlul și îl atacase cu furie, fără să se gândească că-l poate răni. Croft se dădu înapoi și-i răspunse mânios :

— Dacă aș fi vrut să-mi satisfac poftele, așa cum le-ai numit tu, află că nu ești singura

fiinţă de sex feminin cu care aş fi putut realiza acest lucru.

— Ah, da, uitasem de Felicia Woodward, se înverşună ea să-l provoace pe Croft. Gelozia o copleşi şi nimeni nu ar fi putut să o împiedice să pomenească numele rivalei.

Imediat regretă că a lăsat să-i scape numele Feliciei. Ar fi dat orice ca el să nu afle că era geloasă pe alte femei. Croft nu ar putea să-şi imagineze ce se întâmplă în inima unei femei îndrăgostite.

Îşi plecă ochii. imediat ce pronunţase numele Feliciei Woodward.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Ea fu nevoită să-şi ridice privirea şi întâlni din nou privirea lui.

Constată cu uimire că el nu mai era deloc furios. Devenise acelaşi bărbat atrăgător care îi făcea inima să bată puternic. Brusc îşi dădu seama ce gafă enormă comisese : el ghicise că ea era geloasă pe femeile care ar putea să i-l smulgă !

Se străduia să găsească argumentele care să respingă acuzaţia lui de gelozie, dar constată că el nu remarcase răbufnirea inimii ei. Vorbele lui o lăsară fără replică, incapabilă să-şi imagineze că el putea glumi în aceste momente pline de tensiune.

— Ştii... ştii tu, Mercy Jeomans, îi spuse el, zâmbind uşor, aşa cum obişnuia când era

bine dispus, că dăm impresia a doi soți care se ceartă ?

Apoi, lăsând gluma deoparte, deveni serios și, liniștit, îi propuse :

— Ce-ai zice să încercăm lucrul acesta ?

Ochii ei se măriră : rămase stană de piatră, fără să poată înțelege ce-i spusese el. Își ridică privirea și se uită la el :

— Vrei să sugerezi că... începu ea, dar nevenindu-i să creadă în aluzia lui, nu mai continuă să spună ceva. El redeveni glumeț, deși îi spuse pe un ton rece :

— Eu nu sugerez nimic, ce inima ta mofturoasă nu poate accepta ca o excepție.

Inima ei începu să bată nebunește. Înseamnă că el are de gând să o ceară de nevastă ! Era lucrul pe care-l dorise mai mult decât orice ! Pe moment avu impulsul să-i răspundă din toată inima : da, da, da, da ! Dar impulsul se stinse la tonul glumeț cu care el îi vorbise ultima oară. Vocea lui rece, detașată, nu se potrivea cu seriozitatea momentului în care o fată este cerută de nevastă. Emoțiile prin care trecea erau prea mari pentru a fi tratate cu ironie. Era momentul cel mai important din viața oricărei fete.

Emoțiile rapide pe care le resimțea o făcură să-și schimbe și atitudinea față de propunerea lui. Mândria o ajută să mascheze importanța capitală pe care o avea propunerea lui.

Se duse până în dreptul şemineului şi se uită la ornamentele acestuia. I se adresă lui Latimer fără să se uite la el, cu acelaşi ton glumeţ :

— Dacă îmi permiţi să-ţi interpretez vorbele, îi spuse ea, uitându-se cu atenţie la rafinamentul cu care erau cizelate plăcile de marmură, am impresia că sugerezi un lucru diabolic, să mă mărit cu tine, nu-i aşa ?

— Nu ai vrea lucrul acesta ?

— Ce, arăt eu ca o proastă ? îi răspunse ea, cu aroganţă, speriată la culme că el ar putea să-i vadă faţa dacă s-ar întoarce. Doamne, ce emoţii puternice o cuprinseseră !

Se lăsă tăcere. Ea continua să admire liniile şemineului, îngrijorată de posibilitatea de a continua conversaţia. Dorea ca el să spună ceva, orice numai să pună capăt îndoielilor. Era teribil de încurcată şi nu ştia dacă va putea să se abţină şi să spună da, la propunerea lui.

Dar Croft puse capăt incertitudinilor. Tonul glumeţ cu care îi răspunse îi confirmă impresia că el nu era tot atât de serios ca la început. Nu părea deloc afectat de faptul că ea stă cu spatele la el şi tremură din toate fibrele sufletului.

— Ai dreptate, bineînţeles. Trebuie să fi fost o propunere cauzată de stresul muncii mele. Scuzele sale că propunerea lui a fost o sugestie ridicolă o determinară pe Mercy să

se întoarcă cu faţa spre el, îngrijorată de starea lui.

Observă atunci ceea ce nu fusese capabilă să distingă mai înainte din cauza enervării. El era tras la faţă, cu trăsăturile marcate de lipsa somnului odihnitor. Desigur că zborul cu avionul îl împiedicase să doarmă, şi toată munca încordată pe care o depusese să termine cu bine afacerile, în două săptămâni faţă de trei planificate, se citea pe figura lui.

Bunătatea inimii o îndemnă să i se adreseze cu multă căldură şi grijă :

— Nu ar trebui să munceşti atât de greu, Croft. Nu poţi să mai amâni afacerile ? Înainte ca el să o pună la punct că i-a dat un sfat pe care el nu-l dorea, adăugă :

— Nu poţi să te odihneşti mai mult ?

— Chiar lucrul acesta aveam de gând să-l fac în acest weekend.

Remarca lui fusese spusă pe un ton ironic, deşi părea că-i făcuse plăcere dorinţa ei maternă de a-l ocroti.

Ea nu luă în seamă tonul său glumeţ, oricum se aşteptase la asemenea manieră din partea lui. Ea făcu o pauză, gândindu-se că ar fi mai bine pentru el să-i spună unde a fost. Aceasta l-ar fi liniştit şi s-ar fi putut odihni mai mult. Acceptă ca pe ceva firesc tonul său de glumă. Dorea să vadă dincolo de aparenţă ce semnificau vorbele sale. Se frământa dacă să-i mărturisească cât de mult se schimbase

în ultimele zile din cauza lui. Inima îi bătea cu putere. Înțelegerea care se instalase între ei o făcu să cedeze. Temerile sale luară sfârșit și reuși să se destăinuie, ușurându-și inima atât de încărcată. Nu mai avea nici un motiv să-i ascundă locul unde fusese.

— Eu... începu ea, ezitând. El se uita cu multă atenție la ea. Eu am fost plecată până la un hotel din Cotswolds.

— Cu cine ? o întrebă el repede. Ea își dădu seama că el nu mai este atât de înverșunat, căci ghicise că nu fusese cu Philip.

— Știi foarte bine că eu nu am plecat cu nimeni, îi răspunse deschis și fără teamă.

Zâmbetul ironic reapăru pe figura lui Croft.

— Nu mă așteptam să fie adevărat, recunoscu el, făcând ca inima ei prostuță să-și sporească bătăile. Apoi el nu mai zâmbi când o întrebă serios :

— De ce ai ales tocmai acest weekend pentru a-ți lua două zile libere ?

— Și de ce nu în acest weekend ? se bosumflă ea, simțind că simpatia ei pentru el se risipește.

— Ai știut foarte bine că eu voi sosi la vilă, rosti el, pe un ton categoric. Ea nu mai găsi nici un răspuns corespunzător. Era conștientă că el știa sigur care era motivul lipsei ei de la vilă, așa cum nu crezuse că ea fusese la hotel însoțită de Philip.

— Care va să zică acesta este motivul plecării tale, nu-i aşa ? Ai plecat tocmai pentru că veneam eu la vilă ? adăugă el mâhnit, dar fără furia de adineauri.

— A trebuit să plec, îi spuse ea, dorind mai mult ca oricând ca el să nu fi fost de faţă la reîntoarcerea ei. Nu dorea să facă o mărturisire completă a frământărilor prin care trecuse, deşi îşi dădea seama că vorbele lui o călăuzeau spre singura portiţă valabilă : aflarea purului adevăr.

— Din cauză că ţi-a fost teamă ? o întrebă el.

— Nu mi-e teamă de tine...

— Ştiu asta, o întrerupse el, cotinuând pe tonul moderat pe care-l abordase. Ţi-e teamă de tine însăţi, Mercy, nu-i aşa ? spuse el liniştit, cu o undă de regret. Ai trăit prea mult în lumea sărutărilor inocente, încât, zguduirea pe care ţi-o provoacă un sărut pătimaş, te înspăimântă.

Dori din toată inima ca el să nu mai continue cu întrebările acestea răvăşitoare, dar nu ştia ce replică să-i dea. Îi fu recunoscătoare, că el nu o lăsă să zică o vorbă, pentru că era aproape de aflarea adevărului : ea plecase din cauză că-l iubea !

— Din cauză că ţi-a fost frică de consecinţele sărutărilor noastre ai plecat, Mercy ! Te-ai temut că dacă te voi săruta ne vom întoarce amândoi la starea tulburătoare care

ne-a cuprins cu două săptămâni în urmă. Sărutările ți-ar fi aprins o flacără în trup și ți-ai fi pierdut controlul asupra emoțiilor tale. Ai fi disprețuit faptul că pasiunea te-ar fi îndemnat, împotriva principiilor tale, să răspunzi pasiunii mele.

Ea nu putea să-i răspundă nimic. Intui că el va vedea pe figura ei confirmarea afirmațiilor făcute. Dar dragostea ei pentru el deveni și mai puternică, încât i se puse un nod în gât și lacrimile erau gata să cadă din ochii ei. Era atât de emoționată, încât nu putea articula nici un cuvânt.

Nu vru ca el să vadă cât de tulburată era și se îndreptă spre fereastră, prefăcându-se că se uită afară. El știa cum să procedeze, doar îi dovedise acest lucru în dimineața când deschisese ochii și-l zărise la capătul patului, în camera sa.

Dar îl iubea și mai mult pentru faptul că fusese conștient de dorința ei dar nu profitase de ea, doarece ar fi fost împotriva principiilor ei morale.

Oh, Doamne, se gândea ea, simțind că el se va apropia din nou, ar fi în stare să calce în picioare orice principiu numai dacă el ar iubi-o pe jumătate cât îl iubește ea.

Încă se lupta cu lacrimile care îi inundau ochii când vocea lui calmă se auzi din nou :

— Știu că iubești locul acesta. Fii fericită aici, Mercy, spuse el cu o hotărâre în glas

care o făcu să se întoarcă. Nu vei mai avea nici un motiv să pleci din nou.

Mercy se îndepărtă de fereastră și se postă în fața ușii de la intrare, pe care Latimer o închise în urma lui. Ea auzi mașina lui că se pune în mișcare. Știu cu certitudine că, deși Vila Lupin era proprietatea lui și ea angajată ca administratorul ei, atât timp cât va mai sta aici el nu o va mai deranja cu prezența.

Lacrimile îi curseră din belșug. Nu se mai putea abține. Plângea în hohote. Suspinele o cuprinseră și continuă să plângă și în momentul când intră în bucătărie.

Remarcă printre sughițuri că el lăsase un cec deasupra cumpărăturilor pe care ea le făcuse.

Își șterse lacrimile, întrebându-se dacă relațiile dintre ei trebuiau să se reducă la primirea unui cec prin poștă. În fiecare lună va vedea semnătura lui pentru salariul care i-l datora. El nu va îndrăzni niciodată să-i spună să plece de la vilă. Dar nici nu va veni în vizită. Nu-l va mai vedea vreodată, era peste puterile ei !

Când se dădu jos din pat, în dimineața următoare, starea ei nu se schimbase deloc. Disperarea și dezamăgirea nu o părăsiseră. Se gândea numai la Croft și orice făcea și oriunde mergea, figura lui Croft nu-i ieșea din minte.

Emoțiile o făceau să tremure la gândul că nu-l va mai revedea. Memoria ei era proaspătă la amintirea discuției din seara precedentă. Făcu apel la bunul simț care o caracteriza dar nu reuși să-și pună în ordine sentimentele.

Reînvia fiecare cuvânt, fiecare gest, fiecare nuanță a vorbelor lui Croft. Se chinui așa până seara. Aducea argumente și contraargumente, se certa pentru atitudinea avută, căuta pretexte pentru acțiunile sale și nu găsea un fir coerent de care să se lege. Pe neașteptate, un raționament uluitor o făcu să tresară.

Nu-i așa că el o ceruse de nevastă ? Dar modul în care îi fusese adresată cererea îl împiedicase să afle un răspuns favorabil. Dar era Croft în stare să râdă de o fată după ce-i propusese căsătoria, numai pentru că oboseala acumulată îl îndemnase să vorbească despre acest lucru ?

Ar putea el să-și bată joc de o fată care îl cunoștea foarte bine dacă ea îi refuzase cererea ? Și Croft avea mândria lui de bărbat. Merse cu gândul până acolo încât se întrebă ce se va întâmpla dacă propunerea lui a fost serioasă. Ce-ar fi dacă... ? Se întrerupse din reverie căci își reaminti că el fusese gata să-i ceară mâna Feliciei Woodward.

Acest lucru o liniști puțin. Așadar se dovedise că el nu le iubise, nici pe ea, nici pe

Felicia. Dacă nici pe Felicia nu o iubise însemna că o dorise și dorința îl îndemnase să-i propună chiar și căsătoria. Dorința nu era o bază solidă pentru a întemeia o căsnicie. Dacă el fusese serios când îi făcuse propunerea, motivul pentru care o ceruse în căsătorie anula temeinicia legăturii oficiale dintre ei.

Un gând i se înfipse în minte : căsătoria cu Latimer se dovedea a fi irealizabilă. Pentru ea căsătoria reprezenta o legătură sacră. O legătură pe viață. Dacă propunerea lui era serioasă, atunci și răspunsul ei trebuia să fie la fel de serios. Nu putea fi de acord cu o căsătorie bazată numai pe atracția fizică a partenerilor : odată dorința potolită, nu putea el să dorească alte femei așa cum le dorise pe Felicia Woodward și pe ea însăși ?

Când se lăsă noaptea încă se mai gândea cum să se comporte cu el și ce răspuns să-i dea. Trebuia să fie cinstită cu el și să-i spună clar că nu poate lua de bărbat un om care nu o iubește și de care nu poate fi sigură.

Speranțele ei se năruiră când se gândi că se chinuie de pomană tot analizând propunerea lui. În definitiv, propunerea nu a fost făcută în serios. El nu reacționase la afirmațiile ei că nu e atât de proastă încât să se mărite cu el.

În ziua următoare, singurătatea o copleși. Chinurile sale și zbuciumul sufletesc nu înce-

tară. Dorea să se liniștească dar frământările nu-i dădeau pace. Nu se putea concentra la nimic altceva : încercă să se gândească serios la viitorul ei și nu fu în stare să-și alunge grijile. Oare Croft fusese serios când îi făcuse propunerea ? Tot timpul mintea îi era numai la el.

Când se lăsă seara nu mai putu să îndure această sfâșiere lăuntrică care o înnebunea. Nu dorea să se mărite cu Croft dacă între ei nu este iubire : ar fi fost împotriva concepțiilor ei. Îi era teamă că el se va plictisi de ea imediat după căsătorie și va cere deîndată divorțul. Pe de altă parte, nu putea concepe să nu-l mai vadă în viața ei.

Căuta o cale care să-i lumineze frământările și care să o conducă la o soluție viabilă. În nici un caz nu va accepta să facă un mariaj care se va dovedi fragil și care se va termina printr-un divorț rapid. Ar fi fost o imprudență dăunătoare să se încreadă în puterea ei de seducție, care ar fi putut să-l transforme pe Croft și să-l facă să-și schimbe dorința în iubire. Mai era o cale de încercat. dar plină de dificultăți : dacă nu putea să-i atragă iubirea pentru a întemeia o căsnicie solidă și ferită de neplăceri, atunci ar putea să trăiască cu el o bucată de timp.

Dupa o jumatate de oră de ezitări se îndreptă spre telefon. Apucă receptorul şi, din cauză că mâinile îi tremurau îngrozitor, era gata să-l scape din mână. Îşi trase răsuflarea şi, nemaiţinând cont de mânia tatălui ei şi de nefericirea pe care ar putea-o cauza mamei sale, formă numărul lui Croft.

CAPITOLUL X

În timp ce forma numărul de telefon, Mercy se simţea extrem de tulburată : mâna îi era moale şi o paloare îi invadă faţa.

Aşteptând ca el să-i răspundă se gândea că el nu este acasă şi că va putea respira uşurată. Cuprinse cu putere receptorul.

Ţârâitul telefonului o făcea să-şi imagineze că el este cufundat în studierea unor dosare de afaceri şi că nu doreşte să fie deranjat. I se păru că trece o veşnicie până cineva răspunse la telefon. Dar dacă nu era adâncit în studierea unor dosare de afaceri şi este în compania unei femei ?

Apoi auzi vocea lui, care părea morocănoasă :

— Latimer, spuse el cu asprime.

Vocea ei părea stranie. Parcă altcineva vorbea în locul ei. Ciocăni puţin în receptor ca şi cum el era de vină de glasul ei care se auzea nenatural, în staccato :

— Eu... eu nu am vrut să... să te... deranjez, reuşi ea să vorbească. Era atât de dărâmată încât uită să se prezinte şi îl lăsă pe el să ghicească persoana de pe fir.

— Mercy...

Ea înghiţi puternic şi încercă să vorbească dar nu reuşi. Vai, Doamne, ce ruşine ! Şi ea vroia să intre în competiţie cu acele sofisticate şi distinse femei care erau în anturajul lui !

— Mercy, te simţi bine ?

La îngrijorarea care se simţea în vocea lui, Mercy îşi recăpătă glasul, hotărâtă să se comporte firesc, aşa cum oricine poartă zilnic convorbiri telefonice.

— Da... Da, da. Mă simt bine, răspunse ea.

Se gândea că el este extrem de politicos şi că o menajează îndeajuns, căci nu e curios să afle repede motivul pentru care îi telefonase.

— Eu... De fapt, eu ţi-am telefonat pentru... începu ea şi nu mai putu continua. Ei bine, zise ea, conştientă că dacă el nu o grăbea tot s-ar fi plictisit şi şi-ar fi pierdut răbdarea dacă nu îi spune pentru ce l-a sunat. Spuse totul dintr-odată. Ei bine, îţi aminteşti că mi-ai cerut să mă mărit cu tine ? Nu asta vroia acum să-i transmită, dar îi era greu să-i mărturisească hotărârea pe care o luase. Pentru nervii ei întinşi ca o coardă vocea lui Croft răsună stranie, deşi era sigură că el nu era nervos când îi răspunse încet :

— Te-ai mai gândit la propunerea mea ? La urma urmei nu consideri că e o idee chiar atât de proastă ?

— Nu... da... nu, spuse ea, cuprinsă de ameţeală. Inspiră puternic şi reuşi să nu mai tremure atât de tare. Ei bine, m-am gândit la propunere, dar... dar. O luă cu cald şi cu rece la gândul că va trebui totuşi să-i zică motivul convorbirii, dar slăbiciunea îi trecu pe moment. Îi reveni curajul şi-i spuse :

— Nu mai are nici o importanţă. Stătu un moment şi apoi închise telefonul.

O oră după aceea încă se mai certa pe ea însăşi, acuzându-se de a fi cea mai mare proastă de pe pământ. Alte fete nu şi-ar fi făcut astfel de scrupule şi nu ar fi ratat ocazia. Hilary de exemplu.

O jumătate de oră mai târziu, Mercy îşi spuse că nu este ca Hilary şi că nu ar putea face niciodată ca ea, dar se învinovăţea că este cea mai lașă dintre femei. Nu reuşise să-i comunice propunerea ei.

Oricum era o propunere stupidă. o idee ridicolă. Cum putea să simuleze, chiar pentru o perioadă mică de timp, că este măritată cu el ? Se duse în bucătărie să-şi prepare o băutură caldă înainte de a merge la culcare, căci nu prea avea somn. Nu avea stare şi era mâhnită de faptul că Latimer va avea o impresie proastă despre ea pentru telefonul dat şi pentru că i-a spus că propune-

rea lui nu contează pentru ea. Ştia ca va avea o noapte albă şi prefera să stea în bucătărie, cu gândurile ei chinuitoare

Apa fierbea, aşa că nu auzi zgomotul unei maşini care se oprise în faţa casei. Se răzgândi, nu mai dorea să bea ceva. Un singur lucru vroia să facă : să-i telefoneze din nou, dar pierduse ocazia. Nu mai avea energia pentru a face lucrul acesta.

Cu gândul la Croft tresări speriată când auzi zgomot afară şi pe cineva că învârte cheia în broască. Îi trecu prin minte că era Diana şi se înspăimântă : nu era ora de a face vizite.

Se îngrozi pur şi simplu, închipuindu-şi că nişte răufăcători caută să pătrundă în casă şi au observat că este lumină în vilă.

Părăsi bucătăria, moartă de frică şi intră în sufragerie, dar rămase pironită locului când văzu cum cineva deschide uşa de la intrare.

Surpriza ei fu enormă când îşi dădu seama că bărbatul înalt şi bine făcut care intră în casă era Croft. Doar el îi promisese că nu se mai întoarce atâta timp cât ea stă la vilă! Câteva secunde nu-şi crezu ochilor : mintea sa, imaginaţia îi făcuse o festă şi el era doar o apariţie ireală !

— Croft ! strigă ea, lăsându-se moale pe un scaun.

— Te-am înfricoşat ! zise bărbatul înalt care, după vorbă, se dovedea a fi într-ade-

văr Croft. Nu am vrut deloc să te înspăimânt! Am avut impresia că tu mă aşteptai să vin.

— Eu... nu, murmură ea, cu o voce stridentă. Eu... Pentru ce ai venit aici ?

El rămase serios, prea sobru pentru modul lui de comportare. Mercy simţi că aversiunea şi mânia îi revin, ca şi atunci când îi închisese telefonul, la auzul vorbelor lui :

— Niciodată nu am dat importanţă convorbirilor telefonice care se termină brusc. Cu privirea sfredelitoare şi cu mult calm o întrebă :

— Pentru ce ai telefonat, Mercy ?

Privirea lui arăta clar că venise hotărât să afle un răspuns decisiv din partea ei ; nu condusese maşina până la această oră târzie din noapte doar pentru a auzi un răspuns evaziv.

— Eu... este mai bine să stăm amândoi jos.

Fără grabă, el se aşeză pe celălalt scaun în faţa ei, foarte aproape de ea, căci camera nu era prea largă.

Ea simţi nevoia să fie mai blândă cu el şi să-l facă să se simtă mai bine, după oboseala de la serviciu şi de pe drum. La telefon ea nu reuşise să-i spună care era motivul pentru care îl sunase ; iar acum, când erau faţă în faţă, îi era imposibil să facă acest lucru. O privire furişată îi dădu certitudinea că el are răbdare să afle care fusese acel motiv.

Tăcerea era apăsătoare și starea ei nervoasă se accentuă. Deschise gura să zică o vorbă, dar curajul o părăsi și nu spuse nimic.

— Calmează-te și adună-ți gândurile, o sfătui el, dându-i de înțeles că poate aștepta câteva ore, numai să afle adevărul. Se instalase confortabil și își sprijini bărbia în mâini pentru a fi atent la vorbele ei. Avem toată noaptea înaintea noastră pentru a clarifica lucrurile. Am impresia că te-ai frământat prea mult în ultimul timp și că nu prea ai avut timpul să dormi, nu-i așa ? adăugă el, politicos.

Cuvintele lui sugerau că ea se chinuise din cauza lui în aceste zile și mai ales nopțile și le petrecuse gândindu-se la el.

Nu avea intenția să-i mărturisească gândurile sale.

— Arăt eu atât de dărâmată ?

— Arăți minunat și știi acest lucru, îi răspunse el. Dar nu zâmbi și complimentul nu-i slăbise hotărârea de a afla motivele frământărilor prin care ea trecuse. Trecu un alt lung moment de tăcere și el continuă, calm:

— La telefon spuneai că te-ai gândit la propunerea pe care ți-am făcut-o.

— Eu... zise ea, tot mai slabă în decizia de a nu-i face nici o mărturisire și conștientă că se bâlbâie îngrozitor. Îi reveni curajul și reuși să termine propoziția :

— M-am gândit la ea și chiar foarte mult, spuse ea cu sinceritate, înainte ca să se poată răzgândi.

— Și... la ce concluzie ai ajuns ?

Mercy i se păru că el este încordat și îngrijorat dar starea ei era aceea care o făcea să-i atribuie lui tensiunea pe care ea o resimțea. El o privea cu seriozitate cum se frământă. Mâinile ei tremurau ușor.

— Și... eu... nu cred că... tu vrei să te căsătorești cu mine, cu orice preț.

Își înghiți vorbele și nu mai avu curajul să se uite la el. Ea știa că el se gândește rapid, că trage imediat concluzii. De aceea ar fi dat oricât să afle la ce meditează, deoarece iar se lăsase tăcerea.

— Tu m-ai sunat numai pentru a-mi spune acest lucru ? o întrebă el ușor.

Ea vroise să-i spună mai mult decât aceste vorbe dar îi mulțumi în gând că se limitează la afirmația aceasta. Dădu din cap aprobând spusele lui. Era însă prea agitată pentru a-și domina emoțiile și a observa că el este capabil să gândească mai multe planuri în același timp.

— De ce trebuia să-mi telefonezi pentru a-mi comunica asta ? o întrebă el. După câte îmi amintesc. luni am discutat despre acest lucru și tu m-ai refuzat categoric.

Puţin derutată îi aruncă o privire şi observă că el este foarte atent şi foarte preocupat să afle mai multe de la ea.

— Hai Mercy, spune-mi ce te frământă, trebuie să fie şi altceva, nu-i aşa ?

Ea rămase puţin pe gânduri, apoi murmură:

— Da, desigur. Simţi nevoia imperioasă să-şi descarce sufletul şi să se uşureze de povara grijilor. Cu cât mai repede cu atât mai bine, nu-i aşa ? Şi oricum, el era în stare să afle ce se petrecea în inima ei. Vroiam să-ţi spun, de fapt vroiam să discutăm despre posibilitatea de... Se opri ruşinoasă.

Observă că Latimer îşi trăsese scaunul până la ea. Era alături de ea, fără să o atingă, dar uitându-se cu atenţie la ea, întrebând-o cu multă căldură :

— Despre ce posibilitate, draga mea ? Nu cumva această posibilitate ţi-a îmbujorat obrajii ?

Când el a spus „draga mea“ ea a simţit nevoia să-şi ridice privirea şi să se uite la el. În acelaşi timp unghiile ei erau înfipte adânc în speteaza scaunului.

— Nu pot să mă mărit cu tine deoarece... Nu pot să mă mărit cu tine, căci oricum nu sunt sigură că propunerea ta a fost serioasă. Dar...

Era conştientă că va reuşi să-i mărturisească totul dar îşi trase puţin răsuflarea, pentru a avea curajul necesar acestei confe-

siuni. El o ajută să depășească momentul dificil căci nu o mai întrebă nimic, uitîndu-se la ea în așteptarea vorbelor ei.

— Dar, reluă ea când se mai liniști, dar... eu te-am sunat să-ți spun că eu... aș putea... să tră... trăiesc cu tine un timp, dacă tu d... dorești acest lucru.

Culoarea feței deveni stacojie. Nici o putere de pe pământ nu ar fi putut-o determina să se uite la el pentru a observa reacția lui. Reușind să fie clară în propunerea făcută, ea fu surprinsă de întrebarea lui care părea ciudată și imprevizibilă :

— Vrei să spui că nu vrei să te măriți cu mine dar dorești să trăiești cu mine ca și cum am fi căsătoriți ?

Ea dădu din cap, incapabilă să mai articuleze vreun cuvânt, stânjenită de faptul că trebuia să confirme că i se oferea de bună voie.

— Am oare acest drept ? spuse el mai tare, ca și cum nu ar fi crezut cele afirmate de ea. Nu ținu seama de starea ei de rușine și continuă :

— Susții că ești hotărâtă să trăiești cu mine fără a fi căsătoriți ? Că ești pregătită să devii prietena mea, amanta mea, curtezana mea ?

Fără să se uite la el, dădu din nou din cap, deși cuvintele lui o făceau să moară de rușine. El nu avea nici o milă și continuă să-i

pună întrebări care o făceau să-i ardă obrajii. Tonul său era la fel de calm şi de crud :

— Înţelegi că a trăi cu mine înseamnă să împărţim patul. Ai inclus şi patul în propunerea ta, Mercy ?

Ea se gândi că el înţelesese foarte bine sensul vorbelor sale, dar acum mersese prea departe pentru a nega faptul că propunerea ei includea şi iubirea fizică.

— Da, confirmă ea, înţeleg acest lucru.

Croft nu răspunse imediat şi tăcerea era sfâşietoare pentru sufletul ei. Avea bănuiala că el o să refuze ceea ce ea îi oferise pe tavă.

Dar suferinţa ei cumplită nu avea să ia prea repede sfârşit. Cu o mână el îi mângâie faţa iar cu cealaltă îi cuprinse mâna care se sprijinea pe speteaza scaunului. Îi ridică bărbia astfel ca ea să-l poată privi şi, uitându-se fix în ochii ei, îi spuse :

— De când ai aflat, Mercy, că eşti îndrăgostită de mine ?

Instinctiv ea îşi coborî privirea şi negă cu tărie :

— Nu sunt îndrăgostită de tine, nu sunt îndrăgostită, se repezi ea să spună, căutând o cale de scăpare faţă de dorinţa lui de a afla adevărul.

Observase cu întârziere că el este prea deştept pentru ea. A constatat prea târziu că el pricepuse de la început ce însemna propunerea ei şi ce ascundeau cuvintele sale. Ea

pricepu acum că el se prefăcuse că nu înțelegea ce vrea ea să spună cu propunerea de a trăi împreună. Ceea ce-l uimise pe el, înțelegea ea în sfârșit, era faptul că tocmai ea făcuse o asemenea propunere, ea care avea principii morale sănătoase. Doar dragostea o împinsese la o asemenea nesăbuință.

— Este din cauză..., este numai faptul că uneori mă simt singură aici, zise ea, mințind cu disperare, căutând o portiță de ieșire din capcana pe care el i-o întinsese. Numai să nu confirme că e îndrăgostită de el, numai să nu afle acest lucru !

Se uită rapid la el, cu speranța ca el să fi luat minciuna ei drept motivul propunerii sale și văzu că el începe să abordeze zâmbetul său binecunoscut. Își dădu seama că el era prea inteligent pentru a fi păcălit atât de ușor. El știa clar că ea minte !

— Dar tu adori singurătatea, știu că-ți place să stai aici singură, îi spuse el cu calm. Tu însăți mi-ai spus acest lucru.

— Da... dar, răspunse ea. Nu știa ce să mai spună. Singurul lucru pe care-l dorea era ca el să plece și să o lase să-și aline sufletul ei chinuit, mai ales că mândria ei fusese călcată în picioare. Te rog să uiți tot ce ți-am proous, zise ea furioasă. Să uiți că ai venit aici în noaptea asta. A... a fost o greșeală.

El dădu din cap că nu va face acest lucru și-i spuse :

— Nici nu mă gândesc să uit ceea ce mi-ai propus. Cuvintele lui îi arătară cât de mult o cunoștea și cât de mult reușise să-i ghicească simțămintele adevărate. Am aflat multe despre tine în timpul scurt de când ne cunoaștem. Am aflat că a dori să trăiești cu mine nu poate fi o propunere care tu ai vrea să se realizeze, împotriva principiilor tale. Ca dovadă, uită-te la cearcănele din jurul ochilor tăi care trădează frământările prin care ai trecut în aceste nopți.

— Fiecare poate avea o noapte proastă, spuse ea, căutând să ascundă starea ei reală.

— Nu ești genul de fată care să împartă patul cu un bărbat, spuse el prefăcându-se că nu a auzit vorbele ei. Nu ai dormit prea mult în ultimul timp. Hotărârea de a trăi cu un bărbat este prea importantă pentru tine ca să alegi pe cineva fără să ai un sentiment pentru el. Hotărârea aceasta o iei numai după ce ai considerat că ții foarte mult la bărbatul cu care vrei să împarți patul.

În timp ce el vorbea, ea încerca să găsească, pentru a treia oară, un argument care să dovedească că ea nu-l iubește, deși știa că acest lucru este în zadar. Simți că tonul vocii lui a devenit mai aspru și mai hotărât, în momentul când el îi spuse :

— Să nu încerci să-mi spui că ai hotărât să mi te oferi mie numai pentru a alunga singurătatea de care suferi aici. Să știi că nu voi accepta asemenea argumente.

— Oricine se simte singur uneori, continuă ea să-și mențină afirmația, neacceptând ca mândria ei să fie știrbită.

— Atât de singur încât să ajungă până la a face o asemenea propunere ? Nu, fetițo, asta nu ține cu mine, zise el repede. Tu mă dorești pe mine tot atât de tare cât te doresc eu.

Pe moment, inima ei bătu mai repede. Cum putea el să se gândească numai la atracția fizică !

— Sunt alte motive pentru care dorești să fii alături de cineva decât numai și numai sexul, spuse ea, nefiind sigură dacă el s-a referit doar la plăcerea fizică.

— Sunt întrutotul de acord cu tine, fu replica lui. Deși sper că nu vrei să negi că tu m-ai dorit în același mod cum te-am dorit și eu.

Ea nu răspunse. Oricum, el știa deja răspunsul, își zise ea, amintindu-și de momentele când ea nu dorea ca el să afle adevărul.

— Dar sunt lucruri mai importante decât asta, continuă el, neavând nevoie ca ea să-i răspundă, și făcându-i să i se intensifice bătăile inimii. Oricât ai vrea să negi lucrul acesta, tu nutrești sentimente deosebite față

de mine, Mercy. Astfel, pentru ce ai fost geloasă pe Felicia Woodward ? Numai gelozia te-a îmboldit luni să-mi spui că...

— Nu ! Nu e adevărat, afirmă ea, întorcându-şi privirea de la Croft.

— Asta m-am gândit că a fost cauza comportării tale când am căutat să găsesc motivul pentru care ai fost atât de pornită împotriva Feliciei Woodward. Apoi, cu o mână uşoară, dar hotărâtă, îi întoarse capul astfel că privirile lor se întâlniră.

Îi spuse plin de căldură :

— Am fost încântat să aud atunci cuvintele tale pornite din gelozie.

— Ai fost încântat ? Nu vedea motivul care îl făcuse pe el să fie satisfăcut de gelozia ei, dar ceva în privirea lui îi spunea că nu regretase sentimentul ei natural.

— Afurisită treabă, spuse el, am suferit destul când dobitocul de Bailey m-a făcut gelos, aşa că ştiu foarte bine ce înseamnă acest lucru şi cred că am recunoscut acelaşi sentiment la tine în legătură cu Felicia Woodward.

— Ai fost gelos pe Philip ? Inima ei bătu nebuneşte, nu mai avea aer să respire. El continuă :

— Mi-am pierdut zilele din ultimul weekend chinuindu-mă din cauza dispariţiei tale de la vilă, zicându-mi că nu se poate ca tocmai tu, care ai nişte principii atât de so-

lide, să te poți încurca în halul acesta cu un terchea-berchea.

Mercy se gândi cu tristețe că este atât de prostuță și că poate fi indusă ușor în eroare. Pentru câteva secunde ea a fost în stare să creadă că el a fost gelos din cauză că ținea la ea. Dar nu asta era situația reală. Nu gelozia îl chinuise, era sigură de asta, ci numai afurisita mândrie a bărbaților, care l-a făcut să creadă că este cu Philip în loc să fie cu el, așa cum intenționase pentru acest weekend.

— Crezi că gelozia a fost aceea care te-a îndemnat să nu dorești ca eu să fiu în compania lui Philip ? întrebă ea cu greutate, căutând să-și domine slăbiciunea pe care o resimțea în tot corpul.

— Nu văd cum altfel ai putea numi starea mea care m-a făcut să caut să aflu locul unde te-ai dus. Doream să-l găsesc pe Philip și să-l sfâșii în bucăți. Zâmbi din nou și adăugă : Și pe tine, de asemenea, cu tot respectul pe care ți-l port.

— Respectul pe care-l ai față de mine ! repetă ea, cu inima din nou plină de speranță.

— Același respect pe care l-am simțit în dimineața aceea când am sosit devreme și am stat de veghe la căpătâiul patului tău. Stăteai în pat adormită, cu unul dintre brațe pe pernă, atât de liniștită și de nevinovată.

Vocea lui devenise atât de caldă încât ea îndrăzni să se uite în ochii lui. Privirea lui radia atâta blândeţe, încât ea se simţi adânc mişcată. Croft i-a mărturisit că nutreşte respect deosebit faţă de persoana ei. Oare privirea lui trăda şi sentimentul pe care i-l insufla dragostea ei ? Era prea speriată ca să rişte să afle adevărul şi să nu fie cumva dezamăgită de răspunsul lui.

— Te-am privit atunci cum dormeai şi am dorit să fiu lângă tine şi să te strâng în braţe. Să te ţin strâns în braţe, adăugă el, cu un glas dezmierdător

— Să faci dragoste cu mine ? Gândul ridicol că privirea lui era exponentul dorinţei lui fizice îi reveni în minte şi ea nu se putuse abţine să nu-l dezvăluie. Răspunsul lui o linişti :

— Nu, draga mea. Nu atunci. În acel moment doream să-ţi protejez nevinovăţia, nu să ţi-o răpesc. Doream să te păzesc. Să stau lângă tine. Nici măcar să-ţi vorbesc.

Câteva clipe se lăsă legănată de farmecul cuvintelor lui. Se simţi cutremurată până la lacrimi de sensibilitatea lui : aşadar în acele momente el nu dorise să-i facă nici un rău. Când îşi aduse aminte ce se petrecuse pe urmă, în momentul trezirii, emoţia i se atenuă.

— Dar tu ai... ai... mi-ai fi răpit nevinovăţia... dacă nu ai fi considerat că e bine să-mi mărturiseşti că...

— Eu nu m-am eschivat, exclamă el. Am fost impresionat de tine din momentul când te-am văzut. Dar după felul în care te purtai cu mine şi dădeai impresia că mă placi, am considerat că meritai să crezi ceea ce eu ţi-am sugerat în dimineaţa când ne-am trezit amândoi în acelaşi pat. Admit faptul că nici când te-am luat în braţe nu am dorit să-ţi spun că eşti neatinsă ; când am văzut că răspunzi la mângâierile mele şi eşti doritoare să înveţi tot ce doream să-ţi arăt în privinţa amorului, nu m-am gândit să-ţi spun adevărul. Mâna lui o mângâie cu multă tandreţe pe obrajii care erau roşii de emoţie. Dar în ultimul moment, când lăsai să se vadă clar că dorinţa ta era la fel de intensă ca şi a mea şi nu te împotriveai deloc pasiunii mele înflăcărate, am simţit că nu pot să te las în dubiu. Trebuia neapărat să-ţi spun adevărul pentru a decide tu însăţi care este modul cel mai bun de a te comporta.

Cu obrajii în flăcări ea nu ştia pe care, din problemele atât de chinuitoare, trebuia să o rezolve mai întâi.

— Ai fost impresionat de mine încă de la nunta lui Hilary ? reuşi ea să-l întrebe. Avea de gând să-l descoase cât putea de bine, pentru a căpăta răspunsul la toate neliniştile ei, ca măcar să aibă toate lucrurile clare după ce el va pleca.

— Așa după cum știi, eu nu am avut decât un singur lucru în minte când am venit la nunta aceea, îi reaminti el. Așa cum mi-am închipuit mireasa, nu avea deloc ochii înrourați, era atât de plină de sine, mulțumită că și-a văzut visul cu ochii și că obținuse averea și poziția socială atât de dorite de ea ; lângă ea domnișoara de onoare părea că este alcătuită din același aluat. Apoi te-am zărit pe tine. Proaspătă, nevinovată, diferită de celelalte două, încât m-am întrebat ce căutai printre ele.

— Am remarcat că te uitai la mine, murmură ea încetișor, simțind că inima îi tresaltă de emoție.

— Nu-mi puteam desprinde ochii de la tine, recunoscu el. Mă tot întrebam ce naiba aveai în comun cu aceste două ahtiate după bani și bărbați, când a venit fotograful. Am rămas în preajmă, deși nu obișnuiam acest lucru, până când prietena ta și-a exprimat dorința de a fi fotografiată, separat, cu fiecare domnișoară de onoare.

— Nu aveai de gând să rămâi și să faci fotografii cu nuntașii ?

— Singura mea dorință a fost de a fi martor la eveniment ca apoi să mă duc rapid la primul telefon să-i comunic Dianei că drumul ei era liber și că putea acționa cum crede de cuviință în privința soțului.

— Dar... dar asta înseamnă că nu aveai deloc intenția să participi la recepția de după ceremonie ? rosti ea cu respirația tăiată.

— Cum puteam să refuz pe cea mai frumoasă dintre domnișoarele de onoare când a venit să-mi ceară să o conduc la nuntă ? întrebă el cu acel irezistibil zâmbet care o tulbura de fiecare dată.

— Deci nimic nu s-ar fi întîmplat dacă eu nu te-aș fi rugat să mă conduci ?

— Bineînțeles că nu, fu el de acord, redevenind serios. Dar de vreme ce hazardul a făcut ca eu să particip la nuntă. sper să nu-mi pară rău că te-am condus la recepția oferită de miri.

În timp ce Latimer îi spunea că nu regretă deloc că a fost cu ea în seara nunții, inima lui Mercy bătea să sară din piept. Dar se posomorî deîndată ce-și aduse aminte că nu ea fusese motivul pentru care el participase la recepția din casa familiei Driver.

— Ai venit cu mine tocmai pentru că ai ghicit că Hilary. la vederea ta. trece prin momente de panică. îi zise ea categoric.

— Tocmai acest lucru îmi spuneam pe drum. când te conduceam cu mașina. că eu mă aflam la nuntă pentru a vă înspăimânta. pe tine și pe Hilary, replică el. Apoi îi mărturisi sincer :

— Nu aveam de gând să vorbesc cu Giles Norman, încă înainte de a vedea cât de

vulnerabil este, de aceea căutam să găsesc un motiv plauzibil pentru prezența mea la nuntă. Și m-am gândit că trebuie să particip pentru a nu fi considerat un fraier. Zâmbetul lui deveni trist când îi spuse :

— Mi-ai făcut-o, Mercy. Nu am crezut să mi se întâmple așa ceva tocmai mie dar, în momentul când vroiam să te las să dormi, am fost conștient că nu puteam să te abandonez în halul în care erai ; ceva îmi spunea că trebuie să fiu cu tine să te ajut să depășești momentele grele de după trezire.

Era adevărat ce spunea el. Sinceritatea lui era confirmată de evenimentele petrecute în dimineața când se trezise mahmură. alături de el în pat. Se bucura în inima ei că el îi spusese cu sinceritate „mi-ai făcut-o". ceea ce putea însemna orice. Se mai îndoia puțin de sinceritatea lui și de aceea îl întrebă :

— Așadar. din cauză că eu am încercat să te iau drept fraier. m-ai lăsat să cred că noi ne-am iubit. când m-am trezit și te-am găsit în patul meu ?

— Figura ta era o capodoperă de uluială și de durere când m-ai văzut în pat : uluită de prezența unui bărbat și chinuită de urmările băuturilor îngurgitate la nuntă, îi dădu replica. Nu doream să mai amân decât câteva minute pentru a-ți spune care este adevărul, deși nu știam ce rol jucai în toate mașinațiunile puse la cale de Hilary Driver.

— Dar lucrul acesta a durat mai mult decât câteva minute, exclamă ea indignată.

— Exact în momentul acela a sosit Bailey, recunoscu el. Mi-am dat seama că nu-mi face nici o plăcere să aflu că ești logodită cu un asemenea tip. După ce am descoperit că rolul tău fusese să mă îndepărtezi de mire, mi-am zis că meriți să fii puțin pedepsită și am amânat să-ți spun că nu m-am atins deloc de tine.

— Acesta a fost adevăratul motiv ?

Croft se uită adânc în ochii ei, cu duioșie. Mercy își ținu respirația. Părea atât de îndrăgostit !

— Oh, draga mea Mercy, murmură el. Nu cunoști încă motivul ? Nu ai văzut despre ce te-am întrebat când am intrat în vilă ?

Ea își clătină capul. Oh, cât de mult ar da să poată crede că privirea lui era sinceră. Nu, nu putea crede acest lucru. Nu poate fi adevărat. Dacă ar cuteza să creadă asta ar fi cea mai mare fraieră din lume.

El îi lăsă mâna liberă, dar o cuprinse de umeri. Se uita în ochii ei și îi spuse :

— Mi-ai făcut o propunere care numai eu știu cât de mult te-a costat. Dar, scumpa mea, mă tem că este o ofertă pe care eu nu pot să o accept.

— Oh, exclamă Mercy, cuprinsă de teamă și de rușine. Faptul că era atât de aproape de el și că avea o privire atât de caldă, precum

și cuvintele lui alintătoare și tandre : „scumpa mea", făceau ca momentele dificile prin care trecea ea să se amplifice.

— Dar, draga mea, continuă el gingaș, sporindu-i și mai mult chinul, sper din toată inima ca tu să fii de acord cu propunerea pe care eu ți-am făcut-o.

— Propunerea pe care tu... Mercy era atât de uluită încât nu putea să-și dea seama la ce se referă el. Îi trecu brusc prin minte că el face aluzie la cererea în căsătorie pe care i-o refuzase.

— Vrei să te măriți cu mine, draga mea ? o întrebă el, cu sinceritate.

— Eu... Nu fu capabilă să continue fraza. Inima i se zbătea nebună. El a fost serios data trecută, când o ceruse de nevastă. Acum, numai mândria rănită îl îndemnase să încerce din nou.

Momentul de paroxism fu intensificat de intensitatea cu care el o cuprinse în brațe. Croft, care niciodată nu fusese un bărbat ce insistase să obțină ceva, deveni aproape de nerecunoscut prin rugămințile pe care i le făcea :

— Trebuie să te măriți cu mine. Este evident că ești îndrăgostită de mine, nu se poate să mă fi înșelat în aprecierea sentimentelor tale. Știi și tu cât de mult te iubesc, trebuie să știi acest lucru...

— Tu mă... iubeşti pe mine ? spuse ea în şoaptă. Lacrimile îi apăruseră în ochi. Tu mă iubeşti ?

— Draga mea, nu înţelegi că asta îţi spun de o jumătate de oră ?

— Oh, Croft, ...atât putu să articuleze. Se ridică brusc în picioare de emoţie. Gestul ei îi uşură lui Croft intenţia de a fi cât mai aproape de ea. O strânse cu putere în braţe. Acum era atât de aproape de inima ei !

— Draga mea, draga mea. Scumpa mea ! îi şopti el tandru. Rămaseră îmbrăţişaţi multă vreme. Parcă voia să o ţină aşa pentru totdeauna.

El simţi nevoia să citească pe faţa ei dacă şi ea îl iubea ; o întrebă cu multă gingăşie, în timp ce ea nu se desprinse din îmbrăţişare :

— Mă iubeşti şi tu, Mercy, nu-i aşa ? Ea simţea neliniştea cu care el aştepta răspunsul.

— Oh, da, strigă ea. Oh. da, te iubesc, Croft. Niciodată nu am iubit pe altcineva decât pe tine.

— Oh, dragostea mea, murmură el, fericit că ea nu-l iubise pe Philip Bailey. O strânse şi mai tare la pieptul său. O sărută cu pasiune pe obraji, pe bărbie, apoi buzele sale îi cuprinseră gura într-un sărut fără de sfârşit.

Ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi îi răspunse cu putere la sărutare.

— Scumpa mea neprețuită, îi șopti el la ureche, oprindu-se din sărutare pentru a admira figura ei înflăcărată de dragoste.

El repetă întrebarea care îi pricinuise atâtea frământări și care fusese motivul nopților ei albe :

— Acum vrei să te măriți cu mine ?

Lacrimile țâșniră din ochii ei. O tristețe neașteptată o făcu să izbucnească în plâns. Ceva nu era în regulă. O întrebă cu teamă :

— Ce ai ? Ce se întâmplă cu tine ? Pentru numele lui Dumnezeu, Mercy, ce ai ? Ai să te măriți cu mine, nu-i așa ? Tu mă iubești tot atât de mult cât te iubesc eu. Ai să te măriți cu mine, nu-i așa ?

Era atât de ușor să convingi o fată. Dar, deși îl iubea atât de mult, ea respecta căsătoria prea mult ca să facă acest pas dacă avea o cât de mică îndoială în privința lui.

Simțind că bătăile inimii se întețesc ea își desprinse brațele din îmbrățișare și îl mângâie ușor pe față.

— Oh, dragul meu, te iubesc atât de mult, îi spuse ea, pe când lacrimile îi șiroiau pe obraji. Vocea i se auzea din ce în ce mai slab. Dar. dar nu pot... să mă mărit cu tine.

— Nu poți ? o întrebă el, cu glasul sugrumat. Parcă se prăvălise tavanul peste el. Rămăsese perplex, nevenindu-i să creadă că îl refuză a treia oară. Mâna lui se ridică să o mângâie, dar el nu avu puterea să facă acest

lucru. Nu mai ţinu seamă de faptul că ea plângea şi o întrebă cu severitate :

— De ce ? De ce nu poţi să te măriţi cu mine ? Ce naiba vrei să faci ? Vrei să strici toată dragostea noastră ? Ai să te măriţi cu mine, fata mea, eşti numai a mea. Ai înţeles ?

— Croft, dragul meu, te rog, încercă Mercy să spună ceva, dar el o conduse până la un scaun. O aşeză cu grijă şi continuă să îi vorbească aspru :

— Nici să nu te gândeşti să nu te măriţi cu mine. Şi dacă mă consideri un fraier şi vrei să-ţi baţi joc de mine află că...

Ea citi în ochii lui gelozia. Gelozia contra lui Philip Bailey îl făcea să sufere. Ea îl întrerupse tocmai pentru a-i alina tortura iscată de gelozie.

— Te iubesc pe tine, Croft, şi numai pe tine, îi zise ea cu calm. Cuvintele ei avură un efect imediat şi ea observă că iritarea lui se atenuase.

Croft rămăsese încă zăpăcit de refuzul ei. Clipi repede din ochi şi-şi trase respiraţia. Îşi mai reveni puţin şi luă un scaun pe care-l puse în faţa ei. Se aşeză şi-i cuprinse mâinile. Apoi îi spuse cu multă căldură :

— Dragostea pe care o am pentru tine, Mercy Jeomans, va trece peste orice obstacol. Dacă ai mai păstat vreun secret pe care eu nu-l ştiu, te rog să mi-l spui, şi vom căuta îm-

preună să rezolvăm orice problemă în legătură cu noi.

Ea zâmbi cu amărăciune și-i spuse ușor ;

— Nu am nici un secret. Tot timpul m-am gândit numai la această posibilă căsătorie între noi doi.

— În privința căsătoriei punctele noastre de vedere coincid, îi răspunse el, fără să o piardă din ochi. Atunci, care este problema ?

— Mi-ai spus că mă iubești și acum cred că sentimentele tale sunt adevărate. Căută să se uite în altă parte dar el o apucă ușor de obraz și-i întoarse privirea spre el. Dar nu cu mult timp în urmă erai îndrăgostit de Felicia Woodward. Erați pe punctul să vă căsătoriți... Doreai să o ceri de nevastă și pe ea. Nu, nu pot fi sigură că nu te vei plictisi repede de mine și nu te vei îndrăgosti de altcineva. El înțelese repede că ea dorea o certitudine din partea lui pentru a putea începe împreună un drum în viață.

Imediat ce ea termină, el îi dădu replica, zâmbind :

— Geloasa mea, scumpa mea. În afară de faptul că și eu am avut același coșmar că te măriți cu altcineva, pot să-ți mărturisesc acum, fără nici o reținere, că nu am avut, nici un moment, intenția de a-i cere mâna Feliciei Woodward.

— Dar tu mi-ai spus... încercă ea să-i amintească.

— Nu lua în considerare cele ce ți-am spus și crede-mă acum, îi spuse el, sărutându-i mâinile. Dacă îmi amintesc bine, adăugă el, cu aerul unui om care are o memorie de elefant, ți-am spus, în dimineața când te-ai trezit și m-ai văzut lângă patul tău, că ai distrus orice șansă de logodnă cu Felicia Woodward.

— Este adevărat, confirmă Mercy, care își amintise toate întâmplările din acea dimineață.

— Am făcut această afirmație cu câteva minute înainte ca să-mi dau seama ce simt pentru tine. Ai constatat că mă iubești ?

Ea aprobă din cap.

— Ce puteam să fac, draga mea ? continuă el. Simțeam că te iubesc, Mercy. Pentru prima oară în viață iubeam cu adevărat. Eram speriat, draga mea, speriat de moarte să nu te pierd. Teama m-a făcut să inventez o minciună.

— Oh, spuse ea, uluită la rândul ei. Bucuria și fericirea i se strecurară în suflet, risipind suferințele și incertitudinile din ultimele zile. Dar, continuă ea, puțin neliniștită din cauza geloziei, ai fost îndrăgostit de ea ? Își reaminti prea bine scena petrecută la întâlnirea dintre ea și Felicia Woodward. Era în casa ta în momentul când ți-am telefonat prima dată. Ea a răspuns la telefon.

— Ea a ridicat receptorul și a întrebat doar

cine sună, îi spuse el. În momentul când ţi-am auzit vocea ea a dispărut pentru mine. Am uitat chiar că se află în apartament.

Mercy surâse cu îngăduinţă pentru că el îi furnizase o asemenea explicaţie. Se încruntă imediat a îndoială şi-l întrebă :

— Ce se întâmplă, dragul meu ? Hai să ne spunem tot ce avem pe inimă. Nu vreau ca între noi să fie cea mai mică suspiciune. Nu doresc ca tu să fii încă tulburat de vreun secret. Îşi dezvălui gândurile ei ascunse : Eu am fost aceea care ţi-a telefonat. Dacă nu aş fi format numărul tău poate că nu te-aş mai fi văzut vreodată.

— Nu poţi crede serios în cele afirmate, se grăbi el să-i răspundă. Mă gândisem deja la impresia uluitoare pe care o va face la Londra apariţia noastră. draga mea. Ştiam că va fi greu să lupt împotriva voinţei tale dar nu vroiam să te pierd. De aceea am admis să stai aici să te refaci, până va sosi momentul să mergi cu mine la Londra. Nu ţi-am mărturisit încă faptul că nu s-a întâmplat nimic între mine şi Felicia Woodward, în seara aceea. astfel că am fost sigur că relaţia noastră nu putea fi periclitată în nici un fel. Puteam veni să te văd fără să-mi fie ruşine de vreo tentativă de a te înşela cu altcineva.

— Dar nu aveai nevoie de nici un motiv să vii aici să mă vezi. deoarece eu eram ad-

ministratorul vilei tale, îi zise ea cu nevinovăție. După zâmbetul lui arhicunoscut Mercy își dădu seama că funcția de administrator fusese doar o invenție de-a lui pentru a o putea păstra în apropierea lui.

— Ești un șmecher și jumătate, îi spuse ea, zâmbind la rândul ei.

— Mă poți ierta pentru stratagema folosită de a te convinge să rămâi la vilă ? Doream din toată inima să nu pleci de aici și nu știam ce să fac pentru a nu-ți răni susceptibilitatea. De aceea am găsit utilă propunerea de a-ți oferi această slujbă temporară. El constată că ea îl iertase, căci zâmbetul ei înflorea la auzul șiretlicului pe care el îl folosise, din dragoste, pentru a păstra ființa iubită în casa lui, fără să-i ofenseze mândria și fără să-i știrbească prestigiul.

— Trebuie să fiu recunoscător Feliciei Woodward, căci mi-a oferit un alt pretext pentru a veni să te văd, adăugă el.

— Din cauza vorbelor pe care i le-am spus, când a venit aici, să vadă cine stă la vilă ?

Croft aprobă din cap și continuă să i se confeseze.

— Când am terminat convorbirea de la telefon și i-am spus că nu trebuie să se preocupe de cine este la vila mea, am condus-o acasă și de atunci nu ne-am mai văzut, spuse el, risipind orice nor de gelozie din partea lui

Mercy. Apoi am considerat că e mai bine să vin aici să discut cu tine despre întâlnirea pe care ai avut-o cu Felicia şi deşi, tot atunci, eu te-am sărutat cu pasiune, văd că de acest lucru nu prea îţi aminteşti.

— Niciodată nu voi uita acea dintâi sărutare, murmură ea.

— Nici eu, o completă el. Cum nu voi uita nici acel moment extraordinar pe care l-am petrecut înainte de plecarea mea în America. Ţii minte sărutul de despărţire ? Aproape mi-au dat lacrimile, gândindu-mă la sărutarea noastră. mărturisi el.

— Eu nu am ghicit niciodată, adăugă Mercy, gândindu-se la venirea lui la vilă înainte de plecare spre Statele Unite, de ce ai venit atunci aici ?

— Din cauză că trebuia să fac acest lucru, îi spuse el simplu. Din cauză că te iubeam. Trebuia să plec în Statele Unite şi nu puteam să mă împac cu gândul că nu te voi mai vedea trei săptămâni.

Bucuria puse stăpânire pe simţămintele ei. Croft o iubea cu adevărat, acum era sigură de asta. Nutrea pentru ea o dragoste unică, veşnică.

— Trebuie să fi trudit din greu ca să termini afacerile numai în două săptămâni, îi şopti ea dulce.

— Am muncit ca un apucat ca să mă întorc mai repede la tine, îi zise el cu tandreţe.

Imediat cum am sosit la aeroport te-am sunat căci ardeam de nerăbdare să-ţi aud glasul. Am invocat un pretext — lista aceea de cumpărături — numai pentru a vorbi cu tine. M-a cuprins o gelozie oarbă când mi-ai spus că vrei să pleci de la vilă. Mi-am imaginat că Bailey a venit să te vadă din nou în timpul absenţei mele. I se adresă apoi cu severitate şi dojană : Niciodată nu o să-mi mai spui că vrei să mă părăseşti, nu-i aşa. Mercy ? Îţi jur că inima mea nu va mai putea îndura un asemenea şoc.

Ea dădu din cap, aprobând zâmbitoare, şi văzu că şi el zâmbeşte cald. Deodată trăsăturile lui se crispară şi el se rezemă de spetează scaunului. Auzi vocea lui adâncă şi gravă :

— Ai de gând să pui capăt discuţiei şi să-mi spui că te măriţi cu mine. Mercy Jeomans ?

Mercy tresări ascultând glasul lui plin de îndoială şi se ridică brusc în picioare. Numai pentru o secundă, căci văzu că braţele lui Croft se desfac pentru a o îmbrăţişa. O pornire lăuntrică o aruncă degrabă în braţele lui. Îmbrăţişarea lui era pasionată şi fermă. dându-i să înţeleagă că nu va mai putea scăpa niciodată de el.

— Oh, Croft Latimer, te iubesc, strigă ea. Spune-mi când facem nunta !

— SFÂRSIT —